

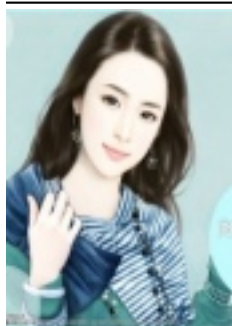
Ân Tình Mong Manh

Contents

Ân Tình Mong Manh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	50
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	61
26. Chương 26	62
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	72
32. Chương 32	74
33. Chương 33	76
34. Chương 34	78
35. Chương 35	80
36. Chương 36	81
37. Chương 37	83
38. Chương 38	85
39. Chương 39	87
40. Chương 40	88
41. Chương 41	90

42. Chương 42: Chương 42	91
43. Chương 43	92
44. Chương 44	94
45. Chương 45	96
46. Chương 46	100
47. Chương 47	102
48. Chương 48	106

Ân Tình Mong Manh

Giới thiệu

Nguyên Tân! Mi là người hạnh phúc nhất trên đời này đây”. Nguyên Tân đã muốn hét rất to một cái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-tinh-mong-manh>

1. Chương 1

Nguyên Tân! Mi là người hạnh phúc nhất trên đời này đây”.

Nguyên Tân đã muốn hét rất to một câu như thế, khi ngắm Ái Vân ngủ say trên chiếc giường trắng tinh lộng lẫy.

Nguyên Tân thấy lòng ngập tràn niềm kiêu hãnh. Người con gái yêu kiều kia, niềm mơ ước của nhiều chàng trai bây giờ đã là vợ anh, đã thuộc về anh mãi mãi.

Nguyên Tân cúi xuống, đặt đôi môi lên đôi mắt nhắm kín với hàng mi dày cong vút.

Ái Vân khẽ cựa mình. Môi cô mấp máy như gọi mời. Không đành được lòng, Nguyên Tân hôn tới tấp lên khuôn mặt dẫu yêu của vợ. Trong cơn mơ, Ái Vân thì thầm một tên gọi:

- Tùng Nam!

Chỉ là một tiếng gọi rất khẽ, nhưng Nguyên Tân nghe như sấm nổ. Cơ thể mê qua nhanh, nỗi giận dữ ghen hờn làm tim anh lạnh giá, đau đớn.

Anh loạng choạng rời khỏi giường, nơi vừa ghi dấu điểm khởi đầu cuộc hôn nhân giữa anh và Ái Vân. Những tưởng là hạnh phúc miên viễn...

Ném một cái nhìn đau khổ về phía người con gái, Nguyên Tân ngửa cổ uống cạn lon bia. Rồi anh bóp mạnh nó trong tay, ném vào góc phòng với tất cả đau đớn.

Ái Vân! Em thật tàn nhẫn. Trong trái tim em không có tôi. Vậy mà em làm cho tôi cứ ngỡ mình là một người hùng chiến thắng, nhưng thật ra chỉ là một thằng ngu. Một thằng khờ mà thôi.

Nguyên Tân ngửa cổ, nhưng sao không phải là tiếng cười. Một giọt nước mắt chảy xuống môi anh mặn đắng. Đắng như những lon bia anh vừa uống ầm môi. Và đắng như cội lòng của anh bây giờ vậy.

Ồi! Một đêm thật với những nỗi niềm không thể cùng ai chia sẻ.

Ái Vân thức giấc giữa gối chăn xô lệch của phòng tân hôn. Cổ đỏ mặt khi nhìn thấy dấu tích của một thời con gái trên chiếc drap trắng.

Thôi nhé, ái Vân. Bây giờ mi đã là của Nguyên Tân. Quá khứ đã có đẹp cũng không là gì nữa. Và Tùng Nam, xin hãy mãi là giấc mơ đẹp của đời con gái.

Ái Vân bước nhẹ xuống giường. Không biết Nguyên Tân ở đâu? Lẽ ra trong buổi sáng đáng nhớ này anh còn phải ở bên cô mới đúng.

Ái Vân đi hết dãy hành lang dài xuống đến phòng khách. Vẫn không có Nguyên Tân, chỉ có những lon bia rỗng không méo mó.

Ái Vân nhặt một lon bia. Cô bần thần. Nguyên Tân đã uống ở đây đêm qua sao? Anh có điều gì không vui. Sao lại như vậy nhỉ?

- Nguyên Tân! Nguyên Tân!

Ái Vân gọi lớn. Cô lao ra vườn. Và rồi cô thấy Nguyên Tân đang ngồi bó gối trên thảm cỏ.

Ái Vân mừng rỡ, cô ngồi xuống bên anh:

- Nguyên Tân! Anh làm em tìm muốn chết. Sao anh dậy mà không gọi em?

Nguyên Tân khẽ chau mày. Anh lặng lẽ lấy gói thuốc lá, rút một điếu và châm lửa hút.

Ái Vân nhìn gói thuốc lá chỉ còn vài điếu và những tàn thuốc vương vãi xung quanh.

Cô giật điếu thuốc trên tay chồng:

- Anh sao vậy? Có chuyện gì không vui à?

Nguyên Tân lạnh lùng:

đưa điếu thuốc cho tôi. Tôi không muốn thấy hành động này lần nữa đâu.

Ái Vân tròn mắt:

- Thật sự đã có chuyện gì mà anh như vậy? Anh nói cho em nghe đi.

Nguyên Tân mím môi.

- Tốt hơn hết là cô đừng hỏi gì cả và đi vào nhà đi.

Ái Vân gần như muốn khóc:

- Làm sao em có thể chịu được khi anh bỗng trở nên kỳ lạ như thế này. Em cần phải biết điều gì đã xảy ra.

Nguyên Tân bật dậy. Anh hét lên:

- Thế tôi chịu nổi sao? Khi không thật lòng đến với nhau, thì cuộc hôn nhân này sẽ trở thành địa ngục đấy.

Anh đừng đừng bỏ đi.

Ái Vân ngơ ngác. Cô hét với theo:

- Nhưng em đã làm gì để anh giận chứ?

Cô gục đầu xuống cỏ, khóc tức tưởi. Cô đã làm gì mà Nguyên Tân nói là không thật lòng? Cô đã làm gì chứ?

2. Chương 2

Ái Vân ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành rộng, trên tay cô là một con búp bê xinh đẹp. Cô vốn đã nhỏ bé, giờ lại càng thêm nhỏ bé trong căn phòng rộng thênh thang, vắng ngắt.

Cô không ngờ cuộc hôn nhân của mình lại trở nên vô duyên nhạt nhẽo như vậy. Và cô lại càng không ngờ khi điều ấy xảy đến với một thiên kim tiểu thư.

Đâu rồi những lời chúc tụng, những lời hứa hẹn ? Tất cả nhanh chóng qua đi và vỡ tan như bong bóng xà phòng vậy.

Thật là đáng buồn cười.

Ái Vân nhếch mép. Bây giờ đã hơn mười một giờ và Nguyên Tân vẫn chưa về. Từ sau buổi sáng ấy, đêm nào cũng vậy, anh luôn về trong trạng thái say mèm. Nếu được một hôm tỉnh táo thì với cô, anh luôn lạnh lùng xa vắng.

Ái Vân thật sự buồn. Giá cô có thể hiểu được vì sao như vậy.

Điều gì đã làm anh không hài lòng? Và điều gì đã biến cô không phải là người anh mơ ước ?

Những đêm chờ đợi đã thật sự làm cô mỏi mệt. Và nếu như Nguyên Tân vẫn cứ” mãi giữ thái độ khép kín, xa cách đó thì chắc là phải chia tay thôi.

Ái Vân ngủ thiếp đi, đầu tựa vào ghế bành, hai tay vẫn ghì chặt con búp bê.

Nguyên Tân trở về, và hình ảnh ấy làm anh xao động. Anh bần thần ngồi xuống dưới chân cô.

Rõ là Ái Vân cũng không vui vẻ gì.

Nếu như thật sự không yêu anh thì liệu cô có đau khổ khi bị anh đối xử ơ hờ, lạnh nhạt như thế ?

Có lẽ anh đã sai lầm mất rồi, khi tự biến tổ ấm của mình thành địa ngục.

Nguyên Tân đứng dậy. Một thoáng ngập ngừng, anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô Ái Vân mở mắt, trông thấy Nguyên Tân thật gần với cô. Cô ngỡ ngàng:

- Anh...

Nguyên Tân đưa tay chặn môi cô. Anh mỉm cười:

- Anh xin lỗi.

Rồi không để cô nói, anh bồng cô lên trong hai tay.

Ái Vân sung sướng nép đầu vào ngực chồng.

Phút cuối, mọi muộn phiền tan biến như chưa từng bao giờ có vậy.

Không còn hờn giận, không còn lạnh lùng. Căn phòng ấy lại rộn vang tiếng cười hạnh phúc.

Hôm nay Ái Vân rất vui. Cô vừa từ phòng khám của bác sĩ sản khoa trở về. Kết quả đúng như cô dự đoán. Cô đã có thai hơn 1 tháng. Cô suýt đã nhảy cẫng lên để mừng. Cô định gọi điện cho Nguyên Tân, nhưng ý nghĩa được chính mắt trông thấy vẻ vui mừng của anh đã khiến cô dừng lại. Cô hăm hở đi chợ, nấu những món Nguyên Tân thích, lại còn cắm một bình hoa thật đẹp nữa.

Xong xuôi, cô bấm máy điện thoại. vừa nghe tiếng “alô” của Nguyên Tân ở đầu dây, cô đã nói ngay:

- Em đây. Chiều nay anh không được đi đâu, em chờ cơm đó nghe.

- Hà hà... - Có tiếng Nguyên Tân cười - Có gì đặc biệt không? sao lại phải dặn dò như vậy?

Ái Vân nũng nịu:

- Em không nói. Nếu anh không về sẽ ân hận đó.

Nguyên Tân xuýt xoa:

- Chà chà, ghê quá! Nhưng anh lỡ có một cuộc hẹn quan trọng rồi, làm sao bây giờ ?

Ái Vân buồn thiu:

- Là ai mới được ? Chán ghê Bao nhiêu công lao em chuẩn bị Anh làm em mất hứng rồi đó.

Nguyên Tân ngập ngừng:

- Không có được không? Sợ là... em lại nổi cơn tam bành lên đó chứ. Ái Vân trợn mắt:

- Anh vừa nói cái gì? Cuộc hẹn chiều nay là với ai vậy hả ?

Nguyên Tân khẩu khoản:

- Thôi, để sau này nói. Có được không?

- Em không biết. Em tới công ty liền ngay bây giờ đó . - Ái Vân cắt ngang.

Nguyên Tân phì cười:

đđưa chút vợ Ồi. Anh sẽ về ngay Được chưa ?

Ái Vân hăm dọa:

- Nói phải nhớ đó nghe. Em cúp máy đây.

- Ấy khoan - Nguyên Tân ngăn lại.

- Còn gì nữa? - Ái Vân ngạc nhiên.

Nguyên Tân thì thầm:

- Nhớ em muốn chết.

Ái Vân đỏ mặt:

- Nói mà không sợ người ta cười.

Cô cúp máy thật nhanh. Nguyên Tân sẽ rất vui. Cô tin chắc như vậy. Và cả ba mẹ của cô nữa. Ông bà chỉ có mình cô.

Đứa nhỏ này thật sự là niềm mong đợi của mọi người.

Reng. Reng.

Ái Vân nhấc ống nghe. Chắc là Nguyên Tân lại trêu ghẹo gì nữa đây. Cô mỉm cười:

- Alô.

- Ái Vân đó hả ? - Đó là tiếng của mẹ cô.

Ái Vân mừng rỡ:

- Là mẹ hả ? Con đây. Có chuyện gì không mẹ?

- Con về nhà ngay được không?

- Có gấp lắm không mẹ ?

- Gấp chứ. Về ngay nhé.

Rồi bà cúp máy. Ái Vân lo lắng. Có chuyện gì vậy nhỉ ? Cô không kịp gọi điện thoại cho Nguyên Tân, hỏi hỏi thay đồ rồi đón xe qua nhà mẹ.

Bà Kiết Minh đón cô ở cửa với một nụ cười bí mật.

Ái Vân thở phào nhẹ nhõm. Như vậy chắc là không có chuyện gì đáng ngại.

- Mẹ! Có chuyện gì không? Mẹ làm con hồi hộp muốn chết.

Bà Kiết Minh nắm tay cô:

- Vào nhà đã. Con lúc này chắc quên hai ông bà già này rồi.

Ái Vân kêu lên:

- Con vừa mới về thăm ba mẹ ngày hôm kia đó thôi.

Bà Kiết Minh lườm cô:

- Phải là mỗi ngày, hiểu chưa? Có mỗi một đứa con gái, gả đi rồi còn ai nữa chứ.

- Còn dì Uyển Phấn nữa chị Mẹ làm như chỉ có một mình.- Ái Vân chống chế.

- Uyển Phấn là Uyển Phấn, con là con. Nói vậy mà cũng nói - Bà Kiết Minh trách nhẹ . Ái Vân phì cười.

- Thôi, con xin lỗi. Ngày mai con lại về nữa vậy.

được. Theo mẹ vào đây.

Bà lôi cô xuống phòng ăn. Ái Vân ngạc nhiên thấy một mâm cơm thịnh soạn đã dọn sẵn. Chẳng lẽ mẹ đã biết ? Không lý nào.

- Có chuyện gì vậy mẹ ? - Ái Vân ngơ ngác.

Bà Kiết Minh nháy mắt.

- Tất nhiên là phải có chuyện mới như vậy.

Bà vỗ tay hai tiếng.

Một tiếng nói vang lên sau lưng cô:

- Chào em.

Ái Vân quay lại. Cô mừng rỡ reo to:

- Tùng Nam! Anh về bao giờ vậy ?

- Vừa mới tức thì.

Tùng Nam nghiêng đầu ngắm cô:

- Em đẹp hơn nhiều. Ngày anh ra đi, em còn là một cô bé mới lớn. Bây giờ em chẳng chạc và quyến rũ vô cùng.

Ái Vân nghe hai má nóng bừng.

- Anh cũng mồm mép hơn lúc trước. Chắc là ở bên ấy có hàng khối cô chết vì anh phải không?

Tùng Nam cười tộ Dì Uyển Phấn, mẹ của Tùng Nam nghe thấy chạy lên. Trông thấy Ái Vân, dì cười rạng rỡ:

- Ái Vân! Lẽ ra phải báo cho con biết để cùng đi đón, nhưng Tùng Nam nhất định không chịu, bảo là để tại sự ngạc nhiên cho con.

Ái Vân mỉm cười, khẽ cúi đầu:

- Chào dì. Anh thì bao giờ cũng vậy, luôn luôn là chẳng nói gì với con cả.

Bà Kiết Minh nắm lấy tay Tùng Nam và Ái Vân:

- Thôi nào, chúng ta ngồi vào bàn. Tùng Nam chắc đói rồi. Cả dì nữa, Uyển Phấn.

Dì Uyển Phấn rụt rè:

- Chờ một lát, anh Minh cũng sắp về.

Bà Kiết Minh xua tay:

- Ông ấy không về đâu. Ông vừa gọi điện báo cho tôi biết là ông ấy có 1 cuộc họp.

- Nếu vậy, để mẹ gọi điện cho Nguyên Tân.

Ái Vân đồng tình:

- Phải đó mẹ Để con gọi điện cho anh.

Tùng Nam ngẩn người:

- Nguyên Tân là ai vậy ?

Uyển Phần vội vàng giải thích:

- Là chồng của Ái Vân. Mới cưới được hai tháng. Mẹ có gửi thư báo cho con biết rồi mà.

Tùng Nam sững sờ:

- Vậy à ? Chắc là thu8 không tới. Con thật sự chẳng hiểu gì cả. Nếu vậy, Ái Vân gọi điện cho chồng em tới cho vui.

Vẻ buồn bã của Tùng Nam không qua được mắt mọi người. Ái Vân ngập ngừng, cảm thấy nếu Nguyên Tân xuất hiện, có lẽ không khí sẽ nặng nề hơn nữa. Cô quyết định nhanh:

đạ thôi. Ảnh cũng có 1 cuộc hẹn. Đợi khi khác nhé. Thôi, mình bắt đầu đi.

Bữa cơm trôi qua trong những tâm trạng khác nhau của mỗi người.

Bà Kiết Minh và Uyển Phần thì vui vẻ phấn khởi. Tùng Nam cũng là chỗ thân thiết của gia đình. Sự thành đạt của anh dĩ nhiên là niềm tự hào không thể giấu được của họ . Ái Vân cũng vậy. Cô mừng cho anh như một cô em gái mừng anh trai. Chuyện quá khứ, thật lòng cô không nghĩ tới nữa. Nhưng với Tùng Nam thì khác. Anh đã cho qua mọi chuyện, mục đích chỉ để có được ngày hôm nay.

Để bây giờ, khi biết còn một chuyện khác cũng quan trọng không kém trong cuộc đời anh, thì cơ hội đó đã ra đi mãi mãi.

Ái Vân sốt ruột liếc nhìn đồng hồ.

Giờ này, Nguyên Tân có lẽ đã về. Chắc là anh lo lắng lắm, khi không thấy cô như lời cô đã nói. Nhưng nếu cô bỏ ra về thì không biết có nên hay 0, khi Tùng Nam đang rất buồn như thế.

Thôi, đành để Nguyên Tân phiền lòng một lần vậy. Vợ chồng dầu sao cũng còn cả một đời để nói.

Ái Vân lịch sự xin phép ra ngoài một chút. Cô kín đáo ra phòng khách gọi điện về nhà.

- Alô Nguyên Tân phải không?

- Phải - Nguyên Tân có vẻ lo - Em đi đâu vậy? Hay là định làm gì để anh ngạc nhiên phải không?

Ái Vân cười gượng:

- không có. Em xin lỗi. Mẹ có việc gấp nên nhờ em đi với mẹ . Anh chờ em nửa tiế”ng nữa được không?

Nguyên Tân thở phào:

- Không sao. Em cứ giúp mẹ . Có cần gì tới anh không?

Ái Vân hơi hoảng:

đạ thôi. Thông cảm cho em nghe. Em sẽ về ngay, nếu được.

đdc rồi. không phải quá lo như vậy. Anh chờ được mà.

Ái Vân thở dài, gác máy. Nguyên Tân không một chút nghi ngờ gì. Điều ấy làm cô áy náy quá. Thật không biết phải làm sao bây giờ nữa.

Sau bữa cơm, Tùng Nam nghĩ ý đưa cô về nhà. Ái Vân từ chối cách nào cũng không được.

Nguyên Tân ngồi đợi hoài cũng thấy chán. Anh lững thững ra vườn. không khí ban đêm mát mẻ đến dễ hẹi. Thoang thoang trong gió là hương thơm của những bụi hoa hồng đại trồng ven tường rào.

Ái Vân yêu hoa lắm. Nguyên Tân khựng lại. Hình như Ái Vân đang đứng đằng kia. Và không phải chỉ 1 mình cô.

Nguyên Tân men theo những gốc cây dọc đường. Anh cũng không hiểu vì sao lại phải hành động như vậy, anh có thể dàng hoàng bước đến giáp mặt với họ kia mà.

- Ái Vân! Anh là một kẻ không may phải không? Anh đã có một quãng thời gian rất dài bên em, vậy mà cơ hội có em, anh lại không nắm được.

Tùng Nam lắc đầu với vẻ rất khổ sở.

Ái Vân thấy chạy lòng. Đúng như Tùng Nam nói. Họ đã có một quãng thời gian rất dài bên nhau. Quá đủ để nuôi dưỡng một tình cảm tốt đẹp. Vậy mà mọi chuyện lại không thành. Biết sao được, khi mà đã có câu “nhân duyên trời định”.

- Tùng Nam! - Ái Vân đang cố tìm một câu nói để làm dịu lòng anh - Ở đời có những chuyện không phải muốn mà được. Em đã từng chờ ở anh 1 câu nói. Chỉ cần 1 câu là mọi chuyện sẽ khác. Vậy mà... Thôi thì quá khứ xin hãy là quá khứ. Rồi ranh sẽ gặp 1 người gái khác xứng đáng hơn em.

- không - Tùng Nam kêu lên - Đừng nói những lời an ủi, khi em biết rõ trong tim anh, em là tất cả. Ôi! Anh thật sự Oán ghét bản thân anh. Anh đã sai lầm mất rồi.

Tùng Nam giận dữ vùi mặt vào trong lòng bàn tay.

Ái Vân thấy lòng mình chao đảo trước sự đau khổ của anh. Dù sao, anh cũng từng là người cô yêu thương mong nhớ. Cô dịu dàng nắm hai bàn tay anh, kéo xuống:

- Tùng Nam! Hãy nhìn vào mắt em đây. Em chẳng vui vẻ gì khi thấy anh như thế này. Nhưng mọi chuyện đã an bài rồi, không thể khác được đâu. Hãy là một người anh, 1 người bạn của em. Được chứ ?

Tùng Nam nhìn sâu vào mắt cô Đôi mắt cũng lóng lánh khổ đau, tiếc nuối, nhưng ánh lên một quyết định mãnh liệt . Anh biết thế là hết. Cơ hội đã qua đi làm sao có thể quay trở lại.

Đột ngột anh ôm chầm lấy cô, đặt lên môi cô một nụ hôn mạnh mẽ nhưng muộn màng.

Ái Vân có hơi bất ngờ, nhưng cô không trách anh.

- Xin lỗi. anh biết là không phải...

Ái Vân mỉm cười, cắt lời anh.

- Em hiểu mà. Thôi, em về nhé,

- Ái Vân...

Không để cho Tùng Nam nói thêm điều gì khác. Ái Vân quay đi thật dứt khoát. Cô không thể có lỗi thêm với Nguyên Tân được nữa.

3. Chương 3

Nguyên Tân! Nguyên Tân!

gọi vang tên chồng trong nỗi ân hận, ray rứt. Lẽ ra tối nay là một tối vui của hai người. Thật là tức.

Ái Vân nhìn đồng hồ tay. Cũng gần 10h đêm. không ngờ Tùng Nam nói chuyện là như vậy. Chắc là Nguyên Tân chờ cô đến đổ ngũ.

ái Vân vừa dáo dác tìm chồng, vừa suy nghĩ. Bởi vì cô đã đi từ phòng khách xuống nhà bếp mà vẫn không thấy Nguyên Tân đâu cả.

Cô vào phòng ngủ và sau cùng lao lên sân thượng. Nguyên Tân đứng đấy, bất động trong bóng tối. Xung quanh anh là những cành hồng gãy nát.

Ái Vân rụt rè đến bên anh:

- Nguyên Tân! Xin lỗi vì để anh chờ lâu.

Nguyên Tân không nhìn Ái Vân. Anh hỏi cô, giọng thật bình thản:
đi chơi vui không?

Ái Vân đáp ứng:

dạ... không... à... có. Mẹ muốn mua một... đồ...

- Vậy à ?

Nguyên Tân như không muốn nghe, giọng lạnh thật hờ hững.

Ái Vân chột dạ:

- Anh giận gì em à ?

Nguyên Tân nhìn xoáy vào mắt cô:

- Em có làm gì để anh giận không?

Ái Vân mở to mắt nhìn anh. Nguyên Tân phá lên cười:

- Nếu em không làm gì thì thôi. Đi ngủ đi.

- Anh ăn gì chưa ? Mình ăn tối nhé? - Ái Vân ân cần.

- Thôi khỏi, no rồi - Nguyên Tân đáp cộc lốc.

Ái Vân len lén nhìn anh. Về mặt anh kín bưng, không biểu lộ một chút cảm xúc. Nhưng cô biết anh đang gai^i.n cọ Vì cô về quá trễ, hay vì một nguyên do nào nào khác?

Ái Vân không dám nghĩ đến điều thứ 2. Cô rụt rè ôm lấy anh:

đừng giận em. Chiều nay, em chỉ vì mẹ.

Nguyên Tân không trả lời. Cử chỉ làm hòa của Ái Vân cũng chẳng làm nguôi được sự ghen tuông. Những gì anh thấy và nghe được đã chứng tỏ Tùng Nam là hình ảnh khó phai nhạt trong Ái Vân.

Vết thương đêm tân hôn tưởng lành lại bị xé toang, đau đớn đến nhức nhối.

Anh đã cố gắng hết sức để không nhảy xổ ra đâm vào mặt Tùng Nam, khi hắn dám ôm Ái Vân.

Nhưng hành động nén nhịn ấy giờ đây lại ám ảnh càng lúc càng điên tiết. Nó như cơn lũ dữ hung hãn trước một vật chắn không thể thoát ra được. Và nó sẽ dâng trào, bứt phá, cuốn phăng tất cả. Khi kết thúc, lúc đó sẽ rất là khủng khiếp.

Nguyên Tân biết chắc như vậy. Anh gỡ hay tay Ái Vân ra:

đi ngủ đi.

- Khoan. Em có chuyện muốn nói với anh. Ái Vân hơi nũng nịu.

Nguyên Tân thờ ơ quay lưng.

- Anh mệt, để lúc khác.

Cuộc sống lại trở nên nặng nề và vô vị. Nguyên Tân đã là một con người khác từ sau đêm đó. Anh luôn ơ hờ, lạnh lùng, và bản gắt vô cớ.

Ái Vân đã cố hết sức mình để tìm hiểu và xoay chuyển tình trạng này. Nhưng Nguyên Tân không cho cô cơ hội. Giữa họ, bây giờ luôn là một khoảng cách xa vời vợi. Và điều đó làm Ái Vân nản lòng, mệt mỏi.

Cô thật sợ cái không khí lạnh lẽo, đơn côi đang bủa vây cô từng ngày từng giờ. Cô rất muốn vùng dậy bứt phá, nhưng không tìm được cách, một cách mang lại kết quả tốt đẹp chứ không phải là đổ vỡ.

Đêm qua, Nguyên Tân không về. Và đó không còn là chuyện lạ nữa. Ái Vân đứng tựa cửa trong ra đường. Cho dầu vãn vầy, cô vẫn rất mong hóng.

Bởi vì cô quyết định sẽ nói chuyện trọng đại cho Nguyên Tân biết. Hy vọng mọi chuyện tồi tệ sẽ chấm dứt.

Rồi Nguyên Tân cũng trở về. Anh bước vào nhà với những bước chân xiêu vẹo, nghiêng ngả.

Ái Vân cảm thấy hụt hẫng. Mọi dự định lại vụt biến nhanh chóng. Làm gì có một người say bây giờ?

Cô buồn bã nhìn Nguyên Tân đổ phịch xuống giường. Quần áo nhăn nhúm, nồng nặc mùi nước hoa lạ.

- Ái Vân! Ái Vân đâu? Nguyên Tân kêu giọng lè nhè - Sao thấy tôi về mà không mừng vậy?

Anh cố nheo mắt chờ dẫn nhìn cô:

- Sao còn đứng đó? Lại đây.

Ái Vân chậm chạp bước đến bên giường.

Nguyên Tân vung tay:

- Thay quần áo cho tôi. Cô có phải là vợ tôi không?

Ái Vân nhăn nhục ngồi xuống. Cô ráng hết sức mới làm nổi chuyện ấy.

Bởi anh rất nặng và không còn tỉnh táo nữa, rồi cô lấy khăn lau mặt cho anh, lặng lẽ ngồi nhìn anh ngủ.

Hạnh phúc ở đâu nhỉ? Cô tự hỏi và ngủ thiếp đi trong chiếc ghế bành rộng.

Gần sáng, Nguyên Tân thức dậy. Về tội nghiệp của Ái Vân làm anh bứt rứt, khó chịu. Anh đã định bế cô vào giường, nhưng không hiểu sao lại thôi. Anh lay cô dậy với giọng gắt gỏng:

- Dậy đi. Tại sao lại ngủ ngồi như thế này? Đứng có tự dưng đo. thân xác mình trước mặt tôi.

Ái Vân mở mắt ngơ ngác nhìn anh. Đến nói lúc hiểu ra, cô chán nản nói:

- Mới sáng sớm đã muốn cãi nhau. Thật sự anh có coi đây là tổ ấm của mình không?

Nguyên Tân nhìn Ái Vân, khinh khỉnh:

- Cái gì là tổ ấm? Nghe mắc cười quá.

Ái Vân tái mặt:

- Thì ra vậy. Bấy lâu nay tôi nghĩ anh hờn giận, bực bội tôi điều gì đó nên nhăn nhục chịu đựng anh. Chứ nếu biết anh vì không coi nơi này ra gì thì xin lỗi...

Nguyên Tân cắt lời:

- Thì sao? Ly dị à? Bỏ đi à? Làm được không?

Ái Vân nghẹn giọng:

- Anh...

Nguyên Tân hất mặt, lạnh lùng:

- Tôi nói cho cô biết, sở dĩ mọi chuyện tồi tệ như thế này là vì cô. Nhưng cô đã là vợ tôi rồi thì sống hay chết, vui hay buồn là quyền ở tôi. Đừng hòng tìm kiếm một hạnh phúc mới. Không dễ đâu.

Ái Vân uất ức:

- Tôi đã làm gì mà anh bảo vì tôi? Có người đàn bà nào lấy chồng mà không mong hạnh phúc với chồng? Sao anh nói những lời khó nghe như vậy?

Nguyên Tân như nổi điên:

- Khó nghe có bằng cô không? Từ lời nói cho đến hành động đều gian dối, trác nết.

Ái Vân giận xanh mặt:

- Anh không có quyền xúc phạm tôi như vậy. Tôi tự xét lương tâm mình không làm gì để hổ thẹn với anh cả.

Nguyên Tân cười gằn:

- Vậy sao? Cô trong sáng, thánh thiện như vậy sao? Có người đàn bà nào đêm tân hôn lại gọi tên một người đàn ông khác không? Có không?

Ái Vân bối rối:

- Tôi... tôi gọi tên ai mới được chứ?

Nguyên Tân quát mắt:

- Còn buộc tôi phải nói ra mới vừa lòng cô à? Tôi đã cố gắng lắm mới bỏ qua cho cô chuyện đó. Vậy mà khi anh ta trở về, cô lại không ngần ngại chạy đến với anh ta, lao vào vòng tay anh ta. Tiếc nuối à? Hối hận à? Sao cô coi thường tôi quá vậy?

Ái Vân ngớ ra. Có chuyện như vậy trong đêm tân hôn sao? Hèn gì Nguyên Tân đã lạnh lùng với cô một thời gian sau đó.

Nhưng chuyện sau này, lẽ nào Nguyên Tân đã thấy hết tất cả, nghe hết tất cả?

Nhưng cô đâu muốn như vậy. Chỉ vì Tùng Nam quá xúc động mà cô lại không nỡ...

Nói gì với Nguyên Tân đây, khi cô đã làm anh bị tổn thương nặng nề?

Ái Vân ấp úng phân trần:

- Chuyện lúc trước anh nói, em thật tình không biết, và em cũng không biết phải nói sao với anh bây giờ. Những gì của quá khứ, với em không còn là gì nữa. Em đã chọn anh, đã lấy anh thì có nghĩa anh là tất cả. Thật lòng em đã nghĩ như vậy và sẽ mãi mãi như vậy. Anh phải tin vào em chứ? Nếu em không yêu anh, liệu em có chịu nổi sự ghẻ lạnh của anh như vậy không?

Nguyên Tân bịt tai:

- Tôi không muốn nghe. Những gì cô nói với anh ta, tôi còn chưa quên. Và mãi mãi không bao giờ quên. Cô có chịu đựng cái gì đi nữa, chẳng qua vì cô biết là cô có lỗi chứ không phải là vì yêu tôi. Làm sao người ta có thể yêu, khi trong tim vẫn mang nặng một hình bóng cũ.

Ái Vân bật khóc:

- Sao anh cứ mãi áp đặt cho em như vậy? Nếu em có lỗi, thì chỉ là không tìm được cách ứng xử hay hơn trong đêm đó. Anh phải rộng lòng hiểu cho em chứ.

Nguyên Tân đau khổ:

- Nhưng đó là giây phút cô đã sống thật với lòng mình mà. Cô làm sao tìm được cách khác. Xin lỗi. Tôi không thể nào nhìn vào sự việc khác đi được, và điều đó làm cho tôi đau khổ, rất đau khổ. Cô biết không?

Nguyên Tân khóc. Ái Vân bàng hoàng trước những giọt nước mắt của người đàn ông. Cô không ngờ mình đã làm cho Nguyên Tân đau đớn đến thế.

Cô hối hận ôm chầm lấy anh:

- Em xin lỗi. Anh hãy bỏ qua những lỗi lầm vô tình em mắc phải, và hãy cho chúng ta một cơ hội để làm lại. Được không anh?

Nguyên Tân không nói. Anh lạnh lùng gỡ tay Ái Vân ra, rồi loạng choạng bỏ đi.

Ái Vân nhìn theo bóng dáng đau khổ của anh với nước mắt nhạt nhoà trên mặt.

4. Chương 4

Nguyên Tân vẫn cứ đắm mình trong những cơn say. Và không khí gia đình vẫn nặng nề như trước. Ái Vân không biết làm gì hơn là nhẫn nhục chịu đựng, một sự chịu đựng thật khủng khiếp và quá sức cô.

Cái thai đã vào tháng thứ ba, cô vẫn không có cơ hội nói cho Nguyên Tân biết. Đôi lúc, cô nghĩ hay cho Nguyên Tân thức tỉnh tự nhiên, vì cô hơn là vì con. Nếu vì sự ràng buộc gượng ép cô thấy không hay cho lắm.

Cô gầy ốm xanh xao vì bị thai hành và vì sợ buồn phiền không có hi vọng chấm dứt.

Cô rất ít về nhà, vì sợ không kèm được lòng, lại làm ọi người đau khổ.

Vì vậy, sáng nay mẹ cô đột ngột đến thăm, cùng với dì Uyển Phần và Tùng Nam. Sắc diện kém tươi của Ái Vân làm ọi người lo lắng và mơ hồ suy đoán một điều gì đó.

- Ái Vân! Con làm sao vậy? Trông thần sắc con kém quá.

Bà Kiết Minh vừa trông thấy Ái Vân đã hốt hoảng kêu lên như vậy.

Ái Vân gượng cười. Cô bối rối né tránh ánh mắt của mọi người.

- Đêm qua con bị sốt. Nhưng bây giờ hết rồi. Mọi người đừng lo, ngồi chơi chờ con đi lấy nước.

- Thôi khỏi - Dì Uyển Phần ngăn lại - Chúng ta là người nhà cả mà, không phải khách sáo như thế. Con ngồi xuống đây, nói cho dì nghe. Con đau như thế nào?

Bà Kiết Minh nóng nảy xen vào:

- Sao con đau ốm mà không báo ẹ biết? Mà Nguyên Tân cũng thật tệ. Lẽ ra nó phải ở nhà hoặc chí ít, cũng phải gọi điện báo ẹ. Có đâu...

Ái Vân vội vàng phân trần:

- Đừng trách Nguyên Tân, mẹ à. Tại con thấy khỏe rồi nên mới bảo Nguyên Tân đi làm. Con cũng không cho ảnh báo với ba mẹ vì sợ ba mẹ lo.

Bà Kiết Minh lắc đầu:

- Con thật đại. Lúc nào cũng sợ phiền lụy rồi cứ âm thầm chịu đựng. Nó là chồng con. Ba mẹ là người sanh ra con. Con có quyền được quan tâm lo lắng. Lần sau không được như thế nữa, nghe chưa?

Ái Vân chun môi:

- Dạ, con biết rồi. Nhưng con đâu còn là Ái Vân bé bỏng như ngày xưa nữa. Con cũng tự biết lo ình mà.

Bà Kiết Minh ôm lấy mặt Ái Vân:

- Với ba mẹ, con mãi mãi là con mèo con bé nhỏ yếu đuối. Đừng nói những lời như thế với mẹ. Nghe chưa?

Ái Vân xúc động nép vào lòng mẹ:

- Mẹ!

Tùng Nam này giờ không nói câu nào. Anh cứ nhìn Ái Vân đắm đắm. Anh linh cảm về xanh xao của Ái Vân không chỉ là bệnh tật. Có lẽ nào cô đau khổ, buồn bã vì anh?

Điều đó làm anh bối rối muốn phát điên. Làm gì để có nhau bây giờ, hử Ái Vân?

Bà Uyển Phần thấy Tùng Nam đắm đuối nhìn Ái Vân như vậy, khẽ lắc đầu tỏ ý không bằng lòng. Bà khéo léo tách Tùng Nam ra:

- Tùng Nam! Mẹ thấy khát nước. Con xuống làm hộ mẹ vài ly được chứ?

Ái Vân nghe vậy vội đứng dậy:

- Thôi, để con. Ảnh đàn ông con trai biết gì hử di?

Tùng Nam ngăn Ái Vân:

- Em ngồi đi. Đừng coi thường anh chứ. Để anh pha cho em một ly sữa. Rồi em sẽ thấy ngon hay dở.

Ái Vân bĩu môi:

- Tưởng gì. Pha sữa thì có gì là khó. Thôi được, nếu anh muốn thì anh cứ tự nhiên. Được săn sóc như thế này thật là thích đó.

Tùng Nam khẽ nói:

- Và anh cũng thấy thích khi được săn sóc cho em.

Ái Vân bối rối nhắm mắt, tựa đầu vào ghế salon. Minh thật là vô ý, lại mở đường cho Tùng Nam rồi. Mà Tùng Nam cũng kỳ. Sao lại có thể nói vậy trước mặt mẹ anh và mẹ cô chứ? Thật khó.

Bà Kiết Minh giận dữ xông xộc vào trong công ty, theo sau là Tùng Nam không ngớt miệng can ngăn:

- Di à! Có gì về nhà nói, làm vậy kì lắm.

Bà Kiết Minh quát mắng:

- Con đừng nói là con không xót khi trông thấy nó tệ hại như vậy. Huống chi di là mẹ nó. Vậy thì di có thể bỏ qua cho Nguyên Tân sao, khi nó không làm tròn bổn phận với con gái của di? Ít ra nó cũng phải biết Ái Vân đau phải là cục đất để nó có thể bỏ lăn lóc như vậy.

Tùng Nam năn nỉ:

- Nhưng di à. Đây là công ty Còn thể diện của dương và Nguyên Tân, di cũng phải nghĩ tới chứ?

Bà Kiết Minh khoát tay:

- Di mặc kệ. Di là chủ của công ty này, di phải sợ ai chứ?

Tùng Nam lắc đầu. Bà Kiết Minh đã quá giận mà mất khôn. Xem ra, phải báo cho ông Kiết Minh mới được.

Bà Kiết Minh vẫn cứ dùng dằng lao đi, không để ý đến những cái gật đầu chào của nhân viên dưới quyền và cả việc rẽ ngang đột ngột của Tùng Nam nữa.

Bà đẩy thẳng cửa vào phòng làm việc của Nguyên Tân. Nguyên Tân chưa kịp chào mẹ vợ đã bị mắng xối xả:

- Anh xem chúng tôi là gì hả, Nguyên Tân? Gả cho anh đứa con yếu đuối duy nhất chỉ mong anh đem lại cho nó hạnh phúc. Sao anh nỡ để nó xanh xao, tàn tạ như vậy? Bộ anh nghĩ cưới được nó rồi là anh có toàn quyền sao? Anh mà không trân trọng nó thì tôi sẽ lấy lại đấy.

Nguyên Tân nghe nóng mặt:

- Mẹ à! Mẹ nói gì vậy? Cái gì mà trân trọng? Cái gì mà lấy lại? Đâu phải mẹ ột món đồ rồi mẹ muốn đòi lại lúc nào cũng được. Huống chi đây là một cuộc hôn nhân, khi mẹ gả con gái đi rồi thì cô ấy không thuộc về mẹ nữa. Cô ấy không còn là Ái Vân mà là vợ con. Mẹ biết chứ? Vậy mẹ chỉ nên có những lời khuyên hay hướng dẫn cô ấy sống cho phải đạo làm vợ. Chứ không phải bắt cô ấy từ tay một chàng rể này rồi trao ột chàng rể khác như vậy được. Mẹ thích có nhiều rể lắm hả, khi mà trên đời này không có ai là trọn vẹn?

Bà Kiết Minh ôm lấy ngực, mặt xanh xao đi vì giận:

- Mày... mày dám...

Bà chỉ tay còn lại vào Nguyên Tân, Nguyên Tân không nao núng, lại còn cúi đầu như châm chọc:

- Thưa mẹ, con chẳng dám gì cả. Con chỉ nói những điều lẽ ra mẹ phải biết. Vậy thôi.

Đúng lúc ấy, Tùng Nam cùng ông Kiệt Minh xuất hiện:

- Có chuyện gì mà mẹ con đôi co với nhau ở đây?

Chưa nói hết câu, ông Kiệt Minh vội lao tới bên vợ:

- Bà... bà bị làm sao thế này? Tùng Nam. Mau kêu bác sĩ tới đây.

Tùng Nam chỉ kịp dạ một tiếng rồi chạy mất. Nguyên Tân cũng hoảng hồn khi trông thấy bà Kiệt Minh toàn thân co giật. Anh quì xuống, lay bà:

- Mẹ! Mẹ à! Mẹ!

Ông Kiệt Minh hất tay anh ra:

- Tôi dù chưa biết đầu đuôi như thế nào. Nhưng bà ấy đã thế này là do anh chọc bà ấy quá tức giận. Đó không phải là tư cách của một thằng rể. Cút đi.

Nguyên Tân mím môi:

- Ba! Ba!

Ông Kiệt Minh trợn mắt hét to:

- Lui ra đi.

Nguyên Tân nghiến chặt răng. Anh lao ra ngoài như một cơn lốc. Tùng Nam! Mọi chuyện là do mày và cả Ái Vân nữa. Ái Vân! Cô để mẹ cô mắng tôi xối xả như vậy mới vừa bụng cô phải không?

Nguyên Tân lấy xe chạy như điên về nhà. Vừa tông cửa, anh vừa hét lớn:

- Ái Vân! Ái Vân!

Ái Vân từ dưới bếp hoảng hốt chạy lên. Trông thấy cô, Nguyên Tân xông tới nắm lấy cổ áo:

- Cô giỏi lắm. Muốn cho tôi mất mặt để đưa Tùng Nam lên phải không?

Ái Vân ngơ ngác:

- Anh nói gì? Em chẳng hiểu gì cả.

Nguyên Tân gầm lên:

- Cô đừng giả vờ ngây thơ nữa. Tôi hiểu hết những gì đang nằm trong đầu cô kìa.

Ái Vân gỡ hai tay Nguyên Tân ra:

- Anh bình tĩnh lại đi, và đừng cư xử thô bạo như thế. Có gì từ từ nói.

Nguyên Tân cười khẩy:

- Cô lại còn bảo tôi bình tĩnh à? Cô kể lễ, đem đặt gì với mẹ cô để mẹ cô tới công ty mạt sát tôi hả?

Ái Vân nhẹ lắc đầu. Cô thở ra chán nản.

- Ra là vậy. Chuyện mẹ làm là do ý mẹ. Mẹ thấy và mẹ nghĩ gì là chuyện của mẹ. Còn tôi, tôi che giấu không hết nữa là. Sao phải vạch áo cho người xem lưng? Anh nói điều gì, anh cũng phải suy nghĩ chứ.

Nguyên Tân nhếch mép.

- Tôi không cần suy nghĩ nữa. Tôi thấy là cũng quá đủ rồi. Nhưng tôi nói cho cô biết. Bây giờ và mãi mãi, cô sẽ phải ở trong tay tôi. Đừng có hòng mà quay lại với Tùng Nam mà sắp đặt mưu đồ cho tồn công và cũng đừng hòng có một ngày vui vẻ hạnh phúc. Nguyên Tân này dù không cao sang địa vị như mấy người, nhưng cũng không phải là thằng ngu để mấy người qua mặt.

Ái Vân nhìn đôi mắt đỏ ngầu giận dữ của Nguyên Tân mà thấy sợ. Cô kêu lên.

- Anh điên rồi. Sao anh có thể nghĩ những điều kinh khủng như vậy chứ?

Nguyên Tân tiến đến, nâng mặt Ái Vân lên, cười gằn, có vẻ thích thú.

- Sợ tôi phải không? Hiểu rồi phải không? Thiên đường cô không muốn, lại muốn địa ngục. Tôi ghét cô Vì cô làm cho tôi có cái cảm giác ê chề, thất bại. Cái cảm giác đó thật đáng sợ. Đáng sợ lắm, cô biết không?

Ái Vân rơm rớm nước mắt.

- Em biết, và em đã xin lỗi anh rồi.

- Xin lỗi là đủ sao? - Nguyên Tân buông tay Anh quay mặt đi.

- Vậy thì những gì em cam chịu trong thời gian qua cũng không vừa lòng anh nữa à?

Nguyên Tân xua tay:

- Thôi, cô đi đi. Đừng nói nữa. Tôi mệt mỏi lắm rồi.

Ái Vân vòng qua trước mặt anh:

- Sao anh không trả lời câu hỏi của em? Anh đừng né tránh vấn đề nữa. Anh giận em, hành hạ em, anh cũng đâu vui sướng gì. Anh cũng biết là anh quá đáng với em mà. Vậy anh hãy dẹp bỏ tự ái của mình đi, để nhìn nhận vấn đề nhẹ nhàng hơn, để cuộc sống của chính mình dễ chịu hơn. Chúng ta đã là vợ chồng, đâu vì những lỗi lầm này nọ mà đổ vỡ được, huống chi chúng ta sắp...

Nguyên Tân bắt ngờ hét lên:

- Tôi không cần nghe. Lui ra đi.

Anh phũ phàng đẩy mạnh cô qua một bên. Do không đề phòng, Ái Vân té nhào vào chiếc ghế gần đó, bụng có đập mạnh vào cạnh ghế. Ái Vân đau đớn hét lên. Bụng cô quặn đau, máu tuôn dài theo đùi.

Ái Vân chỉ kịp nói:

- Ôi! Con tôi.

Rồi cô ngất đi.

5. Chương 5

Nguyên Tân đứng bên giường Ái Vân đã lâu, cô vẫn không thèm để mắt đến. Đôi mắt vô hồn của cô còn bập lạng thang hoài cửa sổ. Ở đó là khoảng trời xanh rộng, là những tàn cây um tùm và là những đôi chim lú lo bay lượn.

Cô chợt thấy hình như cô uống phần lớn thời gian cho những chuyện không đâu. Và có lẽ không nên tiếp tục như vậy nữa. Một mái ấm gia đình hạnh phúc. Một đứa con kháu khỉnh dễ yêu. Với cô sao khó vậy nhỉ. Thôi thì đừng gượng sức làm những điều không thể. Và quá khứ, xin hãy ngủ yên. Ngủ yên nhé.

- Ái Vân! Nguyên Tân không còn chờ đợi nổi đã lên tiếng.

Ái Vân quay lại.

- Gì hả? À! Anh đó hả? Ngồi ghế đi, đừng làm chi khổ vậy.

Nguyên Tân kéo ghế. Anh đưa bó hoa cho Ái Vân.

- Mừng em đã bình phục.

Ái Vân thờ ơ đón lấy, cô để qua một bên.

- Anh trở nên lãng mạn từ lúc nào vậy?

Nguyên Tân gượng cười. Cử chỉ thờ ơ của Ái Vân khiến thành ý của anh bỗng trở nên vô duyên tệ. Anh cố nhẫn nhục.

- Hôm nay em xuất viện phải không? Để anh đưa em về nhé.

- Thôi khỏi - Ái Vân mỉm cười - Mẹ và dì Uyển Phần tới đón em bây giờ đó. Anh cứ đi làm đi.

- Anh thu xếp công việc xong rồi. Em đừng làm khó anh nữa mà. Anh biết là anh có lỗi. Cho anh cơ hội nhé.

Nguyên Tân van nài. Ái Vân nghe lòng dửng dưng, nguội lạnh. Cô đã vắt kiệt sức mình ột cuộc tình. Để rồi được gì? Tốt hơn hết là chấm dứt.

- Nguyên Tân! Ái Vân nói một cách thận trọng- Em nghĩ chúng ta không nên tự làm khổ mình như thế nữa. Khi mà cuộc sống chung không mang lại điều gì tốt đẹp thì chia tay là biện pháp tốt nhất.

Nguyên Tân cũng nghiêm nghị trả lời.

- Đừng nói những câu giáo điều sách vở. Khi thực chất chúng ta còn yêu nhau thì kết thúc đâu phải là một giải pháp.

Ái Vân cúi đầu. Giọng cô nhẹ như gió thoảng.

- Xin lỗi. Nhưng thực sự em không tìm thấy tình yêu của chính mình nữa. Vì vậy, sống chung, với em là một cực hình.

Nguyên Tân mím môi:

- Tình yêu đến và đi dễ dàng như vậy à? Chẳng qua là vết thương còn mới khiến em có cảm giác như thế. Chỉ cần thời gian. Mọi việc sẽ tốt đẹp. Anh tin chắc như vậy.

Ái Vân không muốn đôi co, căng thẳng nên cô mỉm cười, dung hoà:

- Thôi, để về nhà rồi tính. Anh cũng cho em thời gian suy nghĩ chứ?

Nguyên Tân thở dài. Xem ra để là một cặp vợ chồng hạnh phúc cũng không dễ chút nào.

Nguyên Tân nhẫn nhục cúi đầu trước cơn thịnh nộ của cha mẹ vợ.

Anh đã chiều ý Ái Vân cho cô về nhà cha mẹ mình. Nhưng cái cảnh chiều chiều qua thăm là gặp Ái Vân cùng Tùng Nam trò chuyện vui vẻ khiến anh thấy mình đã sai lầm và nguy cơ mất vợ là điều không thể tránh khỏi. Vì vậy, anh quyết định qua đón cô về. Chẳng ngờ bà Kiết Minh lại làm lớn chuyện.

- Anh nghĩ như thế nào mà đòi đón nó về? Ông Kiết Minh hất hàm, hỏi anh như thế.

Nguyên Tân chưa kịp trả lời, bà Kiết Minh đã lấy tay chỉ vào mặt anh.

- Thứ như mày còn dám vác mặt đến đây. Chẳng qua nghĩ mày buông tha cho nó, tao mới không thèm nói. Đừng hòng đón nó về nữa. Xéo đi.

Ông Kiết Minh đưa mắt nhìn vợ:

- Sao lại ăn nói ào ào như vậy? Để tôi nói chuyện với nó. Nguyên Tân! - Ông quay qua anh - Thật ra, tôi rất giận anh. Tôi đã tin tưởng gã con gái tôi cho anh, đưa con gái yêu duy nhất. Vậy mà anh làm tôi thất vọng quá. Anh cư xử với nó chẳng ra gì. Ngay đến mẹ nó, anh cũng xem thường nốt. Thử hỏi, làm sao tôi có thể yên tâm giao nó cho anh lần nữa chứ. Thôi thì chuyện đã đến nước này rồi, tôi nghĩ anh và nó ly dị đi. Rồi anh sẽ có một người vợ khác. Được chứ?

Nguyên Tân lầm lì.

Xin lỗi ba mẹ. Con biết mình đã làm nhiều chuyện không phải. Nhưng con cũng đã nói với Ái Vân rồi. Con không xem hôn nhân như một trò đùa để không vừa ý thì lại đi tìm người khác. Với lại, con thật lòng yêu cô ấy. Con không thể nghĩ tới người đàn bà khác.

Bà Kiết Minh hừ nhẹ.

- Anh nói nghe cảm động quá. Nhưng những gì anh làm lại chẳng chứng tỏ được điều đó.

Nguyên Tân cuối đầu:

- Thừa mẹ, lẽ ra con không định nói. Nhưng vì ba mẹ đã nhìn con bằng cặp mắt khác nên con xin được trình bày lý do chính của mọi vấn đề.

Ông Kiệt Minh nhìn vợ như dò hỏi. Bà khẽ nhún vai. Ông gật đầu.

- Thôi được. Anh nói đi. Tôi cũng muốn biết vì sao con gái tôi lại bị anh rẻ rúng như vậy.

Nguyên Tân buồn rầu:

- Là vì cô ấy vẫn còn tơ tưởng đến hình bóng cũ.

Bà Kiệt Minh buột miệng:

- Tùng Nam à?

Nguyên Tân nhếch mép.

- Vậy là mẹ cũng biết phải không? Nếu là con, ba sẽ như thế nào, thừa ba?

Anh nhìn thẳng vào mắt ông Kiệt Minh khiến ông bối rối, né tránh. Nếu quả thật như vậy cũng khó trách được Nguyên Tân. Người đàn ông nào mà chẳng lại thấy bị xúc phạm khi gặp phải điều đó.

Có điều ông không muốn Nguyên Tân được nước lên mặt:

- Chuyện đó tôi sẽ hỏi lại Ái Vân. Nhưng anh đã đối xử quá nặng tay với nó đấy.

Nguyên Tân phân trần:

- Thừa, vì Ái Vân không nói cho con biết cô ấy có thai. Vả lại, con cũng quá giận mong ba mẹ thông cảm.

Bà Kiệt Minh vẫn không nguôi giận.

- Vậy nếu anh đánh chết nó, tôi cũng phải thông cảm sao? Vả lại, nếu theo lời anh nói thì Ái Vân không còn tình cảm với anh nữa, anh còn nín kéo làm gì?

Ông Kiệt Minh nạt ngang:

- Thôi, bà cũng đừng quá cố chấp. Để tôi nói chuyện với Ái Vân. Chuyện gì cũng giải quyết được, chỉ cần công tâm một chút. Còn anh nữa. Cứ yên tâm mà về. Tôi là cha, tôi không cần quấy như anh với Ái Vân đâu.

Nguyên Tân cuối đầu.

- Con cảm ơn ba mẹ. Con xin phép.

Ra đến cổng, anh ngoái nhìn ngôi nhà một lần nữa. Nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Ái Vân đâu cả.

6. Chương 6

Ái Vân buồn rầu lang thang hết mọi ngã đường. Cuối cùng, cô cũng không thoát được vòng tay của Nguyên Tân. Anh ta thật biết cách làm xiêu lòng cha mẹ, đến độ Ái Vân là con ruột mà nói thế nào cũng không được. Một con người như Nguyên Tân thật thâm hiểm và đáng sợ. Anh ta nói là anh ta làm.

Chẳng lẽ suốt đời cô không thể thoát khỏi cuộc hôn nhân vô nghĩa này sao? Nguyên Tân! Nếu anh xem tôi là một con rối trong tay anh thì lắm rồi, tôi cũng không chịu thua anh đâu.

Ái Vân bước vào một phòng tranh. Những bức hoa. của các trường phái làm cô thấy vui mắt. Cô mãi mê ngắm nhìn những bức tranh vẽ rồi rầu rĩ khó hiểu. Thỉnh thoảng, cô mỉm cười cho những liên tưởng ngộ

ngĩnh của mình. Chợt, ánh mắt cô dừng lại ở một bức hoạ. Người con gái trong tranh quả thật có một sắc đẹp rất quyến rũ và một nét gì đó rất táo bạo.

Trong trí Ái Vân chợt loé lên một ý nghĩ. Cô vẫy ông chủ phòng tranh.

- Thưa, cô thích bức hoa. này ạ?

Ông ta hỏi rất ân cần.

- Vâng, tôi lấy bức tranh này. Cô gái trong tranh... đẹp và quyến rũ quá. Không biết ông có biết cô ấy không nhỉ?

Ái Vân vừa hỏi vừa nhìn mông lung.

Ông ta mỉm cười:

- Rất may là tôi biết. Cô ta vẫn thường tới đây với tay hoa. sĩ. Cô muốn gặp cô ta sao?

Ái Vân cười nhẹ.

- Tự dưng tôi thấy thích cô ta Ông giúp tôi chứ?

Ông ta đưa cho Ái Vân bức tranh:

- Rất sẵn sàng. Cô cho tôi số điện thoại, tôi sẽ liên lạc sau với cô.

Ái Vân lấy trong giỏ xách một mảnh giấy và một cây bút. Cô hí hoáy ghi rồi trao cho ông ta.

- Đây, thưa ông. Thành thật cảm ơn ông. Còn đây là tiền bức tranh. Gởi ông.

Ông ta cười tươi khi thấy số tiền nhiều hơn giá trị thực.

- Cảm ơn cô Hi vọng cô sẽ là khách quen của cửa hàng.

- Vâng. Chào ông.

Ái Vân đi được vài bước. Cô quay lại:

- À! Quên. Chuyện đó, tôi chỉ muốn mình cô ấy biết thôi.

Ông ta gật đầu:

- Cô yên tâm. Tôi sẽ làm theo lời cô.

Ái Vân mỉm cười chào ông ta lần nữa rồi đi ra.

Nguyên Tân! Để rồi anh xem anh có giữ được tôi không? Ái Vân khẽ nở nụ cười đắc thắng.

Ái Vân đứng sau một gốc cây to, kín đáo quan sát cô gái một hồi lâu.

Cô gái trông trẻ trung trong chiếc đầm ngắn màu tím nhạt. Mái tóc cột cao sau gáy đóng đưa một cách nhí nhảnh theo từng bước chân của cô khiến cô có một nét đẹp khác hẳn trong bức tranh.

Ngây thơ hơn - Ái Vân thầm nghĩ.

Chờ cho cô gái ngồi xuống chiếc ghế đá, Ái Vân mới từ tốn đi ra.

Xin lỗi. Cô là Nhã Ân?

Nhã Ân ngược nhìn người phụ nữ vừa đến trước mặt cô Ấn tượng đầu tiên đập vào mắt Nhã Ân là bộ vest đỏ làm cho cô ta thật nổi và thấy sang trọng.

Nhã Ân buột miệng khen.

- Chị đẹp và quý phái quá.

Ái Vân không giấu được nụ cười hãnh diện. Cô ngồi xuống bên Nhã Ân.

- Chắc ông chủ phòng tranh cô nói sơ với cô về tôi chứ?

Nhã Ân nhón miệng cười:

- Có. Tôi thật sự bất ngờ vì không biết chị cần gì ở tôi.

Ái Vân trấn an.

- Không có gì đâu. Thứ nhất là thấy cô dễ thương nên tôi muốn làm quen. Thứ hai là cô có vẻ phù hợp với công việc tôi định làm nên tôi muốn mời cô.

Nhã Ân háo hức.

- Tôi à? Việc gì vậy chị?

Ái Vân có vẻ đắn đo.

- Không biết cô có dám làm không. Vì bên ngoài, trông cô khác hẳn với tính cách trong bức tranh.

Nhã Ân nôn nóng.

- Chị cứ nói đi. Nếu là một việc đàng hoàng, tôi nghĩ tôi có thể.

Ái Vân mỉm cười:

- Vậy thì thế này nhé. Tôi muốn cô làm quen với một người.

- Đàn ông? Nhã Ân hỏi ngay.

Ái Vân sững sốt hỏi.

- Sao cô biết?

Nhã Ân cười tinh nghịch:

- Đoán là biết ngay thôi.

Ái Vân gật gù.

- Cô cũng thông minh đấy. Đúng vậy. Cô thấy sao?

Nhã Ân suy nghĩ:

- Chị có thể cho tôi biết lý do?

Ái Vân lắc đầu.

- Cô không cần biết điều đó làm gì. Chỉ cần làm quen với ông ta là được.

- Sau đó thì sao?

- Tôi sẽ nói sau, nếu cô thành công.

Nhã Ân cắn móng tay, bối rối. Việc này hơi kì, nhưng... cũng khá thú vị. Thôi thì thử một lần xem sao.

- OK. Tôi bằng lòng. Chị có thể cho tôi biết khi nào?

Ái Vân mừng rỡ. Cô mở bóp.

- Ngay chiều nay. Đây là hình của ông ta. Còn đây là chìa khoá xe, một ít tiền gọi là để hỗ trợ cho công việc của cô.

Nhã Ân cầm bức ảnh. Chà! Ông này cũng đẹp trai và quyến rũ ghê. Không biết có gì nguy hiểm không?

Nhưng tánh tò mò hiếu thắng của Nhã Ân cất đi nỗi lo lắng mơ hồ. Cô vui vẻ cầm tiền và chìa khoá xe cho vào bóp. Riêng bức ảnh, cô vẫn cầm và ngắm nghía.

Ái Vân đứng dậy.

- Nếu vậy xin chào. Ngày mai gặp lại.

Nhã Ân cũng đứng lên.

- Vâng. Tạm biệt.

Chờ cho Ái Vân đi khuất, cô cho tấm hình vào bóp, lòng nôn nao một cách kì lạ.

Đã hết giờ làm việc, Nguyên Tân chuẩn bị ra về. Anh sắp xếp lại những chồng hồ sơ trên bàn. Thành linh chuông điện thoại reo vang. Nguyên Tân nhắc ông nghe.

- Alô! Nguyên Tân nghe đây.

- Ái Vân đây. Anh đến ngay nhà hàng “Hạnh Phúc” ngoài xa lộ. Em chờ.

Nguyên Tân ngạc nhiên:

- Có chuyện gì không?

Nhưng tiếng cúp máy khô khốc đã vang lên. Nguyên Tân hơi bức. Có chuyện gì mà hỏi không thềm nói vậy kìa?

Anh khoá cửa phòng, vội vã xuống lầu.

Từ hôm đón Ái Vân về tới nay, mối quan hệ của hai người cũng chẳng cải thiện được chút nào. Ái Vân lúc nào cũng buồn rầu xa cách, đôi lúc nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi nữa, khiến anh cảm thấy nhụt chí và chán nản. Anh linh cảm mình đã làm sai. Bởi vì cuộc sống giữa anh và Ái Vân đã có những khoảng cách không thể vượt qua được. Nhưng tự ái trong anh không cho phép anh chịu thua dễ dàng như vậy. Nhất là những khi đụng mặt Tùng Nam. Anh càng tự nhủ sẽ không cho hấn một mảy may cơ hội.

Nguyên Tân đã xuống đến bãi đậu xe. Thấy chiếc cặp vào băng ghế bên cạnh, Nguyên Tân nổ máy. Chiếc xe hơi mui trần bóng loáng dưới sự điều khiển của anh lao về hướng xa lộ.

Cùng lúc đó, cũng có một chiếc xe hơi tương tự như vậy xé gió vọt theo xe anh. Chỉ trong chốc lát, chiếc xe sau đã chạy sát bên xe của Nguyên Tân, khiến anh không thể không nhìn và thích thú phát hiện chủ nhân của nó là một cô gái đẹp tuyệt trần.

Cô ta mặc một chiếc áo dạ hội hai dây màu đen lấp lánh bó sát làm nổi bật làn da trắng muốt và bộ ngực đầy quyến rũ. Nguyên Tân không giấu được ánh mắt ngưỡng mộ. Anh ném sang cô một cái nháy mắt tình tứ làm cô mỉm cười. Bất ngờ, cô cho xe chạy vọt nhanh trước đầu xe của anh.

Nguyên Tân thích thú đuổi theo. Nhưng cô gái quả là một tay lái cừ khôi và láu cá, luôn cho xe chạy ngoằn ngoèo, khiến anh không thể tài nào vượt qua được.

Nguyên Tân bật cười. Nhưng đã đến nhà hàng “Hạnh Phúc” anh đành cho xe dừng lại. Thật bất ngờ, cô gái cũng dừng xe, và yểu chuyển đi vào trước cặp mắt thích thú của những thanh niên trong nhà hàng.

Nguyên Tân đã tìm thấy Ái Vân. Ngay khi vừa ngồi xuống, anh lén đưa mắt tìm kiếm cô gái và mỉm cười khi trông thấy cô.

Ái Vân nhìn theo ánh mắt Nguyên Tân, và khi thấy sự việc xảy ra như vậy, cô kín đáo giấu nụ cười hài lòng. Làm ra vẻ bình thản, cô hỏi anh.

- Cô gái kia đẹp quá chứ hả?

- À! Không.

Nguyên Tân bối rối. Anh vừa kịp nhận được cái nháy mắt của cô tạ Tự dưng lòng anh háo hức một cách kì lạ.

- Thế nào, chị thấy tôi thành công chứ?

Chưa ngồi xuống ghế, Nhã Ân đã tiến lại hỏi. Ái Vân nhìn nét mặt sáng rõ của cô gái, mỉm cười hài lòng.

- Được. Cô làm tốt lắm.

Nhã Ân chắp hai tay trước mặt, nhoén miệng cười.

- Ôi! Vui quá. Vậy tiếp theo, tôi phải làm gì?

Ái Vân ngập ngừng:

- Thế này, công việc tiếp theo của cô là phải bắt bồ với ông ta Sau đó...

- Cái gì? Nhã Ân cắt ngang - Bắt bồ hả?

- Ủ. - Ái Vân xác nhận.

Nhã Ân gãi đầu:

- Như bồ thật vậy hả?

- Tất nhiên.

Nhã Ân lắc đầu nguây nguậy.

- Thôi đi. Nếu vậy, tôi sợ lắm.

Ái Vân tò mò.

- Cô chưa có người yêu sao?

Nhã Ân nhăn nhó.

- Có rồi. Vậy mới sợ.

Ái Vân bật cười.

- Tưởng cô chưa có người yêu nên sợ đàn ông. Chứ có rồi thì...

Nhã Ân khổ sở:

- Trời ơi! Tôi sợ bạn tôi ghen đó. Vả lại, cũng còn sợ vợ hay người yêu của ông ta nữa.

Ái Vân phẩy tay:

- Về phía ông ta, cô không phải sợ. Tôi đảm bảo điều đó. Riêng bạn trai của cô... chỉ cần cô khéo léo là được. Làm chỉ một thời gian ngắn thôi mà.

Nhã Ân cắn môi. Sau cùng, cô đứng lên:

- Thôi, tôi không dám đâu. Xin lỗi chị vậy.

Ái Vân giữ tay Nhã Ân:

- Khoan đã. Sao cô không hỏi về số thù lao mà cô sẽ nhận?

Nhã Ân tò mò.

- Là bao nhiêu?

Ái Vân nói rành rọt.

- Mỗi tháng 5 triệu. Xong việc, thưởng 15 triệu nữa. Cô thấy sao?

Nhã Ân sửng sốt.

- Chị nói thật chứ?

- Sao không thật.

Nhã Ân ngồi phịch xuống ghế. Tai cô như ù đi. Số tiền cô vừa nghe làm cô choáng váng. Trời ơi! Người phụ nữ này có điên không vậy?

Cô trở mắt nhìn Ái Vân thật lâu, khiến Ái Vân phì cười.

- Làm gì nhìn tôi kĩ vậy? Tôi rất bình thường mà.

Nhã Ân đỏ mặt.

- Tại... tôi không hiểu nổi.

- Cô không cần hiểu. Chuyện cũng dễ thôi mà.

Nhã Ân vẫn thắc mắc.

- Tôi muốn biết ông ấy là gì của chị?

Ái Vân bình thản.

- Là chồng tôi.

Cái gì? - Nhã Ân đứng bật lên - Tại sao chị lại làm như vậy chứ?

- Tôi đã nói là cô đừng hỏi. Tôi cần cô làm thì cô cứ làm. Tiền tôi trả sòng phẳng và cũng không gây rắc rối gì cho cô Được chưa?

Nhã Ân từ chối.

- Xin lỗi. Tôi thấy chuyện này nó thế nào ấy. Tôi không dám nhận.

Nói rồi, cô quảy quả bỏ đi. Ái Vân nói với theo.

- Tôi hi vọng cô sẽ suy nghĩ lại và liên lạc với tôi.

Ái Vân cũng về ngay sau đó. Cô có hơi buồn. Lẽ nào cô lại thất bại.

7. Chương 7

Nhã Vân lững thững thả bộ về nhà. Giờ này chắc Kỳ Cương vẫn còn đang vẽ. Anh chắc không ngờ cô vừa được đề nghị một việc làm kỳ cục và hấp dẫn như vậy.

Quả thật số tiền đó rất quyến rũ. Thời buổi này, muốn kiếm được số tiền như vậy đâu phải dễ. Như cô và Kỳ Cương chẳng hạn. Kỳ Cương miệt mài vẽ hết bức tranh này đến bức tranh khác mà bán có được bao nhiêu đâu. Số tiền ít ỏi anh kiếm được chỉ đủ trang trải một vài thứ cho cuộc sống chung của cô và anh. Chứ thiếu thốn cũng còn nhiều lắm.

Còn cô, một cô bé mồ côi không cha không mẹ, không tiền bạc học vấn. Chỉ có được chút nhan sắc... thì có thể làm được gì vừa có tiền vừa lương thiện giữa chốn phồn hoa đô hội này?

Khó lắm! Bao nhiêu vất vả lại trút lên vai Kỳ Cương, khiến anh muốn trau dồi thêm khả năng của mình cũng không được.

Thế mà cô lại từ chối một việc làm béo bở. Không biết là đúng hay sai nữa. Nhưng cô rất sợ mất Kỳ Cương. Cả cô và anh đều chẳng còn ai thân thích. Cùng lớn lên trong một Cô nhi viện, bao vui buồn sướng khổ cũng đều có nhau. Và trên tất cả là Kỳ Cương hết lòng lo lắng cho cô. Cho nên với cô, Kỳ Cương là một phần đời không thể thiếu.

Thử hỏi, nếu Kỳ Cương biết cô cặp bồ với người đàn ông khác, liệu anh có tha thứ hay không?

Thôi thì chẳng có tiền còn hơn.

Đã về tới nhà, cô mở cửa, đi qua một khoảng sân lớn chồm những đá, rồi đẩy cánh cửa gỗ.

Trong nhà tối thui. Nhã Ân bật đèn. Cô sửng sốt khi thấy Kỳ Cương ngồi bệt trên nền gạch, xung quanh anh là những bức tranh bị quệt màu loang lổ.

Cô cúi nhặt từng tấm.

- Sao vậy anh? Họ lại không mua nữa à?

Kỳ Cương cúi gầm mặt. Anh không muốn Nhã Ân thấy những giọt nước mắt vừa rơi trên má anh. Sao anh cứ mãi thất bại như vậy chứ? Tại sao vậy?

Nhã Ân ôn tồn.

- Đừng buồn anh à. Rồi sẽ có lúc họ phải công nhận tài năng của anh. Lúc ấy, tha hồ mà kiếm tiền.

Kỳ Cương ôm đầu, hét lên:

- Thôi, em đừng nói nữa. Trước mắt, tiền đâu để sống? Mà người sống thì xin hãy cứ làm việc sao chép tranh. Như vậy, còn gì là nghệ thuật nữa chứ?

Nhã Ân cúi đầu. Những lời nói của anh như xé nát tâm can cô Anh đau khổ như vậy mà cô chẳng làm được gì cả.

- Có thư đây. Ra nhận thư.

Tiếng người đưa thư giúp Nhã Ân thoát ra cảnh ảm đạm đó. Cô chạy vụt ra nhận thư và reo lên khi thấy tên người gửi.

- Kỳ Cương! Có thư của Hữu Lạc nè.

- Em đọc đi.

Kỳ Cương lau nước mắt. Anh đứng dậy, mở toang cửa sổ. Nhã Ân lẩm bẩm đọc trước. Sau cùng, cô nhảy lên.

- Kỳ Cương! Hữu Lạc nói anh và anh ấy đã được chọn đi du học một thời gian. Trời ơi! Nếu anh không giỏi thì làm gì được chọn chứ.

Kỳ Cương bất ngờ chớp lấy lá thư Anh xé tan xé nát rồi vò một cục, vất ra ngoài cửa sổ.

- Giỏi thì làm được gì. Một xu dính túi không có mà đòi đi du học. Đẹp đi - Đẹp hết đi - Kỳ Cương như điên. Anh vừa hét vừa xô ngã những giá vẽ xung quanh mình.

Nhã Ân hoảng sợ nhào vào ôm chầm lấy anh, cô khóc nức nở.

- Đừng làm em sợ. Kỳ Cương! Anh đừng làm em sợ.

Kỳ Cương dừng tay. Anh ghì đầu cô vào ngực mình, nghẹn ngào:

- Không có hi vọng gì đâu em ơi. Không có đâu.

Nhã Ân nuốt nước mắt vào lòng. Bên tai cô vộn lên giọng nói của Ái Vân: "Tôi hi vọng cô sẽ suy nghĩ lại."

Tiền. Cô cần phải có tiền. Không thể nào khác được.

Nhã Ân ngồi trên chiếc xe hơi bóng lộn, mắt không ngừng nhìn sang bên đường. Nơi đó là văn phòng công ty xây dựng "Thành Đạt" và có người đàn ông cô đang chờ đợi.

Cô nhìn mãi toà nhà cao tầng ngạo nghễ. Những ô cửa kính lấp lánh dưới ánh nắng và những con người ăn mặc sang trọng, lịch sự. Tất cả là một thế giới khác với thế giới của cô và Kỳ Cương.

Cô không cần biết mình đúng hay sai nữa khi ngồi đây, trên chiếc xe đời mới lộng lẫy, mặc bộ quần áo với những trang sức đắt tiền mà cô lẽ cả đời cũng không có được.

Điều cô quan tâm bây giờ là người đàn ông đó khi nào xuất hiện và cô có làm tốt vai trò của mình không mà thôi.

Cô vẫn nhớ mãi lời nói của người thiếu phụ đó: "Tôi không ngạc nhiên chút nào, vì biết rằng cô sẽ quay trở lại."

Thế đấy, mãnh lực của đồng tiền quả là ghê gớm và cả sự tự tin của những người có nó nữa.

Và để đánh đổi sự tự tin đó cho Kỳ Cương, cô đã đến đây, bất chấp mọi hậu quả có thể xảy ra.

Nhưng thật ra, từ trong thâm tâm cô vẫn hi vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp và tin tưởng vào những điều tốt đẹp.

Nhã Ân đứng dậy. Cô nhắm mắt hít một hơi thật dài rồi mạnh dạn bước sang bên đường. Nguyên Tân lầm lũi đẩy cánh cửa quay. Hôm nay cả Tùng Nam và Ái Vân cũng vào công ty làm việc và đều được cất nhắc vào những vị trí quan trọng.

Sự ưu ái của vợ anh dành cho Tùng Nam đã là một nỗi đau khó phai. Giờ lại thêm sự ưu ái của ông bà Kiệt Minh khiến anh không thể không suy nghĩ.

Họ thật sự muốn gì? Ngoài vấn đề mẹ của Tùng Nam là bạn thân của bà Kiệt Minh thì liệu có phải họ từng bước đẩy anh ra khỏi công ty và tạo điều kiện cho Ái Vân và Tùng Nam sung hợp?

Nguyên Tân thấy căng thẳng và bức bối. Đã thế, khi anh hỏi Ái Vân có muốn về chung không thì cô lại thẳng thắn từ chối và nói là sẽ cùng về với ba.

Thế đấy. Họ chỉ giả vờ xoa dịu vết thương của anh để rồi không ngần ngại khứa nó sâu hơn nữa.

Nếu những gì anh nghĩ là đúng thì xin lỗi. Không dễ đâu.

Nguyên Tân cười nhạt. Bất thần có ai đó đụng mạnh vào anh khiến chùm chìa khóa xe lẫn chiếc cặp da đều văng xuống đất.

Nguyên Tân vừa bức bối ngẩng phắt đầu, vừa nạt to:

- Đi đứng hay nhỉ.

Nhưng rồi anh trở mắt nhìn người con gái trước mặt.

- Ra là cô à?

Cô ta nhoẻn miệng cười, nụ cười tươi tắn xoá tan những mệt mỏi, uất ức đang có trong anh.

- Thì ra là ông. Thành thật xin lỗi.

Nguyên Tân nháy mắt.

- Tôi thấy, hình như chúng ta có duyên với nhau thì phải?

Cô gái cười nhẹ.

- Ông chỉ khéo nói. Xe của ông đâu?

Nguyên Tân ngạc nhiên trước câu hỏi đó.

- Sao vậy? Cô định quá giang xe của tôi à?

Cô gái bĩu môi xinh đẹp.

- Không dám đâu.

Rồi cô ngúng nguẩy bỏ đi. Nguyên Tân ngơ ngẩn nhìn theo. Vẻ nhí nhảnh hồn nhiên của cô gái tự dưng thu hút anh kì lạ.

Anh khẽ lắc đầu như xoá tan những ý nghĩ không nên có, rồi lững thững đến chỗ đậu xe của mình.

Nhưng anh ngẩn người. Chùm chìa khoá ban nãy anh đánh rơi chưa kịp nhặt vì mãi nói chuyện với cô gái.

Thế là anh vội vã quay trở lại tìm.

- Ê! Anh gì ơi!

Tiếng gọi bất ngờ khiến anh quay lại. Cô gái, lại chính là cô gái đó, tay đưa cao chùm chìa khóa của anh, lúc lắc nó với vẻ tinh nghịch.

Anh mỉm cười, lắc đầu ra vẻ chịu thua cô rồi đi về hướng của cô.

Cô gái nở một nụ cười khó hiểu, thông thả ngồi vào xe của mình và bất ngờ nổ máy chạy mất.

Anh hốt hoảng:

- Ê! Cái gì kì vậy?

Rồi như hiểu ra, anh ngoắc chiếc taxi ra hiệu đuổi theo cô gái.

Rõ là đúng với ý định của cô tạ Thỉnh thoảng cô lại ngoái đầu ra sau nhìn và mỉm cười thích thú.

Nguyên Tân cũng vậy. Một người đàn ông từng trải như anh, sao lại không biết một việc thú vị như vậy chứ.

Chiếc xe lao nhanh qua những khúc cua ngoằn ngoèo trên xa lộ. Và sau cùng, nó dừng lại trước biển.

Nguyên Tân trả tiền cho người lái taxi, anh xuống xe. Cô gái đã ra sát mép nước và khoanh tay nhìn anh như chờ đợi. Anh không ngần ngại tặng cô ta một ánh mắt chiêm ngưỡng. Quả là cô ta rất đẹp. Thân hình cân đối nẩy nở trông bộ đồ bó sát khiến anh mất tự chủ. Và mái tóc lả lơi trong gió là một câu mời gọi rất rõ ràng.

Khi anh đến gần, cô khẽ hất mặt và bằng một cử chỉ rất điệu dàng, cô thả nhẹ chùm chìa khoá rơi xuống chân rồi lại thong thả bước. Nguyên Tân nhếch môi cười, anh nhặt chùm chìa khoá rồi lững thững theo sau cô.

Cô hỏi anh với vẻ mặt nai tơ.

- Chìa khoá tôi đã trả cho anh rồi. Anh còn theo tôi làm gì nữa?

Nguyên Tân đến sát sau lưng cô, thì thầm:

- Tôi đâu có vì chùm chìa khoá. Tôi có thể có nhiều chùm chìa khoá như vậy, nếu tôi muốn. Nhưng một người con gái như cô thì đây là lần đầu tôi gặp.

Cô gái hơi nhướn mắt.

- Nói vậy... là anh khen tôi phải không?

Nguyên Tân mỉm cười.

- Chẳng lẽ cô không thích điều đó?

Cô gái khẽ cười. Mắt cô đong đưa.

- Nếu tôi nói... anh là một người đàn ông rất hấp dẫn. Anh nghĩ sao?

Nguyên Tân cười lớn.

- Cô thật táo bạo. Nhưng tôi thích như vậy.

Anh ngừng một chút rồi hỏi:

- Cô có nghĩ chúng ta sẽ là một cặp đẹp đôi không?

Cô gái lắc đầu:

- Không dám. Tôi sợ vợ anh lắm.

Nguyên Tân chỉ tay vào mặt mình.

- Vợ à? Bộ mặt tôi giống người đàn ông có vợ lắm sao?

Cô gái nhăn mũi.

- Chẳng những thế mà còn cả tá người tình nữa.

Nguyên Tân ghé sát tai cô:

- Nhưng tất cả đã bị cô đánh gục hết rồi.

Cô gái liếc anh thật lẳng:

- Anh thật là một người đáng sợ đó.

- Vậy à? - Nguyên Tân vờ ngạc nhiên - Thật ra, chưa có người con gái nào làm tôi rung động. Nhưng cô thì...

Cô gái cắt ngang giọng tán tỉnh của anh.

- Tôi cũng chưa thấy người đàn ông nào đáng để tôi yêu cả.

Nguyễn Tân búng tay.

- Rồi cô sẽ yêu tôi. Tôi sẽ làm cho trái tim cô tan ra.

Cô gái trề môi.

Anh tự tin quá nhỉ. Nhưng nếu vậy, tôi xếp thứ mấy trong số những người tình của anh?

Nguyễn Tân bật cười.

- Hơi khó đấy trả lời đấy cô bé. Nhưng thôi, anh cho em là người thứ nhất nhé.

Cô gái chớp mắt.

- Không phải. Là người sau cùng. Được chứ?

Nguyễn Tân thích thú cười vang.

- Vậy thì anh là Nguyễn Tân. Còn em?

Nhã Ân.

- Một cái tên rất đẹp.

Nhã Ân mỉm cười. Thế là cô thành công rồi.

8. Chương 8

Nhã Ân rón rén bước những bước thật nhẹ lên gác. Kỳ Cương đang ngồi vẽ ngoài phòng khách. Cô không muốn Kỳ Cương trông thấy.

- Em vừa đi đâu về đây, Nhã Ân?

Nhã Ân giật mình. Cô nhăn mặt thầm nghĩ:

“Thôi chết! Vậy mà cũng không thoát.”

Cô nhét cái gối dưới chân cầu thang, miễn cưỡng bước ra phòng khách. Đứng sau lưng anh, cô vờ lấy tay che miệng ngáp.

- Em buồn ngủ quá.

Kỳ Cương vẫn không quay lại. Anh hơi lên giọng.

- Nhưng anh hỏi em vừa đi đâu về?

Nhã Ân ấp úng:

- Em... em... đi chơi lòng vòng thôi mà.

Anh xoay người nhìn thẳng vào mắt cô.

- Thật không?

Nhã Ân chớp mắt.

- Thật.

Bất chợt. Kỳ Cương nắm vai cô lôi đi.

- Lên đây.

Nhã Ân lúu rúu theo sau Kỳ Cương. Đến trước tủ quần áo, anh giận dữ lôi ra những bộ đồ quần áo đắt tiền, thấy lên giường.

- Em nói đi. Những thứ này ở đâu em có?

Nhã Ân hoảng sợ.

- Người ta cho em.

- Em nói đi . Những thứ này ở đâu em có ?

Nhã Ân hoảng sợ.

- Của người ta cho em.

- Người ta là ai ?

- Là... bà chủ của em.

Kỳ Cương trợn mắt.

- Bà chủ ? Bà chủ nào chứ ?

Nhã Ân vịn vẹo hai tay :

- Em... mới xin được việc làm, nhưng sợ anh không cho đi nên em giấu.

- Việc gì ?

- Khó nói lắm . Nhưng em thề là em chẳng làm gì sai cả.

Kỳ Cương gằn giọng :

- Nếu vậy, sao em phải giấu ? Cử chỉ lén lút mờ ám . Đã vậy, lại mặc những bộ quần áo đắt tiền, hở hang . Công việc của em là gì vậy ?

Nhã Ân cúi đầu :

- Anh hãy tin em đi mà.

Kỳ Cương nâng mặt cô lên :

- Nghe đây Nhã Ân . Chuyện đi du học với anh không cần thiết . Cái anh cần là em . Một cuộc sống có em . Hiểu chưa ?

Nhã Ân phản bác :

- Nhưng nguyện vọng lớn nhất của đời anh là nó . Và cũng là nguyện vọng của em nữa.

Kỳ Cương quay đi :

- Anh không cần . Vì vậy, em đừng nhọc công vào những công việc không hay như vậy . Anh không chấp nhận.

Nhã Ân bối rối :

- Em làm gì mà anh bảo không hay kia chứ.

- Anh linh cảm . Nếu không phải thì em hãy nói cho anh nghe đi.

Nhã Ân cắn môi :

- Thôi được . Nhưng anh phải hứa là giữ bí mật . Được chứ ?

Kỳ Cương gật đầu :

- Được . Em nói đi.

Nhã Ân kéo Kỳ Cương ngồi xuống ghế :

- Là vậy, bà chủ của em nghi ông chồng có bồ . Nhưng ông ta rất tinh khôn, nên bà không dám mướn người theo dõi . Bà ấy nói con gái như em, ổng không nghi ngờ . Và để dễ trà trộn theo sau ông ấy ở những phòng trà, nhà hàng, nên bà đưa cho em mấy bộ quần áo đó . Chuyện chỉ có vậy.

- Bà ta trả công cho em bao nhiêu.

- Tất nhiên là cũng hậu hĩ . Nếu xong việc bà ấy sẽ thưởng thêm nữa.

- Là bao nhiêu ? - Kỳ Cương gắt lên.

Nhã Ân rụt rè :

- Ba chục triệu cả thấy.

- Cái gì ? Kỳ Cương sững sốt.

- Người ta rất giàu . Bao nhiêu ấy ăn nhằm gì . Anh có biết bà là ai không ? Con gái duy nhất của ông giám đốc công ty xây dựng “Thành Đạt” đó.

Nhã Ân cố giải bày, vì cô rất sợ Kỳ Cương không bằng lòng.

Kỳ Cương lắc đầu :

- Những người giàu có thể chi món tiền vô lý như thế à ? Còn chúng ta, để có được số tiền đó, anh sợ sẽ phải đánh đổi tất cả đấy.

Nhã Ân lắc đầu nguầy nguậy :

- Không có . Không có . Anh nhất định phải tin em . Em biết mình đang làm gì mà.

Kỳ Cương thở dài . Anh nhìn chăm chăm vào mặt Nhã Ân . Sau cùng, anh nói rất dịu dàng :

- Anh biết là em vì anh . Anh rất xúc động . Nhưng nếu có thể, em hãy từ bỏ công việc đó . Anh sợ lắm.
anh mỉm cười trấn an :

- Không sao đâu . Với lại em cũng đã nhận trước một số tiền . Không thể nói khác với người ta được nữa.

Kỳ Cương lộ rõ vẻ thất vọng . Anh lặng lẽ đứng lên, không quên nói với Nhã Ân :

- Nếu vậy, anh hy vọng em nhớ những gì anh nói.

Ái Vân tắt máy ghi âm . Những giọt nước mắt của cô rơi lã chã trên má . Không hiểu sao cô thấy lòng đau nhói . Nhã Ân đã làm đúng chuyện cô yêu cầu . Nhưng những lời âu yếm của Nguyên Tân, những cử chỉ thân mật cô có thể tưởng tượng ra được không ngờ lại hành hạ cô đau đớn.

Thì ra Nguyên Tân đâu một lòng một dạ với cô . Anh ghen tuông ích kỷ giữ lấy cô chỉ để thỏa mãn lòng tự ái.

Trong khi cô giận anh, tưởng rằng có thể xa được anh, nhưng vẫn không tìm được sự rung động nơi người khác, thì anh lại có thể âu yếm mặn nồng với một người không phải cô.

Được rồi, Nguyên Tân . Nếu vậy, tôi cũng không còn gì để hối hận nữa . Và anh sẽ phải suốt đời sống trong sự sám hối muộn màng.

9. Chương 9

Kỳ Cương diện đầu với một lô câu hỏi rối rắm . Tại sao Nhã Ân lại có thể quen được với một bà chủ lớn như vậy ? Nhất định là phải có chuyện gì giấu anh chứ không thể như lời Nhã Ân nói . Cái điệu bộ quýnh quáng của Nhã Ân lại càng đáng nghi hơn nữa.

Không được . Có lẽ phải theo dõi Nhã Ân xem sao . Nếu không, Nhã Ân mà bị người ta lợi dụng thì tai họa không sao nói hết.

Nghe tiếng chân Nhã Ân nơi cầu thang, Kỳ Cương giả vờ loay hoay vẽ.

- Em đi chút nghe, Kỳ Cương.

- Ừ.

Kỳ Cương làm bộ thờ ơ . Chờ Nhã Ân ra khỏi cửa, anh lật đặt khóa cửa, phóng theo.

Nhã Ân tung tăng nhảy chân sáo trên đường phố . Cái ba lô nhỏ cô đeo sau lưng làm cho cô có vẻ một nữ sinh ngây thơ đến không ngờ.

Cô vừa nhận được điện thoại của Ái Vân . Chắc là nhận được cuộn băng ghi âm đó, chị ta hài lòng lắm.

Cô đi thẳng vào ngôi nhà mà Ái Vân thuê cho cô để có thể gặp gỡ Nguyễn Tân . Mở cửa phòng, cô đã thấy Ái Vân ở đó . Trông cô ta có vẻ buồn.

- Cô và Nguyễn Tân hôm qua đã gặp nhau phải không ?

Ái Vân hỏi một câu thật thừa . Nhưng cô không thể không hỏi.

Nhã Ân tinh ý hỏi ngay :

- Hình như là chị ghen ?

Ái Vân cúi đầu :

- Thú thật, tôi cũng không hiểu vì sao tôi lại đau lòng quá đỗi, trong khi tôi rất giận anh ta.

- đương nhiên rồi - Nhã Ân ra vẻ thông cảm - Vì chị là vợ của anh ta mà . Nhưng tôi cũng rất khổ khi phải làm những chuyện này . Nó làm cho tôi áy náy khi gặp mặt người yêu của tôi . Và không biết tôi sẽ ra sao, nếu người yêu tôi biết được.

- Nhưng cô nói cô làm vì người yêu mà ?

- Thì đúng như vậy . Nhưng cũng khổ tâm lắm.

Nhã Ân thở dài ảo não . Ái Vân không còn nghe nặng lòng ghen tuông.

- Thế này, tôi muốn thay đổi kế hoạch một chút.

Nhã Ân nhìn Ái Vân, chờ đợi . Chẳng lẽ cô ta muốn bỏ ý định.

- Tôi muốn cô làm cho hắn tự động ly hôn với tôi . Càng sớm càng tốt . Tôi sẽ thưởng cho cô thêm mười triệu nữa . Được chứ ?

Nhã Ân sững sốt :

- Mười triệu ?

Ái Vân đánh mặt :

- Phải . Tôi muốn hắn phải ra đi tay trắng.

Nhã Ân nhìn Ái Vân mà kinh sợ.

Khi người ta không còn yêu nhau nữa thì đối xử với nhau như vậy sao ?

Kỳ Cương sốt ruột đứng nép bên ngoài cửa . Sau cùng, anh trông thấy Nhã Ân cùng một người đàn bà đi ra . Nhã Ân chào bà ta rồi đi trước . Còn người đàn bà thì bấm máy điện thoại di động . Một lát sau, có xe hơi đến đón bà ta.

Có cái gì đó sáng lấp lánh nằm trên mặt đường nơi người đàn bà vừa đi qua.

Kỳ Cương lại gần, thì ra là một chiếc chìa khóa . Có lẽ là chìa khóa của ngôi nhà mà ba ta vừa vô chẳng ? Và ba ta muốn nó cho Nhã Ân ?

Tùng Nam suy nghĩ hoài, không biết có nên nói chuyện với Nguyên Tân chăng ?

Nhưng hôm qua, anh trông thấy Ái Vân ngồi khóc một mình, lòng dạ anh xốn xang khôn xiết.

Hình như Ái Vân và Nguyên Tân đã không thể hàn gắn với nhau từ lần đó . Vậy họ kéo dài mãi cuộc sống giả tạo đó làm gì chứ ?

Cứ nhớ đến những giọt nước mắt của Ái Vân, Tùng Nam lại nghe nóng nẩy trong lòng.

Sau cùng, anh quyết định gõ cửa phòng Nguyên Tân.

Nguyên Tân ngạc nhiên khi thấy người muốn gặp anh là Tùng Nam.

- Ồ ! Có chuyện gì mà hôm nay ông Trần đến gặp tôi vậy ?

Tùng Nam ngập ngừng :

- Tôi đến không vì chuyện công mà là chuyện tư.

Nguyên Tân đốt một điếu thuốc.

- Giữa tôi và anh, tôi nghĩ không có chuyện gì để nói cả.

Tùng Nam thẳng thắn :

- Tôi đến vì chuyện của Ái Vân.

Nguyên Tân lập tức dập điếu thuốc . anh sẵn tới, nắm lấy cổ áo Tùng Nam :

- Ái Vân là vợ tôi . Anh nên tránh xa cô ấy ra thì hơn.

Tùng Nam nhìn thẳng vào đôi mắt dữ tợn của Nguyên Tân, ôn tồn nói :

- Vũ lực không giải quyết được gì đâu . Tôi muốn chúng ta nói chuyện đàng hoàng.

Nguyên Tân buông tay . Tùng Nam tiếp tục:

- Tôi coi mình như là anh của Ái Vân . Tôi không muốn nhìn thấy Ái Vân chịu bất cứ đau khổ gì.

Nguyên Tân cười khẩy :

- Cô ta... nói với anh là cô ta đau khổ lắm à ?

Cần gì phải nói . Một con người có óc nhận xét thì chỉ cần nhìn cũng hiểu được.

Nguyên Tân im lặng . Tùng Nam ngần ngừ :

- Nguyên Tân à ! Thật ra, anh có yêu Ái Vân không ?

Nguyên Tân quắc mắt :

- Đó là chuyện của tôi.

- Nhưng những người quan tâm đến Ái Vân thì cần phải biết.

- Nói vậy là anh quan tâm đến vợ tôi à ? Quan tâm hay là yêu ?

Nguyên Tân nhìn xoáy vào mắt Tùng Nam khiến anh chớp mắt bối rối . Nguyên Tân cười nhạt :

- Mà nếu anh có yêu thì sao anh lại bỏ đi ra nước ngoài ? Đã đi rồi thì tốt nhất không nên về đây nữa . Và cũng đừng xen vào chuyện của chúng tôi.

- Tôi chỉ lo cho Ái Vân.

- Không cần - Nguyên Tân trả lời thẳng thừng

Tùng Nam năn nỉ :

- Nhưng cuộc hôn nhân của anh và Ái Vân vẫn còn cứu vãn được . Anh chỉ cần cố gắng một chút.

Nguyên Tân nhếch mép :

- Nếu tôi nói không thì sao ?

Tùng Nam ngơ ngàng.

- Vậy thì anh ly hôn với Ái Vân đi . Đó không phải là tốt cho cả hai sao ?

Nguyên Tân bật cười thật to :

- Thì ra là vậy . Đây là mục đích chính của câu chuyện này phải không ? Nói tới nói lui cũng chỉ để nói một câu này thôi phải không ?

Tùng Nam bối rối.

- Không phải . Vì tôi thấy anh không yêu Ái Vân...

- Tùng Nam ! - Nguyên Tân gần giọng - Anh là một người đã từng đi du học ở nước ngoài, nên tìm đâu không được vợ . Sau anh cứ phải quan tâm đến người đàn bà đã hoa tàn liễu rũ như vậy chứ ?

Tùng Nam tái mặt :

- Sao anh có thể nặng lời với vợ mình như vậy ?

- Tôi thích như vậy ? - Nguyên Tân thách thức . Anh chỉ tay vào mặt Tùng Nam :

Tôi cảnh cáo anh . Chỉ cần một ngày Ái Vân còn là vợ tôi, anh cũng phải tránh xa cô ấy ra . Nếu không, đừng trách tôi.

Tùng Nam giận điên.

- Tôi cũng cảnh cáo anh . Nếu anh để cho Ái Vân đau khổ, tôi cũng không để cho yên cho anh đâu.

Nói xong, Tùng Nam hầm hầm đi ra . Nguyên Tân tức tối nhìn theo, quai hàm anh bạnh ra.

Tùng Nam ! Mi giỏi lắm . Hôm Nhã Ân mi dám ra mặt bên vực Ái Vân . Mi thật coi thường ta . Trong mắt mi, Nguyên Tân này là gì chứ ?

10. Chương 10

Nguyên Tân thả người xuống ghế . Con giận bốc lên đầu anh ngùn ngụt . Anh thề cho dù sau này trong lòng anh không có Ái Vân, thì Tùng Nam cũng đừng mơ có một mảy may cơ hội.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại reo vang, Nguyên Tân bực dọc nhắc ống nghe :

- Alô . Nguyên Tân nghe đây.

Có tiếng cười khúc khích trong máy:

- Trời ơi ! Sao hôm Nhã Ân anh nóng quá vậy ?

Nguyên Tân vẫn nặng nề:

- Có chuyện gì không ?

Nhã Ân giận dỗi :

- Đã biết em mà vẫn còn nặng lời như vậy sao ? Anh gặp chuyện gì vậy ?

Nguyên Tân dịu giọng :

- Xin lỗi.

- Phải vậy chứ - Nhã Ân cười vui - Tối Nhã Ân là sinh nhật em . Anh đến nhà hàng “Hoàng Đế” dùng cơm với em nhé.

Nguyên Tân đắn đo :

- Hôm nay anh không được vui . Anh xin lỗi.

Nhã Ân phụng phịu :

- Không được . Một ngày như vậy mà anh cũng từ chối em nữa sao ? Em không cần anh vui hay buồn, chỉ cần có anh là đủ.

Nguyên Tân thở dài :

- Thôi được . Hẹn gặp lại.

- Tạm biệt.

Nguyên Tân ngồi lặng lẽ giữa khung cảnh sang trọng và ấm cúng của nhà hàng “Hoàng Đế” . Nhã Ân vẫn chưa tới . Cô gái này thoát đầu đối với anh như một trò đùa để giải tỏa những uẩn ức căng thẳng giữa anh và Ái Vân . Nhưng bây giờ, xem ra ngày càng rắc rối và phiền lụy . Có lẽ anh nên chấm dứt khi vẫn còn chưa muộn . Đùa với ái tình là một trò đùa nguy hiểm, không thể xem thường được.

Trong lúc Nguyên Tân đang cố sáng suốt nhìn nhận vấn đề thì Nhã Ân bất ngờ xuất hiện.

Cô rực rỡ và hấp dẫn trong chiếc đầm đen dài hở lưng là sợi dây chuyền sáng lấp lánh vòng quanh chiếc cổ cao thon trắng.

Nguyên Tân ngẩn người mất mấy giây, cho đến khi Nhã Ân tự động kéo ghế, anh mới sực tỉnh.

- Xin lỗi . Chỉ vì em...

Nhã Ân đưa tay chặn môi anh.

- Em biết rồi . Em làm thất cả cũng chỉ vì anh đó.

Nguyên Tân cầm tay Nhã Ân, hôn nhẹ :

- Em đẹp quá . Chắc anh phải dẹp bỏ ý định...

Nhã Ân tròn mắt:

- Anh có ý định chia tay em đấy ư ?

Nguyên Tân khẽ gật :

- Anh sợ... vì anh có vợ rồi . Anh không mang lại hạnh phúc cho em đâu.

Nhã Ân rưng rưng nước mắt :

- Sao anh có thể nói những lời như vậy vào ngày sinh nhật của em ? Anh có biết là em vừa nói cho cha mẹ biết về chuyện chúng mình không ?

- Cái gì ? - Nguyên Tân thiếu điều nhảy nhồm - Em biết là anh có vợ rồi mà.

- Có vợ thì sao ? Khi anh đã ra ngoài vui vầy với một người phụ nữ khác thì có nghĩa là cuộc hôn nhân đó không còn có nghĩa gì nữa rồi.

- Nhưng chúng ta quen biết nhau đâu đã lâu . Vả lại, anh... Xin lỗi . Anh chỉ gặp em cho vui thôi.

Nhã Ân méo mào :

- Anh thật là tàn nhẫn . Sao anh lại đối xử với em như vậy được ?

Nguyên Tân ngượng ngịu nhìn quanh :

- Thôi mà . Đừng để người ta chú ý chứ.

Nhã Ân vùng vằng :

- Em mặc kệ . Người đàn bà đó có gì hơn em mà anh không dám lựa chọn em chứ ?

Nguyên Tân lắc đầu :

- Không phải là không dám . Mà là không có cơ hội nữa . Vợ chồng là một mối quan hệ không dễ dứt bỏ . Em phải hiểu điều đó.

- Vậy sao anh còn quen với em và đối xử với em như một người tình thực thụ ?

- Anh xin lỗi . Lẽ nào em không hiểu ?

Nhã Ân lắc đầu :

- Thôi, anh đừng nói nữa . Có phải anh vì sản nghiệp của cô ta mà...

Nguyên Tân nạt ngang :

- Em không được xúc phạm anh như vậy.

Nhã Ân vẫn bướng bỉnh :

- Gia đình em cũng không thua kém gì gia đình cô ta đâu . Anh ly dị với cô đi.

- Nhã Ân ! - Nguyên Tân trừng mắt.

Đúng lúc ấy, Nguyên Tân trông thấy Ái Vân và Tùng Nam . Cả hai đều tươi cười vui vẻ . Họ đi theo người bồi vào một phòng ăn riêng biệt.

Trái tim Nguyên Tân như vỡ ra . Anh trừng mắt nhìn mãi vào cánh cửa đóng kín.

Nhã Ân vờ ngơ ngác :

- Ai vậy ?

Rồi cô nhìn mặt anh :

- Không lẽ là vợ của nh hã, Nguyên Tân ?

Nguyên Tân nghiến răng :

- Im đi !

Nhã Ân chọc giận :

- Anh ghen hã ? Anh có thể đi với một người đàn bà khác thì cô ta cũng vậy chứ sao ?

Nguyên Tân bật dậy . Anh rất muốn xông vào căn phòng đó, vạch trần bộ mặt giả dối của họ . Nhưng anh nhìn lại Nhã Ân . Mình cũng như họ nên anh không thể làm thế . Nguyên Tân lắc đầu rồi ngồi xuống . Vả lại, anh đã thề là không để Ái Vân cho Tùng Nam cơ mà . Vậy biết mà làm gì ? Biết đâu chẳng là mưu kế của họ.

Nhã Ân không bỏ lỡ cơ hội :

- Vợ anh cũng đâu có yêu anh . Anh...

Nguyên Tân chụp tay cô :

- Em nói một tiếng nữa thì đừng trách anh đó.

Nguyên Tân hằm hằm đứng lên . Nhã Ân bối rối . Không biết Ái Vân vô tình hay cố ý vậy ?

11. Chương 11

Nhã Ân xanh mặt khi phải đối diện với gương mặt giận dữ của Kỳ Cương.

- Em nói dối.

Kỳ Cương rít lên . Nhã Ân ấp úng :

- Em đã nói gì đâu ?
- Nhưng những gì em nói đều là dối trá.
- Không có - Nhã Ân sợ sệt - Em không giấu anh điều gì cả.

Kỳ Cương đá tung một cái giá vẽ.

- Vậy người đàn ông gọi điện khi nãy là ai ? Là ai ?

Nhã Ân thoáng giật mình . Vậy là Kỳ Cương có nghe điện thoại . Cô trấn tĩnh thật nhanh.

- Đó là tài xế lái xe của bà chủ . Bà ấy vừa gọi em đến có việc gấp.

Kỳ Cương lắc đầu :

- Anh không tin . Nếu vậy, anh sẽ đi với em đến đó.

Nhã Ân hốt hoảng :

- Không được . Bà chủ không muốn ai biết cả . Anh phải tin em chứ . Vả lại, công việc sắp kết thúc rồi . Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, em sẽ kiếm được đủ tiền cho anh đi du học . Anh ráng thông cảm cho em nhé.

Kỳ Cương hét lên :

- Cô coi tôi là gì hả Nhã Ân ? Một thằng đàn ông dựa dẫm vào đàn bà sao ?
- Không phải - Nhã Ân tuyệt vọng - Em biết là anh không như thế . Nhưng em là người yêu của anh . Em cũng muốn lo cho anh . Đó là hạnh phúc, là tình yêu . Anh coi nè...

Nhã Ân chạy lên gác, cô cầm xuống một xấp tiền dày cộm.

- Tiền nhiều lắm phải không ? Để lo cho anh đó . Khi công việc kết thúc, em sẽ được thưởng thêm nữa.

Kỳ Cương điên cuồng chộp lấy xấp tiền . Anh hất tung nó lên cao . Những tờ giấy bạc rơi lả tả như mưa xuống nền nhà.

- Phải . Tôi cần tiền, nhưng là đồng tiền trong sạch kìa.

Nhã Ân òa khóc :

- Tiền của em sao không trong sạch ? Em cũng vất vả lắm mới có tiền mà.

Kỳ Cương đập phá lung tung :

- Tôi không cần . Tôi không cần, Nhã Ân à.

Anh chợt đổi vẻ nghiêm nghị :

- Nếu em tìm được một người giàu có hơn anh, mang lại cho em nhiều hạnh phúc hơn anh thì... em cứ lấy họ đi . Anh không cản trở đâu . Chỉ cần em nói thật đừng dối trá anh là được . Anh sẵn sàng đứng ra làm chủ hôn cho em.
- Không . - Nhã Ân nức nở - Anh đừng nói như vậy . Anh là tất cả đối với em . Trọn đời này, em không thể yêu ai khác, ngoài anh được.

Kỳ Cương bịt tai :

- Thôi, em đi đi . Em cần đi đâu thì đi đi.

Nhã Ân ngồi xuống :

- Em không đi nữa . Em...

Chuông điện thoại lại reo . Mắt Kỳ Cương long lên :

- Anh nói là em đi đi . Bằng không, anh sẽ phá nát nhà này ra đó.

Nhã Ân hoảng sợ . Cô biết Kỳ Cương nói là làm . Cô ù té chạy ra đường, nước mắt vẫn tuôn dài trên má.
Tôi xin lỗi . Nhưng tôi không thể làm được nữa - Nhã Ân vừa khóc vừa nói.

Ái Vân nhú mày :

- Sao vậy ?

- Bạn trai của tôi đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi . Nếu tôi còn tiếp tục, tôi và anh ta sẽ chia tay nhau mất.

- Nhưng không thể được.

- Tại sao không được ? - Nhã Ân bức tức - Chị bỏ tiền ra thuê tôi . Giờ tôi không làm, tôi sẽ trả tiền lại cho chị . Trả hết tất cả thì sao lại không được ?

Ái Vân liếc cô :

- Cô nói sao dễ nghe . Tôi thuê cô có làm giao kèo hợp đồng hẳn hoi . Giờ cô nói bỏ là bỏ sao ? Cô phải bồi thường cho tôi theo như hợp đồng đã ghi.

- Bồi thường ? Chị thừa biết tôi vì không có tiền mới làm chuyển bán rẻ danh dự như vậy . Giờ chị đòi bồi thường, tôi lấy đâu ra tiền chứ ? Chị thật là ép người quá đáng.

Ái Vân bình tĩnh :

- Sao lại nói vậy ? Cô đã suy nghĩ rồi mới đến với tôi . Tự dưng rồi đổi ý lung tung, còn trách tôi này nọ là sao chứ ?

- Nhưng xin chị hiểu cho tôi . Tôi thật lòng rất muốn, chỉ vì hoàn cảnh đã không như tôi dự đoán...

- Thôi, thế này nhé - Ái Vân cắt ngang - Bạn cô chỉ mới nghi ngờ thôi . Cô không nên nóng vội rồi công sức bấy lâu lại đổ sông đổ biển mất . Cô ráng một thời gian nữa đi . Tiền, cô sẽ có đủ . Giả sử trường hợp xấu nhất xảy đến, chẳng lẽ bạn cô không thể tha thứ cho cô sao, một khi cô đã vì anh ấy ?

Nhã Ân im lặng . Thật lòng cô cũng tiếc số tiền đó . Nó quá nhiều và cô cũng đã gần đến đích.

Cô sục sịt hít mũi :

- Thôi được . Tôi cũng liều nghe chị một lần nữa vậy.

Nhã Ân trở về nhà với tâm trạng lo sợ . Trước cơn giận dữ của Kỳ Cương đêm qua, cô đành phải tránh mặt . Giờ quay trở lại, không biết sẽ ra sao nữa ?

Nhã Ân hồi hộp mở cổng . Cô rón rén bước qua quãng sân dài rồi sau cùng cũng đối mặt với điều khó khăn nhất.

Nhã Ân nuốt nước miếng . Cô đưa tay đẩy cửa và hụt hẫng khi thấy Kỳ Cương vắng mặt . Anh ấy đi đâu vậy ? Lẽ nào anh ấy bỏ mình đi thật rồi.

Nhã Ân hoảng hốt chạy sầm sập lên gác . Vẫn là một sự im lặng đáng sợ . Nhã Ân gieo người xuống giường . Cô đau đốn nghĩ, mọi việc xảy ra là do cô tự chuốc lấy . Ánh mắt cô dừng lại ở lọ hoa hồng . Chỉ một cành hoa hồng nhưng đỏ thắm.

Nhã Ân run rẩy nâng lọ hoa, một mảnh giấy nhỏ lộ ra :

“Nhã Ân ! Anh thật lòng xin lỗi . Có lẽ mặc cảm trong anh quá lớn, khiến anh mất lòng tin với em như vậy . Anh hy vọng em đón nhận cành hoa này như một minh chứng cho tình yêu của anh ”

Nghĩa là anh ấy không giận mình và vẫn yêu mình.

Nhã Ân sung sướng . Tấm lòng của cô đối với anh đã không uổng phí.

Nhưng cô cũng không thể nào kéo dài chuyện này lâu được . Phải kết thúc nó càng sớm càng tốt.

Nhã Ân vắt óc suy nghĩ . Phải rồi . Chỉ còn cách này là Nguyên Tân khó thoát.

Cô vội vã bấm máy :

- Alô . Nguyên Tân ! Nhã Ân nè.
- Sao ? Lúc người ta gọi thì không đến . Giờ lại kêu réo gì đó cô nhỏ ?
- Phải anh không vậy Nguyên Tân ? Khuya lắm khuya lắm, làm sao em ra khỏi nhà được.
- Nhưng bây giờ anh hết hứng rồi . Xin lỗi em vậy.
- Không biết đâu . Em chờ anh ở nhà, và nhớ đến ngay đó nhé.
- Nhã Ân ! Anh không...

Tiếng “hứa” chưa kịp thoát ra khỏi vành môi Nguyên Tân, Nhã Ân đã cúp máy.

Nguyên Tân khẽ nhún vai . Thật ra, anh đã muốn cắt đứt mối quan hệ với Nhã Ân . Chỉ tại đêm qua Ái Vân làm anh quá tức giận . Bây giờ, thời gian đã làm lòng anh tạm lắng dịu . Anh thấy mình nên kiên nhẫn một chút nữa . Mặc dù đứa con là sợi dây ràng buộc vững chắc, nhưng Ái Vân chưa ổn định được tâm trạng thì thôi vậy . Chỉ cần dừng tạo điều kiện cho Tùng Nam đến gần là được rồi .

12. Chương 12

Nguyên Tân gọi điện ột cửa hàng hoa . Anh muốn làm cho Ái Vân ngạc nhiên trong bữa cơm trưa Nhã Ân. Trong khi đó, Nhã Ân lăng xăng dọn dẹp căn nhà mà Ái Vân thuê cho cô ở.

Nhã Ân bấm điện thoại . Tiếng hồi chuông đổ dài vọng vào tai cô . Phải đợi hơn mười tiếng, Nhã Ân mới tắt máy . Không có Nguyên Tân ở đó . Có lẽ anh đang trên đường đến đây rồi.

Nhã Ân hồi hộp trăn mình chờ đợi . Cô mở sẵn cửa và vờ ngủ trên ghế xa lông.

Nhưng rồi khi nghe có tiếng giấy lạo xạo trên lối đi ngoài sân, Nhã Ân lại vùng dậy, nấp sau cánh cửa.

Người đàn ông ngần ngừ trước cánh cửa hé mở, trên tay anh là một bó hồng nhung đỏ thắm rực rỡ . Sau cùng, anh quyết định đẩy cửa và mạnh dạn bước vào . Anh muốn cô ngạc nhiên nên không cất tiếng gọi.

Nhã Ân đứng sau cánh cửa . Đầu tiên cô thấy một bó hoa, vài giây sau là bờ lưng của một người đàn ông.

Nhã Ân nhào ra, ôm chầm lấy . Cô nũng nịu úp mặt vào và một mùi quen thuộc xộc vào mũi cô . Nhã Ân vẫn không nghĩ ngợi gì.

- Nguyên Tân ! Em chờ anh lâu muốn chết . Đền em đi.

Người đàn ông gỡ tay cô ra.

Bất ngờ, một cái tát làm cô kinh hoàng mở mắt.

Nhã Ân bụm miệng . Kỳ Cương ! Sao lại là Kỳ Cương ?

Kỳ Cương đau đớn nhìn người con gái mình yêu . Thế là hết . Cô ta rõ ràng là đã phản bội anh.

Cô ta đang chờ đón một người đàn ông khác và đang rất sẵn sàng cho cuộc gặp mặt đó . Thật không còn gì để nói nữa.

Thế mà anh đã háo hức đến đây, với những lời tạ lỗi chân tình đã sắp sẵn trên vành môi.

Vậy là hết . Hết thật rồi . Nhã Ân ạ.

Kỳ Cương uất hận quay đi . Sự đau khổ quá mức đã khiến anh tê cứng, không nói được một lời nào nữa.

Nhã Ân vẫn chưa hết bàng hoàng . Cô không sao hiểu nổi . Tại sao Kỳ Cương lại biết nơi này.

Cái tát trên mặt mà anh vừa dành cho cô không đau bằng đôi mắt anh nhìn cô . Anh nhìn cô trừng trừng oán hận và cả khinh bỉ nữa.

Vậy là hết . Anh bỏ đi, không nói một lời trách móc, miệt thị, mặt sát . Anh đã không cho cô cơ hội nào nữa rồi.

Nhã Ân khụy xuống trên nền gạch . Xung quanh cô là cả một bầu không khí lạnh lùng đáng sợ.

Ái Vân thờ người, bần thần nhìn người con gái trước mặt . Chỉ trong thoáng chốc mà Ái Vân thấy khó nhận ra đây là người con gái xinh đẹp hồn nhiên của những ngày trước.

Cô ta ngồi đó, đôi mắt sưng mọng lên vì khóc . Tóc tai cô ta rũ rượi . Và mặt mày cô ta nhợt nhạt, thiếu sinh khí.

Ái Vân lên tiếng trách móc.

- Chỉ tại cô hết đó . Sao lại để cho người yêu của cô biết chỗ này ?

Nhã Ân ngẩng đầu.

- Tôi giấu muốn chết chứ ở đó mà cho biết . Chuyện xảy ra như vậy, tôi thật không sao hiểu nổi.

Cô lại khóc nức nở . Ái Vân khẽ lắc đầu.

- Thôi thôi . Chuyện cũng đã lỡ rồi . Chờ một thời gian, mọi chuyện sẽ lắng dịu.

Nhã Ân ảm ức :

- Làm sao mà lắng dịu được ? Vậy là hết rồi . Mà cũng tại chị hết đó . Sao chị lại có thể nghĩ ra một cái kế độc địa như vậy ? Thật không có ai như chị.

Ái Vân tức giận :

- Nhưng cô tự nguyện chứ tôi đâu có ép cô.

Nhã Ân đuối lý :

- Vậy thì... vậy thì... tôi không làm nữa . Tôi sẽ trả lại tiền cho chị.

Ái Vân bực mình :

- Chuyện này tôi đã nói rồi . Cô không thể tự ý hủy bỏ hợp đồng như vậy được.

Nhã Ân rên rỉ :

- Nhưng tôi đã cố gắng hết sức rồi . Chị xem nè, tôi đã phải đến mức độ này mà chồng chị còn không cần câu . Thử hỏi tôi phải làm sao đây ?

Ái Vân nhìn Nhã Ân đứng dậy rũ rũ chiếc áo không phải là cô không nhận thấy điều đó.

Nhã Ân thấy Ái Vân có vẻ suy nghĩ . Cô tiếp tục năn nỉ :

- Chị suy nghĩ lại đi . Tôi thấy anh thật lòng thương chị đó . Còn tôi, anh chỉ xem như một người qua đường mà thôi.

- Nhưng người yêu của cô cũng đã hiểu lầm rồi . Nếu Nguyên Tân gọi cho cô, cô cứ tiếp tục công việc . Phần tôi, tôi sẽ suy nghĩ lại rồi tính sau . Được không ?

Nhã Ân thở dài . Thật là đại dột khi phải vướng vào một chuyện kỳ quặc như thế này.

Người đàn bà này thật tình không cho cô một lối thoát.

Ái Vân vừa mở cửa, đã thấy Nguyên Tân chờ sẵn . Anh giấu sau lưng một bó hoa và chìa ra trước mặt cô :

- Mừng kỷ niệm một năm ngày cưới.

Ái Vân ngỡ ngàng . Nguyên Tân vừa nói . Vậy mà cô cũng không nhớ nữa.

Ái Vân đón nhận bó hoa với một tâm trạng bất ổn . Cô hơi thẫn thờ.

- Vậy à ? Em...

Nguyên Tân cười giả lả :

- Không sao . Lúc này, em cũng đã phụ ba được nhiều việc . Vào đây . Anh đã chuẩn bị một bữa cơm thật ngon, chỉ chờ em nữa thôi.

Ái Vân để mặc cho Nguyên Tân lời đi.

Cô chợt nhớ những lời nói của Nhã Ân khi nãy . Có lẽ cô đã hơi quá đáng trong cách xử sự với chồng.

Chắc phải thay đổi cách nhìn nhận vấn đề mới được . Nguyên Tân dẫu sao cũng đã không quá tệ như cô tưởng.

Khi cả hai ngồi đối mặt với nhau bên bàn ăn, trong ánh nến lung linh huyền ảo . Ái Vân vẫn bối rối đến mức không dám nhìn thẳng vào Nguyên Tân.

Nguyên Tân khui rượu, anh đưa cho cô một ly.

- Nào, nâng cốc chúc mừng.

Ái Vân máy móc lặp lại :

- Chúc mừng.

Cô giong cao ly và uống cạn.

- Em có thể tươi hơn một chút được không ? Đừng lúc nào cũng lạnh lùng với anh như vậy . Nguyên Tân bất ngờ nói khiến Ái Vân cúi mặt.

- Xin lỗi . Em cũng không muốn như vậy đâu.

Nguyên Tân lộ vẻ chân thành :

- Anh biết trước kia anh đã làm nhiều điều khiến em không vui . Thật ra, anh cũng không muốn . Anh cũng khổ tâm lắm.

- Anh khổ à ? - Ái Vân có hơi mai mỉa.

- Phải - Nguyên Tân bộc bạch - Ngoài mặt anh luôn làm ra vẻ đặc ý với mọi người . Dẫu sao anh cũng cưới được một cô vợ giàu có, xinh đẹp . Nhưng thực chất thì sao ? Trong lòng em thì không có anh . Cha mẹ em thì coi thường anh, coi anh như một kẻ may mắn . Anh cố gắng sức bao nhiêu đi nữa thì em và cha mẹ em vẫn cho đó là bốn phận anh phải có, chứ không phải do tấm lòng anh mà có.

Ái Vân gạt đi.

- Anh đừng nói khó nghe như vậy . Chỉ tại anh...

- Phải . Anh biết anh đã làm em khổ . Nhưng sao không ai chịu hiểu giùm vì sao anh lại làm như vậy ? Bây giờ, em nói thật lòng đi . Em có còn một lòng một dạ với anh không ?

Ái Vân nhìn thẳng vào mắt Nguyên Tân :

- Vậy những người đàn bà bên ngoài, họ có thật lòng với anh không ?

Nguyên Tân lắc đầu.

- Anh chưa bao giờ nghĩ sâu xa về họ . Sao lại có thể so sánh họ với em được ? Em là vợ anh mà.

Ái Vân nghe lòng mình dịu đi . Cô bối rối nhìn tránh đi nơi khác.

Nguyên Tân chồm tới, nắm tay cô.

- Thôi, mình bỏ qua tất cả đi nha . Và hãy cho anh cơ hội làm lại từ đầu . Em hứa chứ ?

Ái Vân cắn môi, cô khẽ khàng nói :

- Thôi, ăn đi.

Nguyên Tân mỉm cười . Câu trả lời tuy tránh né, nhưng rất nhẹ và dịu dàng của cô cũng đủ để anh hiểu .
Vậy là anh thành công rồi .

13. Chương 13

- Tôi đã suy nghĩ lại, thấy những lời cô nói là đúng . Vì vậy, kể từ giờ phút này, hợp đồng giữa cô và tôi kể như chấm dứt . Cô có thể dọn đồ đạc ngay từ bây giờ . Tiền bạc tôi giao cho cô đúng như lời tôi đã nói . Quần áo nữ trang, tôi tặng cô luôn . Giao lại cho tôi chìa khóa và xe thôi . Vậy nhé ?

Nhã Ân ngồi yên nhìn phong bì tiền và bản hợp đồng Ái Vân để trên bàn . Thế đấy, rốt cuộc thì người ta cũng đoàn viên hạnh phúc, chỉ có cô...

Ái Vân cũng không biết nói gì thêm . Gương mặt cô gái buồn quá đến nỗi làm cô cảm thấy lòng dạ xốn xang khó tả.

- Thôi, đừng buồn nữa . Em hãy cầm số tiền này, đi tìm anh ấy, rồi sống một cuộc sống hắc hạnh phúc hơn nhé . Dầu sao chị cũng thật lòng cảm ơn em . Nhờ có em mà cuộc hôn nhân của chị mới được cứu vãn.

Nhã Ân cười buồn :

- Để cứu vãn được hạnh phúc, chị nhờ có tiền . Còn tôi, tôi lại vì nó mà mất đi tình yêu của mình . Thật đáng buồn cười quá.

Ái Vân nhìn đôi mắt rưng rưng lệ của Nhã Ân mà thấy lòng hối hận.

- Xin lỗi - Ái Vân đứng dậy - Tôi cũng không ngờ sự thể lại như vậy . Nhưng cô đừng quá bi quan . Một khi anh ấy thật lòng yêu cô, tôi tin anh ta sẽ tha thứ cho cô.

- Tôi không dám mong điều đó - Nhã Ân tuyệt vọng - Tôi biết anh ấy rõ lắm.

Ái Vân khẽ lắc đầu . Thật tình cô cũng không thể giúp gì cho Nhã Ân được.

- Thôi, tôi về . À...

Ái Vân ngập ngừng.

- Từ nay, cô đừng gặp lại Nguyên Tân nữa nhé.

Nhã Ân nhếch môi :

- Chị nói hơi thừa đấy.

Ái Vân then thùng quay đi . Biết làm sao được.

Dầu sao họ cũng đã từng bên nhau . Nói ra vẫn tốt hơn chứ.

Nhã Ân cũng chẳng nán ná thêm . Cô thu dọn vài bộ quần áo vào giỏ xách rồi khóa cửa lại, chìa khóa Ái Vân đã lấy lúc nãy . Cô ra đi, không một chút hối tiếc về những tiện nghi đã được hưởng, mà chỉ thấy tiếc những giây phút hạnh phúc giữa cô và Kỳ Cương . Không biết sau chuyện ấy, Kỳ Cương ra sao nữa ? Chắc là say mềm trong đau khổ.

Ồi tiền ! Tiền là cái gì chứ ? Cô đã ngỡ có nó là tất cả . Có biết đâu cũng vì nó mà cô mất hết tất cả.

Kỳ Cương ! Nếu không được anh tha thứ thì cõi đời này kể như không còn ý nghĩa gì nữa . Em nói thật đấy.

Nhã Ân đứng sững trước cánh cửa đóng kín . Tấm bảng “nhà cho thuê” được viết nguệch ngoạc, thỉnh thoảng lại bay xiêu vẹo trong gió . Kỳ Cương trả nhà à ? Anh đi đâu chứ ?

Nhã Ân chạy đến nhà chủ . Bà chủ nhìn cô kinh ngạc :

- Sao Kỳ Cương nói cô đi làm xa, không về đây nữa ?

Nguyên Tân lúng túng :

- Cháu chỉ dự định thôi . Nào ngờ anh ấy giận cháu, dọn nhà đi luôn như vậy . Bác có nghe anh nói anh đi đâu không ạ ?

Bà chủ lắc đầu :

- Không biết . Cậu ấy chẳng nói gì cả . Vậy bây giờ cô ở đâu ?

Nhã Ân cúi đầu :

- Chắc là ở đây thôi . Bác cho cháu thuê nhé.

Bà chủ cười toét miệng :

- Tất nhiên rồi . Dầu sao cô cũng đã quá quen rồi.

- Bác cho cháu xin chìa khóa.

- Đây, đây . Cậu ấy vẫn còn gửi tôi một ít đồ . Tôi vẫn để bên ấy.

- Vậy hả bác ? - Nhã Ân mừng rỡ - Thế thì anh sẽ quay lại.

Bà chủ tò mò :

- Bộ hai người có chuyện nghiêm trọng lắm sao ?

Nhã Ân tránh né :

- Dạ, cũng chẳng có gì . Tại anh cố chấp . Thôi con về bên . Chào bác.

- Ồ, cô đi nhé.

Nhã Ân lủi thủi quay trở về chốn cũ.

Nếu biết trước có một kết cục như vậy, chắc hẳn cô không dám làm những chuyện như vậy.

Không hiểu động lực nào thôi thúc, Kỳ Cương lại đến xin việc ở công ty xây dựng “Thành Đạt”, đúng lúc người tài xế của ông Kiệt Minh xin nghỉ vì bệnh . Anh được đưa vào thế chỗ.

Ngày đầu đi làm, anh đã gắng tìm hiểu xem Nguyên Tân là ai ? Anh vẫn không tin sự quen biết giữa Nhã Ân và Nguyên Tân là do công việc . Anh thật sự sợ giữa hai người đã có những tình cảm.

Cái vẻ nũng nịu chờ đợi của Nhã Ân hôm nào luôn ám ảnh anh . Nó đã khiến anh không thể tha thứ mà trái lại, nung nấu một ý định trả đũa.

Trả đũa bằng cách nào ? Anh chưa muốn tượng ra được . Chỉ cần biết mặt và gần gũi Nguyên Tân trước đã rồi mọi chuyện sau sẽ tính.

Cũng như mọi ngày, Kỳ Cương lái xe đến đón ông Kiệt Minh . Nhưng hôm Nhã Ân, ngoài ông ta ra còn có một người đàn bà khác tên là Uyển Phần.

Bà ta có một nét đẹp phúc hậu dễ mến . Tự dưng vừa gặp, Kỳ Cương đã thấy có cảm tình.

Đến công ty, ông Kiệt Minh bước xuống, vỗ vai Kỳ Cương.

- Cậu đưa bà này đi phố mua đồ giùm tôi nhé.

Kỳ Cương cúi đầu :

- Vâng, thưa ông.

Anh cho xe chạy . Được một quãng, bà ta bỗng hỏi anh:

- Cậu có biết viện mồ côi Gia Nghĩa không ?

Kỳ Cương ngạc nhiên :

- Bà muốn đến đó, thưa bà ?

- Phải, tôi muốn đến đó một chút, nhưng anh không được cho ai biết, nhớ nhé ?

- Vâng.

Kỳ Cương cho xe chuyển hướng . Gia Nghĩa là nơi anh và Nhã Ân đã ở . Hôm Nhã Ân có dịp trở lại, chắc là vui lắm.

Tự dưng Kỳ Cương buột miệng :

- Tôi đã từng ở đó, cho nên rất vui khi được đưa bà đi.

Bà Uyển Phần hơi sững sờ :

- Cậu đã từng ở đó ? Vậy ra... cậu mồ côi ?

- Vâng, thưa bà.

- Bà đến... chắc là để ủng hộ tiền bạc ?

Bà Uyển Phần cười gượng :

- Chút đỉnh thôi.

- Bà tốt quá - Kỳ Cương khen - Dù ít hay nhiều, có lòng là tốt rồi.

Bà Uyển Phần có vẻ gượng gạo hơn :

- Cậu khen làm tôi ngại quá.

Kỳ Cương cười phấn chấn.

- Tôi nói thật mà . Vừa trông thấy bà, tôi đã biết bà là người tốt, vì bà có nét phúc hậu rất rõ . Chắc là bà cũng có con chứ ạ ?

14. Chương 14

- Có . - Bà Uyển Phần gật đầu - Con trai tôi cũng làm ở công ty “Thành Đạt” đó.

- Vậy à ? Anh ấy tên gì, thưa bà ?

- Tùng Nam . Nó làm ở phòng kế hoạch.

Kỳ Cương tấm tắc khen :

- Anh ấy giỏi nhỉ . Có lẽ vì anh ấy có được một người mẹ như bà . Anh ấy thật có phước.

Bà Uyển Phần bối rối :

- Tôi có làm được gì cho nó đâu . Chẳng qua là do ông bà Kiệt Minh thương tình giúp đỡ nó đó thôi.

Kỳ Cương tò mò :

- Xin lỗi . Bà có thể cho biết bà quan hệ sao với gia đình ông Kiệt Minh không ?

Bà Uyển Phần cười hiền:

- Tôi chỉ là bạn của Ngọc Chi, vợ Ông Kiệt Minh . Nhưng Ngọc Chi tốt lắm . Thấy hoàn cảnh tôi góa bụa nên ẹ con tôi ở nhờ, lại còn thương Tùng Nam như con nữa . Nếu biết hoàn cảnh cậu như vậy, thế nào ông ấy cũng nâng đỡ . Cậu cố gắng làm cho tốt nhé.

- Dạ.

Kỳ Cương mỉm cười . Anh chợt nhớ ra :

- À ! Ông Kiệt Minh chỉ có mình cô Ái Vân là con gái thôi sao ?

- Phải . Cô ta lph tất cả của họ đó.

- Vậy cô ấy có một gia đình hạnh phúc chứ ?

Bà Uyển Phần khẽ nhú mày :

- Tất nhiên . Sao cậu lại hỏi vậy ?

Kỳ Cương cười, giả lả :

- Vì tôi thấy Nguyên Tân có vẻ đào hoa quá.

- Không nên nói lung tung như thế, nếu cậu thật sự cần một chỗ làm.

Bà Uyển Phần trách nhẹ.

Kỳ Cương thẹn thùng :

- Tôi xin lỗi.

Bà Uyển Phần nhìn ra ngoài cửa xe:

- Tôi thì không sao, chỉ sợ đến tai ông bà ấy thì không hay cho anh.

- Vâng.

Suốt quãng đường còn lại, bà Uyển Phần có vẻ buồn, khiến Kỳ Cương không dám nói gì thêm nữa.

Buổi chiều, Kỳ Cương lái xe đưa ông Kiệt Minh về nhà.

Trên đường, Kỳ Cương trông thấy Nhã Ân . Không biết cô ấy đi đâu mà đầu cúi gằm trông thật tội ?

Kỳ Cương giật thót mình ngoái nhìn, suýt chút nữa là lạc ta lái.

Ông Kiệt Minh hoảng sợ lên cơn mệt tim . Kỳ Cương vội đưa ông đến bệnh viện . Anh cuống quýt chạy theo sau băng ca của ông . Dấu sao cũng là lỗi ở anh.

Trước khi ngất đi, ông Kiệt Minh kịp nhìn thấy mặt sợi dây chuyền Kỳ Cương đang đeo . Trông nó rất giống sợi dây chuyền ông đã tặng ột người . Sao kỳ vậy nhỉ ?

Thế rồi ông Kiệt Minh cũng bình phục . Người lo cho ông, săn sóc ông nhiều nhất trong những ngày qua chính là bà Uyển Phần.

Ngọc Chi, vợ Ông, vốn xuất thân từ một gia đình giàu có, không quen cực khổ vất vả, nên không thể suốt ngày châu chực bên giường chồng.

Vả lại, mọi chuyện đã có Uyển Phần, có ai tí mĩ chịu khó cho bằng, nên bà Ngọc Chi cần gì phải lo nữa . Huống chi đây không phải là lần đầu, ông Kiệt Minh bị bệnh tim đã lâu . Bà đã quen với những cảnh như thế này.

Do vậy, hôm nay là ngày ông Kiệt Minh xuất viện, bà vẫn không đến đón . Bà còn bận ngồi sòng với những bà bạn trong giới.

Để Uyển Phần và Ái Vân lo cho ông Kiệt Minh là đủ rồi.

Bà Uyển Phần đến còn sớm hơn Ái Vân nữa . Khi bà vừa đẩy cửa bước vào, thấy ông Kiệt Minh đã sắp xếp sẵn sàng . Ông nhìn bà, mỉm cười ấm áp.

- Tôi biết là bà sẽ tới sớm . Sao không đợi Ái Vân đưa đi ? Đi trước chi cho cực.

Bà Uyển Phần lắc đầu.

- Cực nhọc gì đâu . Tôi dậy sớm quen rồi . Mà ông thấy khỏe thật rồi chứ ?

- Thật . Nhờ có bà đấy . Nếu không, tôi cũng chẳng thiết sống nữa.

Bà Uyển Phần hoảng sợ, nhìn dáo dác :

- Sao ông lại nói lung tung ? Không sơn tới tai chị ấy à ?

- Có ai ngoài chúng ta đâu . Bà đến ngồi gần tôi chút đi - Ông Kiệt Minh van nài.

- Thôi, già rồi . Đừng vớ vẩn nữa.

Bà Uyển Phần né tránh . Bà gom góp đồ đạc vào một giỏ.

Ông Kiệt Minh cứ theo sau lưng bà :

- Đôi lúc, tôi không biết mình có phước hay vô phước nữa . Vợ thì ơ hờ bỏ bê . Còn bà thì...

- Thôi, đừng nói . Sống chết lúc nào không biết . Suy nghĩ nhiều mà làm gì ? - Bà Uyển Phần có vẻ buồn.

Ông Kiệt Minh trầm tư.

- Sao không suy nghĩ được ? Bà luôn là người thiệt thòi . Vất vả thật nhiều, hy sinh thật nhiều, mà chẳng được gì cả.

- Sao không được ? Tình cảm của ông dành ẹ con tôi như vậy là quá đủ . Còn sánh với chị, thật tình tôi không dám.

Giá Tùng Nam là con của tôi...

Bà Uyển Phần nghe nhói lòng.

- Ông đã có Ái Vân rồi mà . Chuyện chúng ta là chuyện làm không phải, ông không nên ao ước như vậy . Tôi chỉ mong mọi chuyện sẽ mãi bí mật cho đến lúc chúng ta chết . Nếu không, Ngọc Chi sẽ giận tôi lắm.

Ông Kiệt Minh có vẻ không hài lòng :

- Bà lại thế nữa rồi . Thôi, không nói tới chuyện đó nữa.

Bỗng nhiên, ông sực nhớ :

- À này ! Lúc trước, tôi có tặng cho bà sợi dây chuyền mặt cẩm thạch hình hoa hồng . Bà vẫn còn giữ chứ ?

Bà Uyển Phần ngạc nhiên :

- Sao bỗng nhiên ông hỏi như vậy ?

- Vì tôi thấy Kỳ Cương đeo một sợi rất giống . Tôi...

Bà Uyển Phần lão đảo :

- Ông nói sao ? Kỳ Cương à ?

- Bà làm sao vậy ? - Ông Kiệt Minh hốt hoảng.

Bà Uyển Phần ngồi phịch xuống ghế :

- Vậy là đúng rồi . Rắc rối rồi.

Ông Kiệt Minh nóng nảy :

- Bà nói gì vậy ?

Bà Uyển Phần thì thào :

- Sợi dây đó, tôi đã đeo vào cổ cho con của chúng ta cách đây hai mươi năm về trước.

- Con... chúng ta à ? - Ông Kiệt Minh ngơ ngác.

- Phải . Nhưng tôi đã giấu ông . Vì sợ Ngọc Chi, nên tôi đã đem nó gửi vào cô nhi viện.

- Vậy... nó có phải là Kỳ Cương không ?

- Hy vọng là vậy.

Ông Kiệt Minh bàng hoàng, rồi ông cười sung sướng.

- Vậy là tôi có con trai rồi . Có người kế nghiệp rồi.
 - Đứng, đứng - Bà Uyển Phần xua tay - Ông khoan vội phần khích lộ liễu như thế . Cho dù có phải cũng không làm gì khác được, vì Ngọc Chi sẽ rất tức giận đó.
 - Nhưng tôi không thể . Huống chi nó có vẻ rất khổ.
- Bà Uyển Phần chấp tay.
- Tôi xin ông . Mọi chuyện ông để tôi sắp xếp . Còn phải xem ý tứ nó ra sao đã.
- Đúng lúc ấy, Ái Vân và Kỳ Cương xuất hiện.
- Chào ba . Chào dì . Chúng ta về được rồi chứ ?
 - Chào ông . Chào bà - Kỳ Cương khẽ cúi đầu - Có gì để tôi xách cho ?
 - Ồ, ờ...
- Cả ông Kiệt Minh lẫn bà Uyển Phần đều bối rối.
- Tự dưng họ như bị bối rối khi trông thấy anh . Bao nhiêu là cảm xúc, lẫn lộn không nói được .

15. Chương 15

Ái Vân hơi ngạc nhiên :

- Có chuyện gì vậy, thưa ba ?
- À ! Không . Không . - Ông Kiệt Minh sức tỉnh - Ta về thôi.

Bà Uyển Phần giao giỏ xách cho Kỳ Cương:

- Con xách hộ ta nhé.

Kỳ Cương tỉnh ý nhận ra ngay, thay đổi trong cách xưng hô, nhưng anh không suy đoán được điều gì cả, chỉ cảm nhận được có cái gì đó như yêu thương từ phía bà Uyển Phần làm anh thấy xúc động.

Bà Uyển Phần nhìn ông Kiệt Minh, bàng hoàng . Vậy là đúng rồi . Kỳ Cương chính là con của họ . Đứa bé sau khi sinh ra, bà đã biết mình không thể cứ mang, đành bấm bụng gửi vào cô nhi viện.

Giờ đây, nó đã trở thành một thanh niên hai mươi tuổi, khôi ngô tuấn tú nhưng nghèo khổ . Nó sẽ nghĩ gì, nếu biết những người sinh thành ra nó đã vất bỏ nó như vất bỏ rác rưởi ? Chắc là nó hận lắm.

Bà nghe nghẹn đắng :

- Tôi sợ nó sẽ không nhìn nhận chúng ta . Nó sẽ không hiểu lý do vì sao tôi từ bỏ nó.

Ông Kiệt Minh cũng thấy nặng nề :

- Thôi đừng nói nữa . Trước mắt đành phải không nhìn nhận . Tìm cơ hội giúp đỡ nó rồi tính sau vậy.

Bà Uyển Phần lo lắng :

- Nhưng tôi sợ Ngọc Chi lắm . Tôi sẽ chết mất, nếu chị biết sự thật.
- Chúng ta đều đã già hết rồi . Tôi nghĩ, Ngọc Chi sẽ không gây khó khăn gì trong chuyện này đâu.

Uyển Phần lẩm bẩm :

- Không đơn giản như ông tưởng đâu . Giá đừng có nó thì hay hơn cả . Thà rằng tôi cam tâm chịu tội với Trời Đất, còn hơn phải đối mặt với Ngọc Chi như thế này . Tôi khổ tâm lắm.

- Có nó hay không có nó thì chúng ta cũng đã lỗi với Ngọc Chi rồi . Vì vậy, chuyện gánh trách nhiệm hay hậu quả là điều bắt buộc . Lẽ ra bà phải nói với tôi từ trước, chứ bỏ con như thế thật là đáng trách.

Ông Khiết Minh trách nhẹ.

- Chỉ có tội thôi sao ? - Uyển Phần uất ức - Phải, tôi đã hèn nhát trốn trách nhiệm . Tôi đã không có gan chịu cơn thịnh nộ của bạn, một người đã hết lòng cứu mang giúp đỡ mẹ con tôi . Nhưng tôi sống sung sướng được sao ? Suốt hai mươi năm trời, tôi sống trong dằn vặt, rày rứt . Tại sao tôi lại có thể đang tâm phản bội bạn chứ ? Để rồi tôi được gì ? Một đứa con không dám nhìn, và cái đầu lúc nào cũng phải cúi xuống vì mặc cảm, vì lo sợ.

Ông Khiết Minh chắc lưỡi :

- Tôi cũng đâu có nói mình vô tội . Tôi đã nói chúng ta kia mà . Nhưng tôi không thể không đau lòng . Trong khi tôi sống sung túc giàu có thì con tôi lại chật vật khổ sở vì miếng cơm manh áo . Nếu tôi được biết thì cho dầu ngày xưa Ngọc Chi có bầm gan, xé ruột, tôi cũng chịu . Còn hơn con tôi phải như thế này . Tôi nói ra không phải vì xót nó mà nói, mà vì bà đã làm ọi chuyện trở nên khó giải quyết . Bây giờ, chúng ta không chỉ đối mặt với Ngọc Chi, mà còn phải đối mặt với Kỳ Cương nữa.

- Vậy theo ông, mình phải làm gì ?

- Tôi đã nói rồi . Tìm cách nâng đỡ nó trước đã.

Từ cô nhi viện trở về, ngay chiều hôm ấy, ông Khiết Minh cho gọi Kỳ Cương đến văn phòng . Kỳ Cương hồi hộp, không biết mình có điều gì sai sót . Anh vào làm ở “Thành Đạt” có một tháng và chưa tìm ra cách để trả đũa Nguyên Tân . Thành thử, cuộc gặp mặt bất ngờ này làm anh hoang mang . Không biết là tốt hay xấu nữa.

- Con ngồi đi . Chắc là con lo lắng lắm, phải không ?

Nụ cười ấm áp và cách nói thân tình của ông Khiết Minh làm anh nhẹ lòng . Kỳ Cương khép nép ngồi xuống :

- Dạ, cũng có hơi lo, vì bất ngờ quá.

- Vậy ta vào thẳng vấn đề để con khỏi sốt ruột . Với cách nhìn của ta, con rất có khả năng trong kinh doanh . Ta muốn đưa con vào phòng kế hoạch của Tùng Nam cho con học hỏi phát triển . Con thấy sao ?

- Con... tôi... à ? - Kỳ Cương sững sốt - Không thể được . Tôi có biết gì đâu . Tôi chỉ có thể làm nghệ thuật thôi.

- Nghệ thuật ?

- Vâng . Tôi rất thích vẽ . Chỉ tiếc là không có điều kiện nên đành lái xe để sống qua ngày.

Ông Khiết Minh gật gù :

- Thì ra vậy . Nhưng sao con không ình một cơ hội ?

Kỳ Cương lắc đầu :

- Tôi không dám . Chuyện quan trọng như vậy, tôi thật sự không có khả năng.

- Ta cho con học hỏi kia mà.

- Tại sao như vậy ?

Kỳ Cương hỏi thẳng . Ông Khiết Minh thoáng bối rối :

- À ! Ta đã nói là ta có cách nhìn riêng, và ta tin là ta sẽ không lầm .

16. Chương 16

Kỳ Cương dẫn đo:

- Tôi chỉ sợ sẽ phụ lòng ông . Ông cho tôi thời gian suy nghĩ chứ ?
- Được - Ông Khiết Minh gật đầu - Con cứ việc suy nghĩ cho thật kỹ, nhưng ta thật lòng hy vọng con sẽ không từ chối.

Kỳ Cương đứng dậy :

- Thành thật cảm ơn thiện ý của ông . Tôi xin phép.

Ông Khiết Minh đáp trả câu chào của anh bằng một nụ cười . Một nụ cười mà theo Kỳ Cương là rất kỳ lạ . Lạ như câu chuyện mà ông vừa nói với anh vậy.

Đã bao đêm trăn trở, Kỳ Cương vẫn không sao tìm được câu trả lời . Anh luôn bị ám ảnh bởi một câu hỏi . Vì sao ông ấy lại tốt với anh như vậy ? Anh đâu phải là một nhân tài . Chỉ là một người lái xe quen mới qua một tháng làm việc . Vậy mà anh lại được đề nghị vào một chức vụ quan trọng . Có ý gì chứ ? Mặc dù cái viễn cảnh tốt đẹp sang trọng có thể xảy ra với anh, anh vẫn không đủ cam đảm nhận một việc không nằm trong khả năng của mình . Vì thế, sáng nay, khi lái xe đến đón ông Khiết Minh, anh đã chuẩn bị sẵn một câu trả lời hợp tình, hợp lý.

Nhưng không ngờ ông Khiết Minh lại ồm.

Người ra báo tin cho anh là bà Uyển Phần . Được gặp lại người đàn bà dễ mến đó, bỗng dưng Kỳ Cương muốn tâm sự :

- Thưa bà . Hôm nay, bà có muốn đi đâu không ?
- Sao lại hỏi vậy ? - Bà Uyển Phần có vẻ ngạc nhiên.

Kỳ Cương gãi đầu :

- Vì... tôi có một chuyện rất khó giải quyết . Bà có thể giúp đỡ tôi chứ ?
- Được, được . Cậu chờ tôi một tí nhé.

Kỳ Cương không ngờ bà lại sốt sắng như thế . Trông dáng bà lật đật, có lẽ là đi thay đồ, Kỳ Cương thấy cảm động . Phải chi bà ấy là mẹ anh. Có một người mẹ để nương tựa chắc là hạnh phúc lắm ?

Khi bà đã ngồi vào xe, Kỳ Cương lễ phép hỏi :

- Bà muốn đi đâu ạ ?

Uyển Phần suy nghĩ :

- Ta đi ra vùng ngoại ô nhé . Tôi rất thích bầu không khí yên tĩnh ở đó.
- Vâng ạ.

Kỳ Cương làm theo ý bà . Xe chạy được một quãng, không thấy Kỳ Cương nói gì, bà Uyển Phần gợi chuyện :

- Ban nãy, cậu nói là có chuyện khó giải quyết . Chuyện gì vậy ?
- À ! - Kỳ Cương cười - Cháu... xin phép cho cháu được xưng hô như thế ?
- Được . Tôi cũng không thích khách sáo . Cháu muốn gọi tôi là dì cũng được.

Kỳ Cương mừng rỡ :

- Vậy cho phép cháu gọi bằng dì . Vì dì rất gần với mẹ.
- Ừ.

Bà Uyển Phần xúc động . Thằng bé chắc là thiếu tình mẫu tử lắm . Thật tội nghiệp ! Kỳ Cương không để ý về buồn mênh mang trong mắt bà, anh bắt đầu câu chuyện :

- Dì Phần à ! Dì nói ông Khiết Minh rất tốt, phải không ạ ?
- Đúng . Ông ấy là người đàn ông khó tìm đấy . Nhưng sao cháu hỏi như vậy ?
- Là vì... bỗng dưng ông ấy đối xử với cháu rất chân tình, khiến cháu khó nghĩ quá.
- Cháu nói dì chưa hiểu . Cụ thể như thế nào ?

Kỳ Cương ngập ngừng :

- Ông ấy cho cháu lên phòng kế hoạch làm việc, trong khi...
- Cái gì ? - Uyển Phần sững sốt - Dì nghe không lắm chứ ?

Kỳ Cương xác nhận :

- Dì cũng thấy kỳ phải không ? Cháu làm gì có khả năng chứ . Cháu thấy khó hiểu quá.

Bà Uyển Phần thở hắt ra, có vẻ bức bối . Tại sao ông ấy lại nóng nảy và lộ liễu như vậy ? Đã nói là phải từ từ kia mà . Thật là... Bà muốn chết vì lo lắng . May là nó hỏi ý bà.

- Thế cháu định thế nào ?

Uyển Phần dọ hỏi :

- Chắc cháu không nhận đâu . Cháu sợ lắm.

Bà Uyển Phần thấy nhẹ nhõm :

- Cháu nghĩ phải lắm . Làm một việc không đúng khả năng là rất mạo hiểm.
- Vâng . Nhưng thật ra, cháu cũng tiếc . Cháu đã có một cơ hội đổi đời, vậy mà cháu lại không dám nắm lấy .

17. Chương 17

- Không đâu - Bà Uyển Phần gạt đi - Cho dù đó là một cơ hội, nhưng cháu không thực hiện được thì có nắm lấy cũng không ích gì . Chút của cải, danh vọng phù du có nghĩa lý gì cơ chứ . Nếu cháu cố gắng sống tốt, sống đúng, rồi cũng lúc cháu đạt được điều cháu muốn . Đừng tiếc nuối một chút hư danh . Hiểu không ?

- Vâng . Cháu hiểu rồi . Dì nói chuyện hay, khiến cháu cảm thấy ghen với con trai dì . Anh ấy thành công là đúng rồi.

Bà Uyển Phần thấy nhói ở tim :

- Chắc là cháu mong có mẹ lắm ?

Bà kín đáo quan sát Kỳ Cương.

- Vâng . Từ lúc có ý thức, cháu luôn mong ước điều đó . Nhưng rất tiếc...
- Mẹ cháu chắc là qua đời rồi ?
- Cháu cũng không rõ, nhưng mong như vậy.
- Tại sao ? Cháu vừa nói là rất mong có mẹ kia mà ?
- Dạ phải . Nhưng nếu vì qua đời mà mẹ bỏ cháu, cháu thấy đỡ đau khổ hơn.

Bà Uyển Phần run rẩy :

- Vậy lỡ như mẹ cháu còn sống ?

- Cháu sẽ hận bà ấy cho đến chết . Vì cháu đã bị bà ấy bỏ rơi tàn nhẫn như thế.

- Thế lẽ như vì một lý do chính đáng nào đó ?

Kỳ Cương đành mặt.

- Chẳng có lý do nào hết . Một người mẹ thẳng thừng từ bỏ đứa con của mình, không một lần tìm gặp trong suốt khoảng thời gian dài như vậy thì thà là không có còn hơn.

Bà Uyển Phần thấy khó thở . Thế đó . Nó thật sự hận bà như thế đó . Bà có dám ra mặt nhìn nó không đây ? Ôi ! Kinh khủng quá !

- Di làm sao vậy ? Nếu di mệt, cháu sẽ đưa di về - Kỳ Cương thấy ngay sự thay đổi nơi bà.

- Ồ . Cho di về . Nhưng mà Kỳ Cương à . Di nghĩ nếu cháu làm như vậy, mẹ cháu sẽ đau khổ lắm.

Kỳ Cương bật cười.

- Di bỏ qua chuyện đó đi . Cha mẹ cháu làm gì còn nữa chứ.

Bà Uyển Phần nhắm mắt.

- Di lại không nghĩ như vậy . Di tin là họ vẫn còn và sẽ có lúc họ nhìn nhận cháu.

Kỳ Cương khẽ nhún vai . Thật là một chuyện vô căn cứ.

Kỳ Cương đón ngày chủ nhật với một tâm trạng hơi chán nản . Từ ngày xa Nhã Ân anh vẫn chưa làm được gì . Anh gặp Nguyên Tân hàng ngày, nhưng cơ hội vẫn chưa tới . Có lẽ đành phải chờ vậy.

Nghĩ thì nghĩ thế . Thật ra, anh vẫn chưa có kế hoạch nào cụ thể . Chỉ là sự tức giận thôi thúc . Và hình như nó đang chết dần theo thời gian.

Dạo này anh hay tự hỏi . Tại sao anh lại phải nuôi ý định trả đũa ? Nếu thật sự Nhã Ân không còn yêu anh thì chẳng qua đó là do anh bất tài vô dụng . Có gì lại trút giận lên người khác như vậy ? Cuộc đời mà . Người có ưu thế lúc nào chả thắng.

Điều anh cần làm, tốt nhất là hãy tạo ra ưu thế hơn họ . Có vậy mới không phải nếm trải cảm giác thất bại.

Nhưng làm gì để được như vậy ? Vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải đáp.

Sao anh không thử nhận lời ông Khiết Minh ? Một cơ hội để trở thành kẻ có ưu thế đấy.

Nhưng anh đã chẳng được khuyên rồi đấy sao ? Không nên làm những việc không có khả năng.

Ôi ! Sao mà rối rắm ? - Kỳ Cương vỗ trán - Có lẽ phải đi một chút cho khuây khỏa.

Chỉ trong chốc lát, Kỳ Cương đã mang ra xe những thứ cần thiết ột cuộc hành trình . Và khi anh nổ máy thì cô nhi viện là địa điểm anh muốn tới.

Bao giờ cũng vậy . Trở về nơi chốn cũ, anh luôn tìm được cảm giác thăng bằng, yên ổn . Chỉ tiếc lần này không có Nhã Ân . Không biết dạo này cô ra sao nữa ?

Từ lúc xa Nhã Ân, anh đã suy nghĩ rất nhiều . Anh biết anh khó tìm được sự rung động nào khác . Nhã Ân sẽ mãi là hình ảnh ngự trị trong tim anh . Và thật lòng anh không thấy oán giận cô nữa.

Anh đã không đem lại cho cô sung sướng hạnh phúc thì cố giữ cô làm gì.

Hãy để cô tự do bay vào bầu trời cao rộng . Đó mới là tình yêu đích thực.

Kỳ Cương đậu xe dưới một góc phượng già . Mùa này phượng rụng hết lá, chỉ còn những cành cây khẳng khiu vương mình trong nắng . Nhưng không vì thế mà giảm đi vẻ đẹp tự nhiên của cảnh vật mà trái lại, nó khiến cho tâm hồn họa sĩ của anh bùng dậy.

Kỳ Cương nhanh nhẹn lôi giá vẽ, cọ, bột màu . Anh hy vọng sẽ chuyển tải hết những cảm nhận lên tranh vẽ.

Nhưng trước hết anh phải vào chào những người quen cũ đã .

18. Chương 18

Bà giám đốc của viện vừa trông thấy Kỳ Cương đã lộ vẻ mừng rỡ :

- Ô ! Cháu về thật đúng lúc đấy, Kỳ Cương.

- Sao ạ ? - Kỳ Cương ngơ ngác.

- Vào đây nói chuyện.

Bà lôi Kỳ Cương vào văn phòng . Không đợi Kỳ Cương ngồi, bà đã nói :

- Cháu còn nhớ người đàn bà có lần cháu đưa đến đây chứ ?

- Dạ nhớ . Đó là bà Uyển Phấn - Kỳ Cương xác nhận.

- Bà ta đã quay trở lại cùng một người đàn ông nữa và hỏi về cháu rất nhiều.

- Vậy à ?

Kỳ Cương ngớ ra . Sao lại có chuyện lạ lùng như vậy ? Họ cần tìm hiểu gì ở anh chứ ?

- Thưa bà, họ đến đây khi nào ?

- Hình như là ba... không, bốn ngày... Phải rồi, cách đây bốn ngày - Bà giám đốc quả quyết.

- Thế họ hỏi gì về cháu ạ ?

Bà có vẻ trầm ngâm

- Hỏi nhiều lắm . Nhưng họ đặc biệt quan tâm đến sợi dây chuyền cháu đeo . Họ cứ hỏi đi hỏi lại . Có phải cháu đeo nó từ nhỏ, hay là của một người nào khác cho cháu ?

Kỳ Cương kéo sợi dây chuyền đeo ở cổ ra nhìn . Anh được cho biết, đây là kỷ vật của mẹ . Chẳng lẽ bà Uyển Phấn là mẹ anh ?

- Khi ta nói đó là của cháu và cháu đã đeo nó từ nhỏ thì họ nhìn nhau rất kỳ lạ.

Kỳ Cương thấy chóng mặt . Vậy ra anh không phải là đứa trẻ mồ côi . Anh có cha mẹ . Nhưng họ đã không nhìn nhận.

Kỳ Cương thấy cảm phần . Anh muốn biết người đàn ông đó là ai.

- Bà có thể tả sơ người đàn ông đó cho cháu nghe không ạ ?

- Bà giám đốc nói ngay :

- Ông ta cao lớn, đẹp và sang trọng . Hình như ta nghe bà ấy gọi là Khiết Minh.

Trời đất tối sầm trước mặt Kỳ Cương.

Vậy là chàng đã hiểu . Cái lý do họ từ bỏ chàng thật đơn giản . Họ thà không có chàng hơn là phá vỡ những gì họ đang có . Sao họ vô trách nhiệm vậy chứ ?

Nhưng ông trời có mắt . Chàng đã vô tình xuất hiện trước mặt họ, khiến họ không thể nhắm mắt làm ngơ, đành phải bù đắp cho anh để lương tâm khỏi cắn rứt.

Ôi ! Cuộc đời ! - Kỳ Cương nghiêng rằng - Nếu vậy, các người sẽ phải trả giá . Một cái giá thật đắt đấy.

- Chắc cháu cũng đoán đấy là cha mẹ của cháu phải không ?

Kỳ Cương gật nhẹ . Bà giám đốc như đoán hiểu tâm trạng anh . Bà nhỏ nhẹ khuyên nhủ :

- Ta biết cháu rất đau khổ . Nhưng chắc cũng có gì gút mắc uẩn khúc, họ mới phải chọn cách đó . Bằng chứng là bao nhiêu năm nay, bà ta vẫn đều đặn đến đây ủng hộ tiền bạc.

- Không đâu - Kỳ Cương trào nước mắt - Tại sao bà ấy không một lần nhìn xem con của bà ta mặt mũi thế nào ? Nó giống cha hay giống mẹ ? Nó đẹp đẽ hay xấu xí ? Mà chỉ có tiền . Đồng tiền ủng hộ chung chung... Ai hưởng thì hưởng . Chẳng qua là bà ta muốn bớt tội với Trời Đất mà thôi.

- Kỳ Cương ! - Bà giám đốc thấy cũng động lòng - Cháu khoan vội xét đoán . Ta thấy họ thật sự mừng rỡ khi biết cháu là con của họ . Không đến nỗi như cháu nghĩ đâu.

- Cháu không khoan dung độ lượng được như bà đâu . Cháu thì sẽ cho họ biết thế nào tàn nhẫn.

Kỳ Cương lao ra ngoài . Thà là họ cứ chết như đã chết trong tâm trí anh từ hồi nào tới giờ đi . Sao họ lại xuất hiện, gây đau khổ cho anh như vậy ?

Nhã Ân giật mình khi trông thấy Kỳ Cương . Anh đứng đó, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ.

- Em còn yêu anh chứ, Nhã Ân ?

- Em...

Nhã Ân chưa kịp nói thì Kỳ Cương lại hỏi :

- Và em còn gặp người đàn ông đó chứ ?

- Không . - Nhã Ân kêu lên - Ngay giây phút đó, em đã hủy bỏ công việc .

19. Chương 19

Kỳ Cương chụp vai cô.

- Em phải tìm hắn, gặp hắn . Cứ như lúc trước vậy đó.

- Để làm gì ? - Nhã Ân gỡ ngang.

- Em đừng hỏi, nếu em còn yêu anh.

- Tất nhiên là em yêu anh - Nhã Ân vội vàng . - Vậy em sẽ làm gì chứ ?

Kỳ Cương mỉm cười hài lòng.

- Nhưng anh có tha thứ cho em và quay trở lại với em không ?

- Sao lại không, vì anh yêu em mà.

Kỳ Cương ghì chặt Nhã Ân . Anh đặt lên môi cô một nụ hôn đắm đuối.

- Vậy em sẽ làm . Làm tất cả những gì anh cần - Nhã Ân thì thào.

- Tốt . - Kỳ Cương siết chặt cô hơn.

Nước mắt Nhã Ân trào ra trước hạnh phúc bất ngờ . Vậy là cô không mất anh . Cô sẽ có anh mãi mãi.

- Em tưởng không còn gặp anh nữa - Nhã Ân thút thít.

Kỳ Cương mỉm cười :

- Thiệt là khờ ! Chúng ta đã ở bên nhau bao nhiêu năm rồi.

- Vậy anh không giận em chứ ?

- Có, nhưng hết rồi . Bởi vì xét cho cùng... em chỉ vì sự bức bách của đồng tiền mà làm như vậy thôi.

- Cảm ơn anh đã hiểu em.

- Anh phải cảm ơn em mới đúng . Nhờ có em, anh vỡ lẽ được nhiều chuyện lắm.

Nhã Ân đầu hiểu được ngụ ý sâu xa trong câu nói của Kỳ Cương . Cô tưởng anh còn buồn chuyện đã qua nên vụng về an ủi :

- Thôi, bỏ qua đi anh . Bây giờ chúng ta lại có nhau . Thế là tốt rồi . Anh sẽ dọn về đâu ở chứ ?

Kỳ Cương quay đi, tránh ánh mắt của Nhã Ân :

- Tạm thời anh chưa thể, và em cũng đừng đi tìm anh . Khi cần, anh sẽ đến đây . Em hiểu chứ ?

Nhã Ân lắc đầu, ngơ ngác :

- Em không hiểu.

Kỳ Cương thở dài:

- Sau này em sẽ hiểu . Thôi, anh đi nhé.

- Anh đi thật à ? - Nhã Ân hốt hoảng.

- Anh sẽ quay lại.

Kỳ Cương nhanh chóng biếng mắt . Cũng bất ngờ như lúc anh xuất hiện vậy.

Nhã Ân ngồi thừ ra với bao nhiêu là câu hỏi . Hình như Kỳ Cương dự định một chuyện gì đó thì phải ?

20. Chương 20

Cái tin Kỳ Cương vào làm ở phòng kế hoạch không chỉ gây bất ngờ cho bà Uyển Phần, mà còn làm rúng động những người làm việc cho ông Khiết Minh.

Một tài xế lái xe không thể hiện được năng lực gì đặc biệt, sao lại được ưu ái như vậy ? Hơn nữa, anh làm ở công ty xây dựng “Thành Đạt” có được lâu đâu . Thật là không hiểu nổi.

Bà Uyển Phần hết sức lo sợ, nên đến ngay bệnh viện cật vấn ông Khiết Minh :

- Tại sao vậy ? Tại sao tôi đã năn nỉ ông hết lời mà ông vẫn một mực làm theo ý mình ? Thà rằng ông âm thầm cho nó một căn nhà hay vài trăm triệu, cũng còn hơn quyết định như vậy . Trước mắt đã tạo sự nghi vấn cho nhiều người . Sau nữa, có thể vì nó mà công ty hỏng việc.

- Tôi biết việc tôi làm mà - Ông Khiết Minh có vẻ mệt mỏi - Tôi chỉ cho nó tập sự thôi cũng không được hay sao ?

- Nghĩa là ông đang chuẩn bị cho nó ra mắt chính thức ?

- Dĩ nhiên . Vì nó là con trai duy nhất của Khiết Minh này, chẳng lẽ...

- Không . - Uyển Phần có vẻ kích động - Tôi không có tham vọng đó . Nếu không, tôi đâu phải đưa nó vào cô nhi viện chứ.

- Nhưng chẳng lẽ mãi mãi nó là đứa con vô thừa nhận sao ? Nó đã có quá nhiều thiệt thòi đau khổ rồi còn gì.

- Sao tôi lại không biết - Bà Uyển Phần nghẹn giọng - Nhưng liệu nó có thật sự hạnh phúc không, khi không được hoan nghênh đón nhận ? Chẳng thà không có còn hơn là có nữa.

Ông Khiết Minh phẩy tay :

- Thôi, bà đừng nói nữa . Tôi chỉ làm đúng trách nhiệm của một người cha mà thôi . Vì nếu chậm trễ, tôi sẽ không còn có cơ hội nữa.

Bà Uyển Phần bàng hoàng :

- Ông nói vậy là có ý gì ?

- Tôi bị ung thư máu đã đến giai đoạn cuối . Mạng sống chỉ còn tính từng ngày nữa thôi.

- Sao bây giờ ông mới nói ? Mà Ngọc Chi với av đã biết chưa ?

- Không ai biết đâu . Tôi chết vì đau tim hay vì ung thư máu cũng là chết . Có gì phải nói thêm một bệnh nữa cho họ lo . Bà nhớ giữ kín chuyện này đó.

- Tôi... Tôi... sẽ chết mất, nếu ông không còn.

- Nói vậy . - Ông Khiết Minh ráng nở một nụ cười - Bà còn hai đứa con phải lo thay cho tôi đây.

- Nhưng tôi có làm được gì ? Bao nhiêu năm rồi, tôi chỉ biết sống dựa vào lòng thương hại của ông và Ngọc Chi.

- Đừng nói thế ! Chúng nó rất cần đến bà.

Bà Uyển Phần bật khóc rưng rức.

Có tiếng gõ cửa . Bà Uyển Phần vội lau nước mắt . Bà có vẻ mất tự nhiên khi trông thấy bà Ngọc Chi và av.

- Ủa ! Uyển Phần vô đây hỏi nào ? Sao không đợi tôi cùng đi ?

Bà Uyển Phần cười gượng :

- Tôi cũng không chủ định trước . Đi mua đồ rồi tạt ngang . Thôi, hai người ở lại nhé.

av khẽ gật :

- Vâng . Đi về trước.

Uyển Phần đi thật nhanh ra khỏi phòng . Xuống hết cầu thang, bà đụng mặt Kỳ Cương ở đó . Quá bức xúc vì những lo lắng, bà lôi Kỳ Cương đi mà không để ý đến sự khác lạ trên mặt anh.

- Kỳ Cương ! Sao con nói với dì là con không nhận lời, bây giờ...

- Sao tôi lại phải từ chối ? - Kỳ Cương vùng khỏi tay bà - Bà thật sự ghét tôi như vậy sao ? Trong lòng bà chỉ có Tùng Nam thôi sao ?

Bà Uyển Phần há miệng kinh ngạc . Nó vừa nói điều gì vậy ? Bà có nghe lắm không ? Tại sao nó lại biết rõ chứ ?

Bà chỉ tay vào mặt anh :

- Con... con vừa nói...

Kỳ Cương lạnh lùng :

Đừng gọi tôi là con . Lẽ ra bà nên giết tôi chết ngay từ lúc tôi vừa tượng hình mới phải.

- Ôi ! - Bà Uyển Phần úp mặt vào lòng bàn tay - Đã đến lúc tôi phải trả giá cho tội lỗi của tôi rồi.

- Tại sao bà không nhìn nhận tôi ? Có phải vì bà sợ mất chỗ dựa cho bà và Tùng Nam hay không ? Trong khi bà lo cho anh ta đầy đủ từ miếng cơm manh áo để anh ta thành đạt rõ ràng, thì tôi phải sống trong sự khốn cùng, thiếu thốn . Bà nói đi . Tôi không phải là máu thịt của bà sao ?

- Kỳ Cương ! - Bà Uyển Phần khóc nghẹn ngào - Con cứ trách ta đi, cứ mắng chửi ta đi . Ta thật sự không có lời nào để bào chữa cả .

21. Chương 21

Kỳ Cương dường như không một mảy may xúc động, anh tiếp tục trút cơn phần uất.

- Ngay cả lúc này đây, bà đã biết tôi là ai, bà vẫn không muốn tôi ngược mặt với đời . Bà thà hy sinh tôi chứ danh dự bà thì không thể mất . Tại sao vậy ? Tại sao bà lại rẻ rúng tôi như vậy ? Bà có biết tôi vì nghèo, vì thiếu thốn mà phải để người yêu hy sinh mình không ? Tại sao bà là mẹ của tôi mà bà lại tàn nhẫn với tôi thế ?

- Kỳ Cương ?

Bà chỉ biết tức tưởi kêu tên anh . Những gì anh nói thật sự không có gì sai cả . Phải . Tại sao ngày đó bà không đủ can đảm rời bỏ gia đình ông Khiết Minh ? Để bây giờ với bao đau khổ, uất hận trong lòng, Kỳ Cương đã không thể dành cho bà một chỗ đứng trong lòng.

Bà ngược đôi mắt đầm lện nhìn anh :

- Vậy mẹ có thể làm gì để chuộc lại lỗi lầm với con ?

- Chỉ cần bà đừng ngăn cản tôi trong việc nhìn nhận lại nguồn cội của mình.

- Được . Mẹ sẽ...

Kỳ Cương cũng chẳng buồn nghe hết câu . Anh đứng đưng quay đi.

- Vậy thì tốt.

Bà Uyển Phần gắng sức để không gục xuống.

Cuối cùng điều bà lo sợ, lẩn tránh suốt hai mươi năm trời rồi cũng đến . Liệu bà có đủ sức để đối mặt với nó hay không ? Thật là một câu hỏi Nhã Ân giải.

Kỳ Cương nhìn Nhã Ân, thúc giục:

- Nhấn số đi.

Nhã Ân mím chặt môi. Hai bàn tay cô ướt đầm mồ hôi. Tại sao cô lại run sợ như vậy? Lúc trước, cô làm vì một mục đích rõ rệt nên đầu gặp phải tâm trạng này, còn bây giờ. Thật là khổ sở!

Kỳ Cương hơi gắt:

- Em sao vậy? Nhấn số đi chứ.

Nhã Ân thở hắt ra:

- Em không biết tại sao phải làm như vậy? Lúc trước là vì tiền, còn bây giờ?

- Vì một sự công bằng.

Nhã Ân tròn mắt:

- Em không hiểu.

- Rồi em sẽ hiểu. Nhưng hãy tin anh. Em cứ làm đi. Chẳng lẽ anh hại em sao?

Nhã Ân nhỏ giọng:

- Nếu vậy, em sẽ làm.

Cô dứt khoát nhấn số. Khi Nguyên Tân cất tiếng:

- Alô.

Cô nghe tim mình như nhảy loạn trong lòng ngực. Lại sợ nữa rồi. Cô ráng trấn tĩnh:

- Nhã Ân đây.

- Nhã Ân?

Cô nghe giọng Nguyên Tân thẳng thốt.

- Anh ngạc nhiên phải không? - Nhã Ân hơi run.

- Anh... tưởng... anh không... - Nguyên Tân cà lăm.

Nhã Ân làm giọng buồn:

- Em cũng tưởng mình có thể quên được anh. Và thật lòng muốn trả anh về cho vợ anh. Nhưng... em buồn quá. Tối nay, mình gặp lại chứ?

Mấy phút trôi qua.

- Thôi được. Ở đâu?

- Nhà hàng khách sạn “Hương Dương” vào lúc chín giờ.

Cô liếc nhìn Kỳ Cương. Anh khẽ gật đầu.

- Anh sẽ đến - Nguyên Tân gác máy.

Nhã Ân buông điện thoại. Cô ngồi thừ ra buồn bã. Kỳ Cương đứng dậy, vờ như không nhìn thấy thái độ ấy.

- Em cứ làm như lời anh vừa nói. Anh về đây.

Kỳ Cương đi rồi, Nhã Ân vẫn chưa bình tĩnh. Cô ngồi đấy, tự hỏi hoài câu hỏi. Anh ấy làm vậy để làm gì chứ?

Nhã Ân len lỏi qua đám người say mê khiêu vũ. Trong vòng ánh sáng mờ ảo và điệu nhạc sôi động đến chói tai. Nhã Ân trông thấy Nguyên Tân ngồi nghiêm chỉnh bên quầy rượu.

- Tại sao lại hẹn ở đây?Ồ ào quá. - Trông thấy cô Nguyên Tân nhăn mặt.

Nhã Ân nhún vai:

- Em đang muốn nổi loạn đây. Nếu anh không đến, em sẽ vui chơi hết mình đêm nay đó.

Nguyên Tân hơi cau mặt:

- Thôi, mình tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện đi.

Nhã Ân hất mặt:

- Không. Em không cần nghe. Em thừa biết anh sẽ nói gì. Đừng nói vô ích.

- Vậy em muốn gì? - Nguyên Tân có vẻ khó xử.

Nhã Ân vòng tay qua cổ anh, cô thì thầm:

- Uống với em một bữa thật say được không?

Nguyên Tân thấy cũng không có gì quá đáng, nên anh đồng ý:

- Được.

Điệu nhạc sôi động chấm dứt. Tiếp theo là điệu slow buồn nhẹ nhàng trôi lên. Nhã Ân nắm tay Nguyên Tân:

- Nhảy với em.

Nguyên Tân thật sự xúc động. Cô gái này xem ra hết lòng với anh. Nhưng bảo đáp lại, thật tình anh không dám. Giữa anh và Ái Vân đã có biết bao sóng gió rồi, anh không thể liều lĩnh đùa giỡn với hạnh phúc gia đình được nữa.

- Nhã Ân! - Anh khẽ nói. - Anh cũng muốn đêm nay là một đêm đáng nhớ của chúng ta Một đêm đẹp, đúng với ý nghĩa của nó. Để mai này nếu có dịp gặp lại, chúng ta có thể trao nhau một nụ cười thanh thản và trong sáng. Em đồng ý chứ?

Nhã Ân bối rối lặng im. Nếu Nguyên Tân

biết anh ta đang bị cho vào xiềng thì anh ta sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ? Chắc là giận dữ ghê gớm, không chừng anh ta đánh mình cũng nên.

Nhã Ân rùng mình. Đúng là cô đang đùa với lửa. Có lẽ cô chỉ nên nghe lời Kỳ Cương lần này nữa thôi.

- Em lạnh à? - Nguyên Tân có vẻ lo lắng khi bắt gặp cái rùng mình của cô.

Nhã Ân vội cười khỏa lấp:

- Không sao. Chỉ một tí thôi.

Nguyên Tân lôi cô về quây rượu:

- Vậy uống vài ly cho ấm.

Và rồi Nguyên Tân cũng bắt đầu say Mặc dù anh rất muốn giữ mình tự chủ để tránh xảy ra những điều đáng tiếc. Nhưng trước ánh mắt van nài đau khổ của Nhã Ân, anh lại không thể nói lời từ chối.

Khi Nguyên Tân thật sự say mềm, Nhã Ân vội vàng dìu anh lên lầu. Kỳ Cương bảo cứ để anh ta ở đó là được.

Để làm được điều đó, Nhã Ân thật sự khó nhọc. Nên khi dìu được Nguyên Tân vô giường. Nhã Ân thở ra nhẹ nhõm. Cô nhìn mặt mũi bèo nhèo của anh, thấy lòng không nỡ nên lấy khăn lau mặt cho anh. Cái lạnh làm Nguyên Tân rùng mình. Anh quờ tay, chụp vai Nhã Ân ghì xuống:

- Nhã Ân! Anh cũng... thương... em.

Anh vuốt nhẹ môi cô Nhã Ân hoảng sợ gằng sức vùng vẫy. Đúng lúc ấy, cửa phòng bật mở, rồi ánh đèn phlash liên tục lóe sáng.

Nhã Ân đỡ người nhìn đám đông hỗn độn chen lấn.

Có người hỏi Nhã Ân bằng giọng gay gắt:

- Cô là gì của anh này?

Nhã Ân líu lưỡi, xua tay lia lịa.

- Là... là... bạn. Nhưng tôi không ở lại đây, không ở lại.

Cô thấy những nụ cười cùng với những ánh mắt chế giễu.

- Nam nữ ở chung phòng mà là bạn.

- Phải trẻ một chút là có cảnh hay hơn rồi.

Nhã Ân vội gục mặt, bịt tai. Những tiếng xì xào ấy sao mà ghê quá. Kỳ Cương đâu? Anh có biết đã vô tình đẩy cô vào tình thế nhục nhã này không? Ôi trời! Thật là chỉ muốn chết.

- Cô là gì của Nguyên Tân?

Nhã Ân giật mình ngước đầu lên. Người thanh niên đứng trước mặt đang nhìn cô với ánh mắt soi mói.

Nhã Ân ngó dáo dác:

- Họ đi cả rồi à?

- Phải. - Anh ta gật đầu. - Nhưng tôi muốn biết cô là gì của Nguyên Tân?

Nhã Ân sợ hãi:

- Anh là ai?

- Tôi là anh vợ của Nguyên Tân. May cho cô là tôi nhận được điện thoại. Nếu vợ anh ta đến đây, cô khó mà được yên. Tôi hỏi thật. Cô muốn gài bẫy anh ta phải không?

Nhã Ân cứng họng:

- Tôi... không... tôi.

Anh ta nhìn cô trừng trừng:

- Không gài bẫy mà chụp hình, trong lúc chỉ có mình cô và anh ấy ở trong phòng. Rõ là muốn anh ta mất uy tín, muốn tạo một vụ “xì căng đan”. Tôi không thể bỏ qua vụ này được.

Nhã Ân điếng hồn, chạy nhanh ra cửa. Cô phóng hai bậc một xuống lầu. Cô không thể ở lại đây được nữa. Không thể.

Khi Nhã Ân đã xuống đến đường, cô lảo đảo lê những bước chậm chạp. Anh ta đã nói gì nhỉ? “Một vụ xì-căng- đan”. Rõ rồi! Kỳ Cương đã trả thù Nguyên Tân và cả cô nữa. Cô phải gặp Kỳ Cương. Tại sao anh lại nỡ đối xử với cô như vậy? Tại sao?

22. Chương 22

Ái Vân đứng trước bàn trang điểm để chải lại mái tóc và sửa sơ cổ áo cho vừa ý rồi cô đến trước phòng tắm, gõ nhẹ:

- Anh xong chưa, Nguyên Tân? Đã khá trễ rồi đó.

Tiếng Nguyên Tân uể oải vọng ra:

- Được rồi. Anh ra ngay.

Ái Vân khẽ lắc đầu. Đêm qua, Tùng Nam đưa Nguyên Tân về trong trạng thái say mềm. Cô hơi ngạc nhiên, hỏi hai người có chuyện gì mà lại đi chung với nhau thì Tùng Nam lắc đầu không nói, lại còn trách cô là chẳng để ý gì đến chồng. Cô ức lắm. Thế nào cũng hỏi Nguyên Tân cho ra lẽ.

Nguyên Tân bước ra khỏi phòng tắm. Anh vẫn còn đang lấy khăn lau khô tóc.

- Anh mệt quá. Hôm nay, anh chỉ muốn nghỉ ở nhà.

Anh vừa nói vừa lau. Ái Vân liếc anh:

- Ai bảo uống cho lắm. Đêm qua, anh đi đâu với Tùng Nam vậy?

Nguyên Tân ngớ ra:

- Đi với Tùng Nam? Làm gì có.

Ái Vân tròn mắt:

- Tùng Nam đưa anh về mà.

- Tùng Nam? Sao lại là Tùng Nam?

Nguyên Tân ngạc nhiên, anh căng đầu ra cố nhớ. Tối qua anh đi gặp Nhã Ân. Anh nhớ là sau cùng thì anh say lắm. Say đến nỗi Nhã Ân phải dìu anh về. Nhưng đâu có về đây, về nhà Nhã Ân thì phải. Rồi hình như ồn ào gì đó. Nhưng anh không gượng dậy nổi. Sao lại là Tùng Nam nhỉ?

Nguyên Tân vỗ vỗ trán:

- Không nhớ nổi. Để chút đến công ty, anh hỏi Tùng Nam.

Ái Vân hừ nhẹ.

- Thật sợ anh quá! Uống đến mức chẳng còn biết gì nữa. Em không thích như thế đâu. Vì rượu mà đã có lần xảy ra chuyện không hay rồi.

Nguyễn Tân biết Ái Vân ám chỉ vụ sẩy thai.

Anh cười gượng:

- Anh xin lỗi. Hôm qua anh chi tay với một người bạn nên hơi quá chén. Lần sau sẽ không vậy nữa đâu.

Ái Vân tò mò:

- Bạn nào?

Nguyễn Tân khỏ lấp:

- Bạn cũ ấy mà. Em không biết đâu. Thôi, mình đi.

Cả hai sánh vai nhau ra cổng. Vừa mở cổng thì thật bất ngờ có mấy người sấn tới. Họ lên tiếng hỏi Nguyễn Tân:

- Xin lỗi ông Nguyễn Tân. Ông có thể cho biết cô gái tối hôm qua đi với ông là ai không?

- Tại sao lại chỉ có mình ông và cô ấy ở trong phòng vậy? Hai người đã làm gì?

Ái Vân quá đỗi bất ngờ. Cô chết lặng, hết nhìn Nguyễn Tân rồi lại nhìn đám đông.

Cho đến khi Nguyễn Tân bình tĩnh lại, kéo cô vào trong, đóng sập cổng lại.

Anh lôi cô đi như chạy. Chuyện quái quỷ gì thế này? Nguyễn Tân lẩm bẩm.

Ngoài kia, tiếng đập cửa, tiếng gọi í ới tạo nên mớ âm thanh hỗn độn phá tan bầu không khí yên tĩnh của ngôi biệt thự.

Cả hai đã vào đến trong nhà. Ái Vân tức giận hỏi Nguyễn Tân:

- Họ vừa nói gì thế?

Anh bối rối:

- Anh không biết.

Anh có thể nhớ là mình đã đi với Nhã Ân. Nhưng còn chuyện xảy ra sau đó thì anh chịu.

Ái Vân như không tin, cô gắng giọng:

- Họ bỏ đêm qua anh ở trong phòng với một cô gái. Cô ta là ai?

Nguyễn Tân cắn môi:

- Anh chỉ nhớ là người bạn đó mời anh đến uống rượu để chia tay. Vậy thôi. Còn gì gì nữa thì anh thật sự không nhớ.

Ái Vân tức giận đến nghẹt thở. Mặt cô xanh như chàm. Bây giờ, lớn hơn cái cảm giác ghen tuông là cảm giác nhục nhã. Thực hư thế nào chưa rõ. Nhưng sự Ổn ào của dư luận thì đã lên quá mức chịu đựng.

- Anh gọi Tùng Nam đến đây hộ tôi.

Ái Vân nói như hét. Nguyễn Tân vô cùng bối rối. Thật sự là lớn chuyện rồi. Anh xuống giọng năn nỉ:

- Anh thề là anh chỉ uống rượu chi tay với bạn. Em hãy tin anh.

- Vậy anh nói thật đi. Bạn nam hay nữ?

- Nữ. - Nguyễn Tân cụp xuống.

- Hừ. - Ái Vân cười nhạt. - Người yêu của anh phải không? Một người đàn bà khác ngoài tôi phải không?

Nguyễn Tân khỏ sở:

- Nhưng đã là quá khứ rồi. Anh nói thật đó.

- Người đàn bà đó là ai? Anh phải nói cho tôi nghe để tôi sắp xếp. Nếu thật sự muốn chi tay với họ thì anh đã bị gài bẫy rồi.

Nguyên Tân chời với. Chẳng lẽ Nhã Ân lại gài bẫy để làm mất uy tín của anh sao?

Ái Vân bực bội vò tóc:

- Ước gì tôi có thể biến mất được ngay tức khắc. Nhục nhã quá đi!

Có tiếng chuông điện thoại. Ái Vân nhìn Nguyên Tân, ra hiệu. Anh đưa tay nhắc ống nghe:

- Alô.

- Tôi, Tùng Nam đây. Rắc rối rồi phải không?

- Sao anh biết?

- Có nhiều người hiếu kỳ đến công ty để hỏi về chuyện của anh. Vất vả lắm, tôi mới đuổi họ về được. Hai người lựa lời mà giải thích.

- Tối hôm qua, anh đã đưa tôi về à?

- Phải.

- Thật sự đã xảy ra chuyện gì? Và tại sao anh biết?

- Tôi chẳng biết gì hết. Một cú điện thoại bảo tôi đến đó đón anh về. Tôi đến đúng lúc có nhiều người đang ở trong phòng của anh. Cô gái đó là ai?

Nguyên Tân không trả lời.

- Tôi nghĩ anh đã bị gài bẫy. Một kẻ nào đó muốn anh bị mất uy tín.

Nguyên Tân nghiêng răng, bắt giắc anh buột miệng:

- Không phải là anh chứ?

Có tiếng Tùng Nam thắng thốt:

- Nguyên Tân!

Nguyên Tân cúp máy. Nếu không phải là Nhã Ân thì chỉ có Tùng Nam. Anh có gây hiềm khích với ai đâu.

Ái Vân sốt ruột:

- Tùng Nam tóm tắt nội dung. Xong, anh ngồi chờ ra. Anh biết Ái Vân đang giận anh nhưng cảm giác bị lường gạt làm anh điên tiết. Anh phải tìm cho ra kẻ hại anh. Anh sẽ không tha thứ cho kẻ đó.

23. Chương 23

Nhã Ân thật sự hoảng loạn. Kỳ Cương rõ ràng đã hại cô Đêm qua, cô chỉ là hồ nghi suy đoán. Nhưng cả ngày hôm nay, thái độ của Kỳ Cương là một câu trả lời xác thực nhất. Anh hoàn toàn tránh mặt cô Anh đã bỏ mặc cô sau những giây phút kinh khủng đó. Chẳng lẽ giữa cô và anh không còn gì tốt đẹp nữa sao? Kỳ Cương! Anh đúng là một người đàn ông hẹp hòi, độc địa.

Nhã Ân ngửa cổ nốc cạn ly rượu. Cổ họng cô cay đắng nóng xé. Có phải đây cũng là mùi vị của cuộc đời? Một cuộc đời đầy những gam màu tối như những bức tranh Kỳ Cương đã vẽ.

Gió từ mặt sông thổi lên và lồng lộng làm Nhã Ân thấy ớn lạnh. Cô khẽ so vai, co hai tay trước ngực.

Nhã Ân cầm cái chai rỗng không lên săm soi. Chán thật, mới đó mà đã hết một chai rồi.

Nhã Ân vỗ bàn, lè nhè:

- Bồi! Đem cho tôi vài chai nữa. Tôi phải uống cho đến khi nào không còn nhớ những chuyện đáng ghét đó nữa.

Nhã Ân úp khuôn mặt ướt đầm nước mắt xuống bàn. Không có đau khổ nào bằng đau khổ của người bị phản bội. Tuy rằng Kỳ Cương không phản bội cô vì một người đàn bà, nhưng Kỳ Cương đã phản bội lại lòng tin của cô, đã bán rẻ cô. Thật là đau đớn quá.

Nguyên Tân không bỏ sót một cử chỉ nào của Nhã Ân. Thật tình anh cũng không hiểu tại sao anh lại có thể gặp cô một cách hi hữu như thế này.

Những lần gặp gỡ vội vàng qua loa chưa làm anh hiểu rõ về thân thế của cô. Cho nên lúc cố ý định tìm lại cô, anh thật sự không biết cô ở đâu mà kiếm. Số máy điện thoại, ngôi nhà thường gặp hoàn toàn không còn liên lạc được.

Đến lúc này, anh mới ngờ ngợ nhận ra Nhã Ân không phải tình cờ làm quen với anh. Rõ là cô cố tình sắp đặt.

Nhưng vì mục đích gì? Cô chưa hề làm tiền anh, cũng chẳng yêu sách gì ngoài việc muốn lấy anh. Chẳng lẽ ngay cả điều ấy cũng không thật.

Nếu cô cố tình hại anh vì lẽ nào đó, sao cô lại đau khổ dường kia?

Nguyên Tân thật sự thấy bối rối. Anh ráng nén mình chờ đợi. Hy vọng rồi anh sẽ có lời giải đáp.

Nhã Ân tỉnh giấc và hoảng sợ nhận ra mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Mùi khói thuốc lá nồng nặc khiến cô phải vội đưa mắt kiếm tìm và thất sắc nhận ra người đó là Nguyên Tân.

- Cô thấy thế nào?

Nguyên Tân từ từ đi đến bên giường. Nhã Ân hốt hoảng nhắm mắt:

- Em nhức đầu quá.

- Hình như em không muốn gặp anh?

Nguyên Tân ngồi xuống và đưa tay xoa mặt cô lại.

Nhã Ân chống đỡ yếu ớt:

- Không phải. Em chỉ muốn chết vì xấu hổ.

- Xấu hổ? Tại sao?

- Còn hỏi nữa. Dư luận đang đồn đãi khắp nơi. Còn mặt mũi nào...

Nguyên Tân nheo mắt:

- Tại sao chuyện đó lại xảy ra? Em gài anh phải không?

Nhã Ân giật bắn người:

- Không có. Tại sao em lại phải làm như thế?

- Cha mẹ em phản ứng ra sao về chuyện này?

Nhã Ân vờ khổ sở:

- Em đã dám về nhà đâu.

Nguyên Tân nắm tay cô kéo dậy.

- Vậy, anh đưa em về.

Nhã Ân co rúm người lại.

- Không. Em sợ lắm.

Nguyên Tân nhìn Nhã Ân thật lâu, ánh mắt anh như dò xét, tìm hiểu.

- Gia đình em thế nào nhỉ? Theo như anh thấy thì em có vẻ rất giàu. Vậy cha mẹ em hằng cũng là một người có tên tuổi?

Nhã Ân xám mặt:

- Anh nghi ngờ gì em thế? Anh không thấy là trong chuyện này, em cũng mất thể diện chẳng khác gì anh sao?

Nguyên Tân đứng dậy. Anh đi vòng vòng trong phòng.

- Xin lỗi em. Nhưng anh không tin sự việc đêm ấy chỉ là vô tình. Anh linh cảm có người muốn hại anh, mượn tay em hại anh.

- Thật quá lắm. - Nhã Ân đứng phắt dậy. - Anh nghĩ tôi là hạng người thấp kém vậy sao? Tôi thích anh, yêu anh, thì đến với anh, chứ nào có phải tôi vì tiền mà bán rẻ nhân cách như vậy. Trong khi tôi còn chưa trách anh chỉ xem tôi như một trò đùa thì anh lại ăn nói hàm hồ với tôi như vậy. Tôi thật tiếc cho kết cục không hay này. Từ nay trở đi, tôi không muốn thấy mặt anh nữa. Đừng tìm tôi đấy.

Nhã Ân dùng dùng lao ra ngoài. Nguyên Tân cắn môi, gục mặt trong lòng bàn tay. Vậy không phải là Nhã Ân thì là ai?

24. Chương 24

Ái Vân cảm thấy bàng hoàng. Ng' con gái mà Nguyên Tân gặp gỡ đêm hôm đó là Nhã Ân ư? Tại sao lại như vậy? Hợp đồng giữa cô và Nhã Ân đã hủy bỏ rồi mà. không lẽ Nguyên Tân thật sự yêu người con gái đó? Nếu vậy, chính cô đã tự hại mình rồi. Nhã Ân! Cô cũng giỏi lắm. Cô muốn qua mặt tôi à? Đừng hòng.

Ái Vân nghiêng chặt răng. Cái cảm giác bại trận thật là khó chịu.

Nguyên Tân và Ái Vân trở về nhà, mệt nhoài. Tâm trạng của Nguyên Tân là hối hận và bức bối. Anh vẫn chưa tìm ra ai đã thọc gậy vô cuộc sống của anh. Cái kẻ dod' thật đáng ghét và không thể tha thứ.

Nguyên Tân ngả dài trên ghế salon. Đầu anh nhức bưng. Có cái gì đó cộm cộm dưới nệm ghế, Nguyên Tân thò tay lấy ra. anh ngạc nhiên khi thấy đó là một chiếc máy ghi âm nhỏ. Nguyên Tân khẽ nhấn nút.

- Ai da! Bộ anh điên rồi sao? Sao tự dưng lại cần người ta?

- Ừ. Anh điên rồi. Nếu em không thích thì cần lại anh đi...

Nguyên Tân nhìn trừng trừng chiếc máy ghi âm. Thế này có nghĩa là Ái Vân đã biết chuyện anh và Nhã Ân.

Cuộn băng vẫn sẽ quay. Những mẩu dod' i thoải giữa anh và Nhã Ân tiếp tục phát ra nghe thật rõ.

Nguyên Tân hét lên.

- Ái Vân!

Ái Vân ngơ ngác chạy ra. Cô chết lặng khi thấy chiếc máy ghi âm trên tay anh.

Chết rồi! Sao cô lại vô ý như thế chứ?

- Cô nói đi. Chuyện này là như thế nào?

- Em... em xin lỗi. Nhưng sự thật lúc ấy em rất khủng hoảng. Em vừa mất đứa con... em...

Nguyên Tân nhìn Ái Vân đầy bức tức.

- Cô thật đáng sợ . Trong khi tôi cố hết sức níu kéo thì cô lại tìm cách đẩy tôi ra. Cô làm như thế là vì ai? Có phải vì Tùng Nam không?

- Không phải. - Ái Vân kêu lên - Tùng Nam không liên quan gì trong chuyện này. Anh đừng nghĩ bậy.

- Cô bệnh vực cho anh ta quá nhỉ. Nếu cô và anh ta không thông đồng với nhau thì tại sao anh ta biết tôi ở khách sạn với Nhã Ân mà đến đón ? Các người thật thâm hiểm. Các người yêu nhau đến thế cơ à ?

- Không phải. không phải. Em đã nói là không phải. Chẳng qua là em cứ ngỡ tình yêu của mình đã chết. Mà anh thì ích kỷ giữ em lại, chứ không vì tình yêu. Cho đến khi anh lao vào vòng tay Nhã Ân theo ý em thì em mới bàng hoàng nhận ra rằng chuyện ấy thật sự làm cho em đau đớn. Em đã gặp Nhã Ân và hủy bỏ việc làm ngu xuẩn đó. Nhưng không ngờ cô ấy lại vẫn đeo bám anh như vậy.

- Tôi không tin. Những lời cô nói toàn là giả dối. Chỉ có tôi, một thằng ngu, cùng một lúc bị 2 người đàn bà xỏ mũi. Chuyện đã như vậy, cô viết đơn ly dị đi.

- Nguyên Tân! Trong chuyện này, lỗi cũng không hoàn toàn ở tôi. Nếu anh thật sự yêu tôi thì cho dù tôi có gia)‘ng 10 cái bẫy, anh cũng chẳng hề nào vướng được.

Ái Vân tức giận. Dù sao cô cũng đã hết lời cho lỗi lầm của mình. Nhưng thái độ khư khư cố chấp của Nguyên Tân làm cô không chịu nổi. Một cô gái tầm thường như vậy mà anh còn bị ngã gục.

Nguyên Tân cười khan.

- Tôi tưởng cô là người thông minh, hoá ra cô chẳng hiểu gì cả. Cho dầu Nhã Ân tầm thường hơn cô Nhưng bên cô ấy, tôi mới thật sự là người đàn ông.

- Anh... - Ái Vân nghẹn lời.

- Cô viết đơn đi.

Nguyên Tân bỏ đi. Cánh cửa bị đóng lại kêu một tiếng rầm thật lớn. Ái Vân biết thế là hết . Ng’ đàn ông trong Nguyên Tân đã bị tổn thương. Có lẽ hết phương cứu chữa rồi.

25. Chương 25

Nhã Ân lại say mèm. Khi mà cuộc đời luôn thật giả khó lường thì tỉnh mà làm gì chứ. Chẳng phải cô vừa được 1 bài học đắt giá từ Kỳ Cương sao. Ng’ mà cô đã sống thật hết lòng, nhưng dod^i xử với cô thì thật tệ.

Anh ta tưởng rằng anh ta có quyền đó à ? Nhã Ân này với anh là vì tình vì nghĩa, chứ nào phải người ngu để anh lợi dụng.

Chỉ tội cho Nguyên Tân. Mặt mũi sáng sủa sao mà cũng ngốc thế .(hihhi, câu ni đúng) Hóa ra hẳn cũng như cô Cũng bị người mình yêu qua mặt.

Nhã Ân ngửa mặt cười. Ôi ! Sao cô chẳng quên được gì cả thế này? Ngay cả lúc đa‘u óc còn mù mờ mà mọi chuyện vẫn cứ rõ mồn một.

Kỳ Cương leo đèo theo những bước chân xiêu vẹo của Nhã Ân.

Anh biết Nhã Ân bây giờ hận anh ghê lắm. Có bao giờ cô ấy uống rượu đâu.

Nhưng Nhã Ân ơi! Sau này em sẽ hiểu. Cuộc đời đã quá bất công với chúng ta rồi. Anh không thể xuôi tay chịu đựng mãi được. Tất cả những gì ngày hôm nay anh làm, chỉ là do cho tương lai sau này của chúng ta mà thôi.

Kỳ Cương sấn lên đỡ lấy Nhã Ân, vì cô vừa vấp phải 1 cục đá và suýt té.

- Kỳ... Cương! - Nhã Ân trợn mắt - Anh là một thằng tồi. Anh đối xử với tôi xấu quá.

Kỳ Cương ôm lấy Nhã Ân, anh gắng cho không trào nước mắt.

- Xin lỗi. Anh không muốn thế đâu. Nhưng anh không còn cách nào khác. Đành có tội với em vậy.

Nhã Ân vùng vẫy yếu ớt.

- Nói láo. Anh buông tôi ra đi. Tôi thà chết còn hơn thấy mặt anh. Anh xấu lắm.

Nhã Ân khóc rưng rức. Kỳ Cương nhắm mắt. Hình ảnh đó làm anh đau lòng quá. Nhưng cuộc sống mà, mềm yếu sẽ hỏng việc.

- Taxi!

Kỳ Cương đẩy Nhã Ân lên xe. Anh chỉ có thể gặp cô lần này nữa thôi. Sau đó... có lẽ chờ đến lúc thành công mỹ mãn đã.

Nhã Ân thức dậy và nhận ra đêm qua mình đã ngủ trong 1 căn phòng xa lạ.

Có tiếng chuông lao xuống giường và đụng phải Kỳ Cương ở cửa ra vào.

- Kỳ Cương! - Cô tức giận hét lên - Anh xem tôi là cái gì chứ ?

Kỳ Cương nhú mày.

- Làm gì mà ầm ĩ vậy?

Nhã Ân vùng vẫy, Kỳ Cương hứng trọn cái tát tai nẩy lửa. Anh xoa má.

- Cô dữ quá đấy.

- Im ngay! - Nhã Ân gào lên - Tránh cho tôi ra. Nếu 0, tôi sẽ giết anh đó.

- Hay lắm. - Kỳ Cương vỗ tay - Nếu cô cứ tiếp tục say như thế thì không cih? là tôi ra sẽ còn những người khác lợi dụng cô nữa. Lúc ấy, không biết cô còn lớn miệng như thế này được nữa không?

- Mặc kệ tôi.- Nhã Ân quắc mắt - Cuộc đời tôi kể như bỏ đi từ cái đêm bị anh bán rẻ rồi.

đừng đổ lỗi cho tôi. Tôi cũng chỉ làm tiếp những gì cô muốn. Và tôi cũng chẳng để cô thiệt thòi. Đây, tiền đây. Cô hãy đi xa nơi này và làm lại cuộc đời. Ở đây, cô đã có quá nhiều tai tiếng rồi.

Nhã Ân hất mạnh xấp tiền trên tay Kỳ Cương, cô bỏ chạy như điên loạn.

Kỳ Cương nói với theo:

- Nguyên Tân đang tìm cô Hân nói không để yên.

Nhã Ân đã chạy mất. Mặc kệ Nguyên Tân. Nếu gặp, thì hân làm được gì cô Chẳng qua là do vợ hân sai khiến thôi. người hân cần hỏi tội là cô vợ xinh đẹp đó ấy chứ.

Còn cô, Kỳ Cương vừa lên mặt bảo cô phải làm lại cuộc đời. Để xem, có chẳng để hân toại nguyện đâu. Hân sẽ phải suốt đời hối hận vì đã đối xử tồi tệ với Nhã Ân này đấy.

26. Chương 26

Đã 1 tuần, Nguyên Tân không về nhà. Và thật sự anh thấy lòng không có gì hối hận. Ái Vân đã làm 1 chuyện mà anh khó có thể tha thứ.

Nhưng Thôi, những ngày xa cô, anh cũng tìm lại được sự thanh thản trong tâm hồn rồi. Cuộc sống êm đềm nơi thôn quê quả là 1 liều thuốc kỳ diệu. Sáng sớm, anh thong thả dạo bước qua những cánh đồng, hít đầy phổi không khí trong lành mát mẻ. Trưa, anh mắc võng dưới những tàn cây, lắng nghe tiếng gió nhẹ thổi những bản tình ca cùng lá. Chiều, là tiếng sáo diều, tiếng gọi nhau í ới và những làn khói ngòan ngòan tỏa nhẹ trên những mái nhà.

Nguyên Tân thấy sống như thế này thật dễ chịu.

Thêm 1 tuần trôi qua, những cảm giác êm đềm bay đầu mắt. Anh thấy nôn nao nhớ tiếng xe cộ Òn ào, tiếng cụng ly vui vẻ và cả cái cảm giác căng thẳng vì công việc.

Nguyên Tân quyết định trở về. Trước mắt, có lẽ anh còn phải chạm mặt với gia đình Ái Vân 1 thời gian nữa.

Tối hôm ấy, Nguyên Tân đến vũ trường 1 mình. Giữa không khí ồn ào náo nhiệt đó, anh thấy mình thật cô đơn lạc lõng và chợt thêm có 1 người để bầu bạn. Anh vẫy tay gọi 1 anh bồi.

- Tìm hộ tôi 1 cô bạn nhảy. Nhưng đừng sành sỏi quá nhé.

Anh bồi nháy mắt.

- Có 1 em vừa mới vào làm ngày hôm nay Ưu tiên cho anh đó.

Nguyên Tân gật đầu. Anh giờ cao ly rượu. Chất rượu trong sóng sánh đổi màu liên tục theo ánh đèn màu chớp tắt của vũ trường. Nguyên Tân nhấp một ngụm, men rượu mạnh làm cơ thể anh nóng bừng.

- Xin chào. Tôi ngồi đây với anh được chứ?

Nguyên Tân xoay người theo chiếc ghế. Cả anh và cô gái thiếu điều nhảy nhồm.

- Lại là cô à ?

Nhã Ân lấy lại vẻ điềm tĩnh thật nhanh. Cô nheo mắt:

- Anh chẳng đã nói chúng ta có duyên là gì. Tôi thấy thật thú vị khi gặp lại anh như thế này.

Nguyên Tân làm mặt dữ dằn.

- Cô không sợ tôi sẽ trả đũa sao?

- Trả đũa tôi ? Vì chuyện gì ? Vì chuyện vợ anh thuê tôi quyến rũ anh à ? - Nhã Ân ngửa cổ cười giòn - Thôi đi. Anh đâu có giống những hạng người như vậy.

Nguyên Tân nhìn Nhã Ân chăm chăm.

- Cô hôm nay lạ lắm. có chuyện gì phải không?

Nhã Ân căng mặt.

- Thì cũng như anh thôi. Bị người ta bỏ nên hận đời vậy mà.

Nguyên Tân gật gù.

- Rồi mới đi làm nghề này? Bộ hết chuyện để làm rồi sao?

- Vậy chứ ai dám mượn 1 kẻ tai tiếng như tôi. Anh nhé?

Nguyên Tân thở dài:

- Tôi rỗng túi rồi. Cũng đang tìm việc làm đây.

Nhã Ân chìa tay.

- Nếu vậy, về với tôi đi. Tôi hận người ta mà đi làm thôi, chứ tôi nhiều tiền lắm. Tiền của vợ anh cho đó.

Nguyên Tân cười nhạt.

- Tôi không thích dính líu tới cô ta đâu. Cảm ơn.

Nhã Ân thích thú.

- Xem ra anh cũng hận người đàn bà đó dữ. Nhưng mà nè, nó đã được rửa bằng những giọt nước mắt tủi nhục của tôi rồi. Vì vậy, nó là của tôi.

Nguyên Tân nghiêm nghị.

- Nếu có khả năng, hãy kiếm 1 việc làm đàng hoàng mà sống. Đừng tự hủy hoại cuộc đời mình. Rồi sẽ hối hận đó.

- Nhưng đó là điều tôi muốn. Tôi thích thấy người ta hối hận vì đã xô đẩy tôi đến con đường này.

đường đi rõ ràng như vậy. Nhã Ân. Cuộc đời mình, mình phải có trách nhiệm. không thể đổ lỗi cho ai được. Và cũng đừng mong ai thương xót mình. Nếu em bằng lòng, anh sẽ giúp em.

Nhã Ân hơi xúc động. Dẫu sao thì Nguyên Tân cũng có vẻ rất thật lòng.

- Anh thật coi em là bạn chứ?

- Sao lại không - Nguyên Tân nắm tay cô.

Nhã Ân rơm rớm nước mắt.

- Vậy mà em ngỡ anh sẽ giận em.

Nguyên Tân xoay xoay ly rượu. Giọng anh trầm hẳn.

- Lúc đầu thì có. Vì cái cảm giác bị gạt gẫm lừa dối rất là khó chịu. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Dẫu sao em đâu phải là Ái Vân.

Nhã Ân rụt rè.

- Anh giận chị ấy thiệt sao ? Em thấy anh cũng có lỗi mà. Nếu như anh thật lòng yêu chị ấy, anh đâu ra ngoài lăng nhăng như vậy?

Nguyên Tân lắc đầu.

- Em không hiểu đâu. Nếu anh không yêu vợ, anh cưới cô ấy làm gì ? Chỉ tại vì khi lấy nhau rồi, anh mơ hồ cảm thấy anh không phải là hình ảnh trọn vẹn trong lòng Ái Vân. Cho nên anh cũng như 1 đứa bé luôn gây sự này nọ để tạo sự chú ý và cũng để đo lường mức độ tình cảm. Nhưng... anh thật sự bị sốc khi biết Ái Vân bày ra mưu kế đó.

Nhã Ân chớp mắt.

- Chị ấy hủy bỏ hợp đồng với em rồi còn gì ?

Nguyên Tân nhìn Nhã Ân đến tóe lửa.

- Vậy chuyện gặp gỡ vừa rồi là do ai? Rùm beng lên là ai làm ? Em à ?

Nhã Ân giật mình. Dẫu sao cô cũng không thể tiết lộ về Kỳ Cương. Cô cúi đầu.

Nguyên Tân giận dữ:

đường bẽ mặt cô ấy nữa. Em lo cho thân em đi thì hơn.

- Xin lỗi - Nhã Ân nói nhỏ.

Nguyên Tân kéo tay cô.

- Mình về đi. Nghe anh, đừng làm việc này. Anh sẽ giúp em tìm 1 việc làm thích hợp.

Không hiểu sao Nhã Ân lại lú lú rú rú theo anh. Có 1 người che chở có lẽ vẫn hơn.

27. Chương 27

Kỳ Cương hồi hộp gõ nhẹ cửa.

- Vào đi.

Anh đẩy cửa và khẽ cúi đầu chào ông Kiệt Minh.

- Thưa, tôi được biết ông có chuyện cần gặp.

- Phải. Con ngồi đi.

Kỳ Cương giả vờ như không nghe thấy tiếng “con” mà ông vừa gọi anh. Anh khách sáo ngồi xuống.

- Dạ, cảm ơn ông.

Ông Kiệt Minh không giấu được vẻ trìm mền trong ánh mắt.

- Làm việc được không? Thích nghi chứ, Kỳ Cương?

- Dạ, cũng có khó khăn vì không phải chuyên môn. Nhưng tôi sẽ cố gắng để không phụ lòng tin tưởng của ông.

Ông Kiệt Minh mỉm cười hài lòng. Có ý chí như vậy là tốt rồi.

- Nghe nói, cậu vẽ rất khá phải không? Cậu có muốn đi tu nghiệp nước ngoài không?

Kỳ Cương lắc đầu.

- Tôi thấy thích công việc này, vì nó mới lạ và hấp dẫn. Chuyện vẽ tranh... sau này sẽ tính.

Ông Kiệt Minh gật gù.

- Cũng được. Thật ra, tôi rất mền những thanh niên có chí như cậu. Có gì cần cứ nói, tôi sẽ giúp đỡ.

Kỳ Cương có vẻ ngập ngừng.

- Dạ, chân thành cảm ơn ông. Nhưng... tôi... tôi...

Ông Kiệt Minh khuyến khích.

- Cứ mạnh dạn nói. Cậu có ý định gì phải không?

- Dạ - Kỳ Cương gật đầu - Nếu có gì không phải, xin ông bỏ qua. Nhưng tôi thấy việc đầu tư vô cổ phiếu cũng rất hay. Ta có thể bỏ bớt một vài công trình để đầu tư vô cổ phiếu được không ạ?

Ông Kiệt Minh có vẻ ngỡ ngàng:

- Ô! Vấn đề này tôi chưa nghĩ tới bao giờ. Vì công ty xây dựng của chúng ta là một công ty lớn và nổi tiếng. Những công trình chúng ta tham gia cũng đủ mang về nhiều lợi nhuận. Vả lại, những gì không phải là chuyên môn, tôi không dám mạo hiểm.

Kỳ Cương tỏ vẻ thất vọng.

- Xin lỗi. Tôi thật là không phải.

Ông Kiệt Minh nhìn anh, áy náy.

- Cậu thích chuyện đó à?

- Dạ. - Kỳ Cương đáp khẽ.

- Nếu vậy, cậu cứ tìm hiểu vấn đề cho kỹ rồi trình bày riêng với tôi. Được không?

Mắt Kỳ Cương bừng sáng.

- Rất cảm ơn ông.

Ông Kiệt Minh như vui lây.

- Được rồi, được rồi. Tính toán cho kỹ nhé. Tôi cũng liềm với cậu một phen vậy.

Kỳ Cương cúi rạp đầu:

- Ông cứ tin ở tôi. Tôi xin phép.

- Ừ.

Kỳ Cương lui ra ngoài. Cánh cửa khép lại. Ông Kiệt Minh không thấy được ánh mắt lạ lùng của anh. Ông chỉ thấy vui sướng vì đáp ứng được nguyện vọng của đứa con yêu dấu. Có thể sẽ thất bại, ông biết, nhưng miễn anh vui là được.

Kỳ Cương bồn chồn trước khoảng sân tối đối diện nhà của Nhã Ân. Anh biết cô đã chẳng sợ gì đến nỗi phải bỏ đi. Thôi thì có ở lại đây cũng được. Bởi anh còn dịp âm thầm trông thấy cô. Anh mong mọi việc kết thúc thật nhanh để anh có thể trở về bên cô, sẽ thành tâm khẩn cầu cho đến khi cô tha thứ. Và anh tin là sẽ được. Vì dù sao tất cả những gì anh làm là vì cô. Cô không thể không hiểu.

Kỳ Cương chợt nghe thấy tiếng cười khúc khích quen thuộc. Người anh căng ra vì hồi hộp. Chợt, anh ngỡ ngàng khi trông thấy Nguyên Tân bên cạnh Nhã Ân. Tiếng Nhã Ân thật trong:

- Anh có nghĩ chúng ta sẽ thành công không? Thú thật, em hơi run vì công việc còn lạ quá.

- Sao lại không. Phải có niềm tin chứ nhỏ. - Nguyên Tân cười lớn. - Ái chà! Cửa hàng hoa “Nhã Ân”, nghe thích quá nhỉ.

Nhã Ân nũng nịu:

- Sao là Nhã Ân? Nhã Tân! Chúng ta hợp tác mà.

- Thôi, vô nhà đi cô bé. Anh thích Nhã Ân, vì cái tên đó hay lắm.

- Hừ! Anh chỉ giỏi nịnh.

Cả hai đã vào nhà. Cánh cổng đóng lại với một tiếng vang khô khốc. Kỳ Cương đứng đấy bất động. Sao lại như vậy? Anh đã sai lầm ư? Hai bàn tay Kỳ Cương siết chặt. Anh không thể thua Nguyên Tân được.

28. Chương 28

Tiệm hoa “Nhã Tân” sang trọng và rực rỡ trên một con phố chính của thành phố. Sau cánh cửa kính trong suốt là những chậu hoa với mọi chủng loại. Những nụ hồng đủ mọi sắc màu, những cánh tulip tươi sắc, những đóa cẩm chướng kiêu hãnh và những lá măng xanh mượt... tất cả tạo nên một vẻ đẹp thu hút hấp dẫn. Đặc biệt cô chủ tiệm cũng là một đóa hoa rực rỡ và quyến rũ không kém.

Tiệm hoa khai trương mới được hai ngày nhưng xem ra tình hình cũng có vẻ khả quan lắm. Nguyên Tân và Nhã Ân đều rất phấn khởi. Cả hai tràn trề hy vọng ột ngày mai tốt đẹp, nhưng một ngày mai rất khác trong ý nghĩ của mỗi người.

Buổi trưa vắng khách và bớt việc, nên Nguyên Tân giao tiệm cho Nhã Ân. Anh có một số việc riêng phải làm. Nhã Ân hơi hoảng, cô vẫn chưa quen với cách giao tiếp buôn bán như thế này.

- Ê! Em ở đây có một mình thôi ư?

Nguyên Tân buồn cười.

- Chứ lúc nào cũng phải có anh kè kè bên cạnh sao? Em làm như mình là con nít vậy.

Nhã Ân phụng phịu:

- Hồi nào tới giờ, có khi nào em làm chủ một cửa tiệm lớn như thế này đâu. Anh chẳng tâm lý gì hết.

- Thì anh tập cho em đấy. Mình là chủ mà. Sợ cái gì chứ?

Nguyên Tân búng mũi cô Nhã Ân xoa mũi:

- Thì cũng phải từ từ. Mới có hai ngày... mà đã...

Nguyên Tân trêu.

- Chả lẽ đi... toilette cũng không được sao? - Anh vờ ôm bụng. - Ui da! Chắc là chết quá!

Nhã Ân lườm một cái bén ngót:

- Thì thôi, “biến” đi. Nhã Ân này không thích nắn nỉ đâu.

Nguyên Tân đứng thẳng người lại. Anh nháy mắt với cô rồi mở cửa đi ra. Nhã Ân thả người xuống ghế, lâu lâu:

- Cứ làm như mình quan trọng lắm.

Nhưng rồi cô chợt ngẩn người. Dường như anh cũng quan trọng với cô thật. Nếu không có anh, cô đã như thế nào rồi?

Nhã Ân chống cằm. Cô thả trôi mình với những ý nghĩ lan man. Và Nguyên Tân luôn là điểm nhấn trong những ý nghĩ đó.

- Cửa hàng này sang trọng quá nhỉ.

Tiếng một phụ nữ đưa Nhã Ân trở về thực tại.

- Dạ thưa...

Nhã Ân trợn mắt. Ái Vân làm mặt kiêu hãnh:

- Ngạc nhiên phải không? Cô còn chưa mời tôi ngồi.

- À phải. Mời chị.

Nhã Ân lật đật kéo ghế. Ái Vân lạnh lùng ngồi xuống, cô vào đề ngay.

- Tôi vừa trông thấy Nguyên Tân từ đây ra. Chắc là anh ấy không phải đến đây để mua hoa chứ?

Nhã Ân tái mặt. Cô không biết trả lời như thế nào. Ái Vân gay gắt.

- Cô vẫn tiếp tục gặp Nguyên Tân vì lẽ gì? Cô đừng nói vì yêu nhé.

- Không đâu. Không. Tôi... - Nhã Ân cuống quýt.

Ái Vân khinh miệt.

- Nếu vậy thì vì tiền? Bao nhiêu đó chưa đủ à?

Nhã Ân thấy bị xúc phạm. Cô đỏ mặt lên vì giận.

- Yêu cầu chị suy nghĩ cẩn thận trước khi nói. Chị đừng nghĩ chị có tiền rồi nói gì cũng được đâu.

- Nếu vậy, tôi phải nói sao với một người muốn giết chồng tôi? Tôi đã không thể nghĩ khác được, nếu cô không đưa ra một lời giải thích thỏa đáng. Ngay khi tôi hủy bỏ giao kèo, cô vẫn lôi anh ta vào khách sạn, làm cho anh ấy bị mất uy tín. Tôi chưa kịp hỏi cô thì bây giờ lại là tiệm hoa Nhã Tân. Cô ỉnh có quyền sử dụng cái tên ấy à? Cô thật coi thường tôi quá đó.

Nhã Ân bối rối. Dầu sao thì cô cũng không thể giải thích gì được cho việc làm của mình. Thật sự chỉ là một sự gặp lại tình cờ để đưa đến một hợp tác đầy trong sáng. Nhưng với Ái Vân lại là một mưu đồ có tính toán.

Nhã Ân khẽ thở dài. Cô cũng ngồi xuống ghế:

- Tôi hiểu tâm trạng chị. Tôi cũng không biết nói sao để chị hiểu việc làm của tôi là minh bạch. Chỉ xin chị hiểu rằng đây chỉ là một sự hợp tác làm ăn giữa hai người quen biết.

Ái Vân phản bác.

- Nhưng cô và Nguyên Tân đã từng có mối quan hệ tình nhân. Cho dù điểm xuất phát của cô là giả, nhưng với Nguyên Tân thì là thật. Anh ấy có thể chưa yêu cô, nhưng thích cô thì phải có. Tôi không thể yên tâm nhìn hai người qua lại như vậy được. Hơn nữa, trong lúc vợ chồng tôi giận nhau chưa thể hòa giải thì sự xuất hiện của cô nói thẳng ra là nguy hiểm.

Nhã Ân thấy tội nghiệp cho Ái Vân. Cuối cùng chị ấy cũng chẳng giữ mãi được bộ mặt kiêu hãnh. Rõ ràng chị ấy rất sợ cô, một cô gái thua kém về mọi mặt.

Nhã Ân dịu giọng.

- Xin chị đừng quá lo. Tôi cũng có một tình yêu cho riêng mình. Nhưng tôi và anh ấy vừa mới kết hợp để làm ăn. Công việc rất tốt đẹp. Nếu tôi hất ả ra, em không phải đạo làm người. Còn nếu tôi phải từ bỏ tất cả thì cũng khó cho tôi lắm. Tôi không có nhiều cơ hội và điều kiện như chị. Chị thông cảm cho tôi chứ?

Ái Vân làm thinh. Hoàn cảnh cô gái này cũng vì cô mà ra như vậy. Cô cũng không thể ép người quá đáng.

- Tôi có thể thông cảm cho hoàn cảnh của cô. Nhưng cô phải thấy những bất lợi nghiêng về phía tôi. Vì vậy, tôi muốn cô tìm cách đẩy Nguyên Tân ra. Nếu làm cho anh ấy ghét cô càng tốt. Và dĩ nhiên là càng sớm càng tốt.

Nhã Ân thờ người suy nghĩ. Ái Vân thấy vậy có vẻ không bằng lòng.

- Sao chứ? Cô còn suy nghĩ gì nữa?

Nhã Ân cười gượng:

- Tôi sẽ cố gắng.

Ái Vân đứng dậy nói vuốt.

- Tôi biết cô là người có suy nghĩ. Tôi hy vọng nhiều ở cô.

Ái Vân đi rồi, Nhã Ân vẫn thấy bàng hoàng. Trước kia, vì tiền, cô có thể giả dối với Nguyên Tân. Còn bây giờ, anh đã không giận cô, đưa tay giúp đỡ cô, nên cô thật khó làm những gì Ái Vân muốn.

Thật là nan giải quá.

Chuông điện thoại reo. Nhã Ân nhắc ống nghe:

- Alô. Tiệm hoa Nhã Tân xin nghe.

- Anh đây.

Tiếng nói quen thuộc của Kỳ Cương làm Nhã Ân sững sờ hết mấy giây.

- Em còn nghe anh nói chứ? - Kỳ Cương sốt ruột.

- Có chuyện gì? - Nhã Ân lạnh lùng.

- Anh muốn gặp riêng em. Chiều nay, tại vườn hoa công viên. Lúc bốn giờ. Nhớ nhé.

Kỳ Cương cúp máy. Nhã Ân suy nghĩ. Như vậy là Kỳ Cương biết cô và Nguyên Tân đã hợp tác làm ăn với nhau.

Anh ta lại muốn giở trò gì nữa đây? Nếu để hại Nguyên Tân thì xin lỗi. Cô không còn ngu ngốc nữa đâu.

29. Chương 29

Cho dầu trong lòng rất hận Kỳ Cương, nhưng khi thấy vẻ mừng rỡ trên mặt anh cùng ánh mắt nhìn cô đắm đắm. Nhã Ân cũng không tránh khỏi xúc động. Cố gắng lấy vẻ bình thản, cô ngồi xuống chiếc ghế đá.

- Anh có chuyện gì muốn nói?

Đáp lại câu hỏi nghiêm nghị của Nhã Ân là cái kéo vai thật bất ngờ khiến cô ngã chúi vào lòng anh.

- Anh nhớ em - Kỳ Cương thì thầm.

Nhã Ân nghe tim mình run rẩy. Cô trăn mình cảm nhận cái vuốt ve dịu dàng từ tay anh. Nhưng những gì anh đối với cô, gây ra cho cô vẫn còn mới quá. Cô đẩy anh ra.

- Nếu chỉ có vậy thì em về.

Cô đứng lên. Kỳ Cương vẫn nắm tay cô giữ lại.

- Đừng hấp tấp như vậy. Nghe anh nói đã.

Nhã Ân rút tay về và miễn cưỡng ngồi xuống, nhưng không nhìn Kỳ Cương.

- Anh biết em giận anh - Kỳ Cương lên tiếng - Nhưng cũng như em lúc trước, anh vì tương lai của chúng ta mà phải làm như vậy.

- Em không biết đó là chuyện gì, nhưng những gì em làm hoàn toàn khác với anh - Nhã Ân cay đắng nói - Em vì anh nên chấp nhận bán rẻ mình cũng không cảm thấy đau. Còn anh lấy danh nghĩa vì chúng ta mà bán rẻ em như vậy nói thật hèn hạ lắm.

Kỳ Cương ghen cứng. Rõ ràng là Nhã Ân nói đúng. Hành động của cô vẫn cao thượng và có nghĩa hơn việc làm của anh.

Bất ngờ, Kỳ Cương quỳ xuống trước mặt Nhã Ân:

- Anh thủ đoạn, anh hèn hạ. Nhưng anh yêu em. Anh không muốn mất em. Hãy bỏ qua cho anh đi, Nhã Ân.

Nhã Ân hết sức bối rối. Cô kéo anh dậy.

- Anh làm như thế để làm gì? Em đâu có đáng được như vậy.

Kỳ Cương ngồi xuống bên cô Anh móc túi lấy ra một chiếc hộp màu đỏ.

- Em xem nè.

Nhã Ân đón lấy với vẻ ngại ngùng. Cô mở nắp. Chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh cho Nhã Ân hiểu điều Kỳ Cương muốn. Cô khẽ khàng đặt nắp lại và trao cho anh.

- Chiếc nhẫn đẹp lắm. Nhưng... xin lỗi.

Kỳ Cương thấy hụt hẫng. Anh nóng nảy hỏi cô:

- Tại sao?

Nhã Ân cười buồn:

- Anh đập vỡ một cái ly rồi anh ghép nó lại được sao? Tình yêu của chúng ta cũng vậy. Vỡ tan rồi.

- Không phải. - Kỳ Cương uất ức hét lên. - Cô thì biết cái gì. Trong mắt cô bây giờ đâu còn có tôi, một đứa con lạc loài không ai muốn nhìn nhận. Những người có quan hệ máu thịt với tôi thì sung sướng đường ấy, danh tiếng đường ấy. Còn tôi, nghèo hèn khổ sở như thế đây. Tôi là con ruột mà không bằng con rế của họ nữa.

- Anh... anh là con ruột của Kiệt Minh ư - Nhã Ân lắp bắp hỏi.

- Phải. Nhưng là một đứa con ngoài giá thú nên mới như thế đấy.

- Vậy mẹ anh là ai? Bà còn sống chứ? Sao anh nhận ra họ vậy?

- Tôi làm sao biết được họ. Họ nhận ra tôi nhờ sự dây dưa chuyện này. Nhưng điều tôi đau đớn là ngay khi biết sự thật, họ vẫn không muốn nhìn nhận tôi. Cho nên tôi hận họ.

Nhã Ân kinh sợ:

- Đừng như vậy, Kỳ Cương. Hận thù không phải là cách giải quyết. Em không tin họ không muốn nhìn nhận anh. Có lẽ họ có vấn đề gì còn gút mắc. Anh nên bình tâm chờ đợi. Rồi anh sẽ toại nguyện mà.

Mắt Kỳ Cương long lên:

- Cô có biết là cái gì mới làm cho tôi toại nguyện không? Là nhìn họ thống khổ như tôi đã từng thống khổ.

Nhã Ân lắc đầu sợ hãi:

- Anh không còn là anh nữa rồi. Nếu anh cứ như thế, anh sẽ chẳng còn gì nữa đây.

- Thì sao? Ngay cả cô cũng quay lưng với tôi. Tôi còn gì để mất nữa.

Nhã Ân ôm chầm lấy Kỳ Cương:

- Em không biết em lại quan trọng với anh như vậy. Em xin lỗi. Chỉ vì em còn giận anh thôi mà.

Kỳ Cương vùng ra:

- Cô đừng an ủi tôi. Về ngập ngừng ban nãy của cô đủ nói cho tôi hiểu rồi. Kỳ Cương này không cần cách ban ơn như vậy đâu. Cô đi đi.

Nhã Ân thấy mũi lòng. Suốt một quãng đời cơ cực vừa qua, cô và Kỳ Cương luôn bên nhau. Chỉ vì một suy nghĩ sai lệch mà cả hai ra nông nổi. Bây giờ Kỳ Cương có thay đổi như vậy cũng là lỗi của cô. Cô không thể thờ ơ hay bỏ mặc anh được. Nhã Ân lại khẽ nắm tay anh, vỗ về.

- Sao anh lại nói là mang ơn? Chúng ta đâu phải là hai kẻ mới quen nhau. Cả một quá khứ tốt đẹp đã gắn bó chúng ta. Thôi thì cả hai chúng ta đều đã sai. Chỉ xin anh đừng tiếp tục hại ai nữa. Được không anh?

Kỳ Cương bất ngờ hỏi một câu:

- Vậy bây giờ trong lòng em, anh là Kỳ Cương ở viện cô nhi hay là Kỳ Cương con trai của ông Kiệt Minh hả Nhã Ân?

Nhã Ân cứng miệng, không nói nổi một lời.

Kỳ Cương thật sự không còn là Kỳ Cương nữa. Hận thù, mặc cảm đã khiến anh nhìn mọi người bằng con mắt méo mó, sai lệch.

Nhã Ân nhè nhẹ lắc đầu. Cô nói như hụt hơi:

- Nếu anh nghĩ em như vậy thì... Vĩnh biệt.

Kỳ Cương trừng mắt nhìn người con gái anh yêu xa dần rồi mất hút. Tại sao? Kỳ Cương ôm đầu, ngựa cổ hét to. Tại sao anh lại nói ra những lời anh không muốn chứ? Thật như vậy mà.

30. Chương 30

Nhã Ân đắm sầm vào Nguyên Tân trước cửa tiệm hoa.

- Cái gì vậy cô bé? - Nguyên Tân lớn tiếng reu - Lần này là vô tình hay cô cố ý vậy?

- Xin lỗi - Nhã Ân cười gượng - Anh ra ngoài đây làm chi?

Nguyên Tân khoác vai Nhã Ân. Cả hai cùng bước vào tiệm.

- Thì chờ người ta Có một mình cũng buồn vậy mà.

Nhã Ân gỡ tay anh. Cô nói:

- Thôi đi. Cái cảm giác ấy nên dành cho vợ anh thì hơn.

Nguyên Tân nhìn cô lom lom:

- Sao vậy? Có chuyện không vui à? Rồi lại còn nhắc đến vợ anh. Cô ấy đến đây sao?

Nhã Ân có vẻ mệt mỏi:

- Làm gì có. Chị ấy làm sao biết được.

- Mà biết thì đã sao - Nguyên Tân bực dọc ngồi xuống ghế - Anh đã ký đơn ly hôn rồi. Và anh có quyền sống một cuộc sống khác.

- Cũng được - Nhã Ân ngồi xuống chiếc ghế đối diện - Chỉ xin đừng dính líu tới em.

Nguyên Tân nhú mày nhìn Nhã Ân:

- Dính thì là cô ấy đã đến đây - Anh nói - Nếu không, em đã chẳng nói những lời như thế. Nói cho anh nghe. Cô ấy đã nói gì?

Nhã Ân phân vân. Cô không muốn kéo dài tình trạng khó xử này. Vả lại, cuộc gặp mặt với Kỳ Cương làm cô thấy quá chán chường, mệt mỏi.

Nhưng nói thẳng với Nguyên Tân, không khỏi làm vợ chồng họ thêm xa cách.

Sau cùng, cô đành nói dối.

- Có đến đâu mà nói. Tự bản thân em linh cảm sẽ có điều không hay. Vì giá như em chỉ (?) tình bạn với anh thì hơn. Câu chuyện trước kia (?) làm chị ấy hiểu sai lệch về mối quan hệ của chúng ta.

- Cô ấy đâu có quyền xét đoán cuộc sống của anh nữa.

- Ai chẳng có lúc sai lầm. Là vợ chồng không nên cố chấp như vậy.

- Chẳng phải là cố chấp. Chỉ là khó nhìn mặt nhau nữa mà thôi.

Nhã Ân lắc đầu, đứng lên.

- Anh cũng đáng sợ thật. May cho em anh không để bụng.

Nguyên Tân có vẻ mơ màng.

- Ủ. Chẳng hiểu sao với em, anh lại không giận được. Có lẽ...

Nhã Ân đập vai anh.

- Thôi, anh đừng nói gì nữa. Trước sau gì em vẫn mong anh tha thứ cho chị. Vậy thôi.

Nguyên Tân móc túi lấy điện thoại, anh bình thần bấm số. Bên kia đầu dây, sau một hồi chuông dài là tiếng của Ái Vân:

- Alô Xin hỏi ai ở đầu dây đấy?

- Tôi đây. - Nguyên Tân trả lời, giọng nặng trĩu - Tôi muốn hỏi cô về lá đơn ly hôn. Cô đã gửi cho tòa án chưa?

- Nguyên Tân! Em muốn gặp anh - Ái Vân có vẻ cuống quýt.

- Gặp nhau ở tòa là đủ rồi. Vả lại, tôi cũng chẳng đòi hỏi gì đâu. Cô khỏi phải bận tâm.

- Nguyên Tân! - Ái Vân nghẹn ngào - Anh thật sự muốn bỏ em à?

- Không phải tôi. Nhưng thú thật tôi thấy Tùng Nam xứng với cô hơn. Giữa chúng ta có quá nhiều ấn tượng không hay rồi. Tiếc chi một bình hoa nhiều tỳ vết như vậy.

- Thôi được. Anh sẽ được toại nguyện.

Ái Vân uất hận.

Nguyên Tân bực dọc cúp máy. Cô ấy có yêu thương gì mình đâu. Chẳng qua là sợ tai tiếng thôi.

31. Chương 31

- Ái Vân! Ái Vân!

Tùng Nam vừa đẩy cửa, vừa kêu tên cô với vẻ mặt hốt hoảng.

Ái Vân đang nhắm mắt, dựa đầu vào thành ghế đã bừng tỉnh ngay.

- Có chuyện gì vậy, Tùng Nam?

- Em xem này - Tùng Nam để trước mặt cô một số hồ sơ - Tại sao công ty của ta lại đầu tư vào cổ phiếu nhiều như thế? Và còn mua cả một lô đất đã được đem đi thế chấp ở ngân hàng nữa. Thật không tưởng nổi. Phen này thì nguy to rồi.

Ái Vân thất sắc. Cô liếc nhanh qua những trang giấy, mồ hôi cô vã ra.

- Ai đã làm ra những chuyện này? - Ái Vân lầm bầm - Không thể nào là ba được.

- Tôi đây.

Ái Vân và Tùng Nam giật mình. Cả hai tròn mắt ngạc nhiên nhìn Kỳ Cương đang đứng sừng sững ở cửa.

- Tại sao? Và ai cho anh cái quyền đó? - Ái Vân giận dữ.

- Thì ba chứ ai.

Kỳ Cương điềm nhiên ngồi xuống ghế. Vẻ mặt anh nhìn Ái Vân đầy thách thức. Ái Vân nói một cách khó nhọc:

- Cái gì? Anh vừa gọi ai là ba?

Kỳ Cương cười khẩy:

- Giám đốc công ty này chứ ai. Và tôi, con trai duy nhất của ông, chẳng lẽ không có quyền sao?

Ái Vân thấy tối sầm mặt mũi. Hèn chi mà từ một anh tài xế đã nhanh chóng được đưa vào làm ở phòng kế hoạch. Cô lão đảo ngă người xuống ghế. Tùng Nam hốt hoảng:

- Em có sao không, Ái Vân?

- Không sao đâu. Chỉ sốc một chút thôi.

Kỳ Cương gắn điều thuốc lá trên môi rồi bật lửa hút. Tùng Nam diên tiết trước câu nói và thái độ chọc giận của Kỳ Cương. Anh xông tới nắm cổ áo hắn.

- Mày cút ra ngoài ngay! Không thôi, tao đâm vỡ mặt mày đó.

- Vậy sao? - Kỳ Cương nhướn mày - Nếu anh đánh tôi - Kỳ Cương ngưng một chút, nhìn Tùng Nam - thì mẹ sẽ đau lòng lắm đó.

- Mày... - Tùng Nam nghẹn ngang.

- Phải. - Kỳ Cương đứng dậy, cho tay vào túi quần, đi tới đi lui với vẻ cao ngạo.

- Tôi là kết quả của một mối tình tuyệt đẹp giữa ngày giám đốc Kiệt Minh và bà Uyển Phần đó.

Ái Vân đứng bật dậy:

- Nói láo! - Cô lắc đầu - Tôi không tin. Tôi không tin đâu.

Đáp lại câu hét của Ái Vân là nụ cười bình thản của Kỳ Cương.

- Đừng cố chấp như vậy, bà chị ạ. Bao nhiêu năm chị sống sung sướng rồi. Bắt tôi giấu mặt hoài sao? Tốt hơn hết các người nên quên cái ý nghĩ mình là duy nhất đi. Đã đến lúc tôi phải có những gì lẽ ra tôi có rồi đó. Chào.

Kỳ Cương hăm hăm quay đi, không quên đóng cửa thật mạnh. Ái Vân ngơ ngác quay nhìn Tùng Nam. Không hơn gì cô, anh ngồi đấy, bất động và đau khổ.

Ái Vân loạng choạng đi ra. Vừa đi, cô vừa lẩm bẩm:

- Tôi phải gặp bà Tôi phải hỏi cho ra lẽ.

Kỳ Cương đã đến gặp bà Ngọc Chi Và cũng như với Ái Vân, anh lại gây kinh hoàng, tức giận cho bà Ngọc Chi lẫn bà Uyển Phần.

Khi ông Kiệt Minh và Ái Vân về đến nhà đã thấy cảnh đổ vỡ mà bà Ngọc Chi dường như vẫn chưa nguôi giận. Bà không ngừng đập phá trong tiếng cười khiêu khích của Kỳ Cương và tiếng khóc nức nở van xin của bà Uyển Phần.

Ông Kiệt Minh vội lao vào ôm lấy bà và xuống giọng năn nỉ:

- Tôi xin bà bớt giận. Chuyện đã lỡ rồi, bà làm khổ mình như thế để làm gì?

Ái Vân cũng vỗ về mẹ.

- Mẹ! Mẹ bình tĩnh lại đi mẹ Ơi. Mẹ đừng làm thế. Con sợ lắm.

Bà Ngọc Chi như bừng tỉnh. Bà ôm lấy con gái, khóc òa.

- Tại sao họ lại đối xử với mẹ như vậy hả con? Cả hai người, mẹ đều hết lòng tin tưởng yêu thương. Vậy mà dùng một cái, họ biến mẹ thành một con hề chẳng hơn chẳng kém.

Bà quay sang bà Uyển Phần.

- Tôi hận con người này. Cô ta đã đáp lại lòng yêu thương của tôi như vậy đó. Trong khi tôi cứu mang đùm bọc mẹ con cô ta bằng tất cả tấm lòng của một người bạn thì cô ta lại âm thầm dấn dúi với chồng tôi và lại còn sinh cho ông một đứa con nữa. Làm như thế để làm gì hả, Uyển Phần? Cô vì tình hay vì tiền vậy?

- Tôi đập đầu xin lỗi chị một ngàn lần - Bà Uyển Phần quỳ dưới đất, khóc vùi - Tôi không có một lời biện minh nào cho hành động xấu xa của tôi đâu. Tôi chỉ xin được nói với chị một câu là Uyển Phần này nếu vì tiền bạc của chồng chị thì sẽ chết liền tức khắc.

- Coi kìa mẹ. - Kỳ Cương bây giờ mới lên tiếng - Sao lại phải quỳ lụy van xin như vậy? Dù gì mẹ cũng sinh cho ba một thằng con trai khôi ngô tuấn tú là con mà. Mẹ việc gì phải chịu lép vế.

Bà Uyển Phần đứng dậy, dang tay tát thẳng vào mặt Kỳ Cương.

- Nếu con tiếp tục buông ra những lời nói láo xược như vậy, mẹ thà không có con đó.

Kỳ Cương xoa má. Mắt anh hằn lên những tia nhìn oán hận, nhưng anh vẫn cười:

- Con xin lỗi. Con chỉ xót xa khi trông thấy mẹ phải quỳ trước người ta thôi mà. Phải không, thưa ba?

Kỳ Cương quay sang ông Kiệt Minh khiến ông bối rối. Ông tăng hăng:

- Thôi thì tất cả hãy yên cho tôi nói. Thật ra, bao lâu nay tôi không hề biết mình có Kỳ Cương. Khi biết được, tôi thật sự không dám mở lời cùng bà. Ngọc Chi à! Tôi biết dấu sao đây cũng là một cú sốc cho bà. Tôi thật lòng không muốn. Chúng ta đã đến tuổi này mà còn giận hờn oán ghét nhau thì không nên. Nhưng nếu không nói thì cũng thiếu công bằng cho thằng nhỏ. Nó đã có quá nhiều thua thiệt rồi. Thôi thì chuyện ngày hôm nay đã là một cơ hội giải tỏa những gút mắc. Chỉ xin bà cho tôi nhìn nhận đứa con này và được bù đắp cho nó những thiệt thòi trong quá khứ. Được không Ngọc Chi?

Bà Ngọc Chi chẳng nói chẳng rằng, kéo tay Ái Vân về phòng của mình, khiến cả ông Kiệt Minh lẫn bà Uyển Phần đều bối rối.

Ông Kiệt Minh thở dài rồi quay nhìn Kỳ Cương.

- Tại sao con lại biết chuyện vậy? Ba thật tình bối rối, chẳng biết xử trí thế nào nữa.

Kỳ Cương làm ra vẻ buồn bã:

- Con rất thông hiểu cho tấm lòng của bà Nhưng con không thể chờ được nữa. Chẳng lẽ cho tới lúc ba chết, con mới được kêu tiếng ba hay sao?

Ông Kiết Minh lắc đầu, vẫy anh lại gần:

- Không một chút nào cả, con à.

Ông ôm anh trong tay và xoa nhẹ bờ lưng rộng của anh với tất cả tình yêu thương khao khát. Bà Uyển Phần quay đi, giấu giọt nước mắt vừa rơi. Nhưng rồi bà không thể không nhớ đến Ngọc Chi và Ái Vân.

- Kiết Minh! - Bà lên tiếng - Ông nên vào với chị ấy. Ở đây với Kỳ Cương như thế này thật không tiện.

Ông Kiết Minh bưng tỉnh:

- Phải, phải. Bà ấy vẫn đang rất giận tôi.

Ông đứng lên và nói với Kỳ Cương :

- Tạm thời con và mẹ tránh mặt một thời gian, ba sẽ liên lạc với con sau.

Kỳ Cương cúi đầu :

- Vâng, thưa ba.

Anh vờ âu yếm nắm tay bà Uyển Phần và kéo bà theo mình.

- Đi chứ mẹ ?

Bà Uyển Phần cúi gầm mặt, đi theo sự lôi kéo của Kỳ Cương.

- Chắc hẳn bà rất tức giận khi phải rời khỏi ngôi nhà đó, đúng không ?

Kỳ Cương gần giọng hỏi bà . Bà còn chưa kịp trả lời thì Kỳ Cương đã tiếp tục :

- Nói ra thì kỳ . Nhưng thật lòng tôi rất hả hê khi bộ mặt thật của các người rơi xuống.

- Mất dạy ! - Bà tát vào mặt anh.

Kỳ Cương nhếch môi :

- Bà chỉ có những cái như thế dành cho tôi thôi sao ? Sao bà không nghĩ vì ai mà tôi ra như vậy ? Bà có cho tôi tình yêu thương không ? Bà có bảo ban dạy dỗ tôi không ? Bà chỉ vì cái tôi của bà mà để tôi ra nông nổi . Tôi không coi bà là mẹ đâu .

32. Chương 32

Kỳ Cương đứng đưng nhìn bà Uyển Phần khụy xuống thắm cổ rồi lạnh lùng quay bước . Nhưng Kỳ Cương chợt khựng lại . Trước mặt anh là Tùng Nam, mắt tỏa lửa vì giận.

“Bốp ! Bốp ! ” . Hai cái tát tay Tùng Nam dồn hết sức dành cho Kỳ Cương, giọng anh khàn đi:

- Nếu mày không thức tỉnh lại, mày sẽ mất tất cả đấy.

Kỳ Cương ôm mặt, nghiêng chặt răng, nhìn trừng trừng vào mặt Tùng Nam:

- Tôi chất nhận như thế.

Tùng Nam nhắm mắt . Anh đã cố gắng chất nhận tất cả, bao dung tất cả . Nhưng có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Anh tiến đến bên mẹ, quỳ xuống ôm lấy bà và cảm nhận được nỗi thống khổ bà đang gánh chịu . Anh dịu dàng nói :

- Mẹ đừng khóc nữa . Rồi nó sẽ thức tỉnh lại thôi.

Bà Uyển Phần khóc nức nở :

- Có lẽ mẹ phải chết thì mọi chuyện mới được ổn thỏa . Kỳ Cương hận mẹ, Ngọc Chi hận mẹ và cả con nữa phải không, Tùng Nam ?

- Con yêu mẹ.

Tùng Nam trả lời chắc nịch . Và anh thấy mẹ lả đi trên tay anh.

Tại sao ba lại có thể làm những chuyện như thế hả ba ? Ba thật lòng yêu dì ấy hay sao ?

Ái Vân gay gắt hỏi cha . Trước nỗi đau của mẹ, cô thấy lòng xót xa ghê gớm.

Ông Khiết Minh ráng nhìn thẳng vào mắt con gái . Giọng ông thật buồn :

- Ba biết con giận ba . Nhưng con cũng đã có cuộc sống gia đình, ba nghĩ chắc con hiểu . Không phải lúc nào gia đình cũng là một nơi ấm cúng và hạnh phúc . Ba nói thế không phải ngụ ý mẹ con không mang lại hạnh phúc cho ba . Mà con là một người tốt bụng nhưng vô tư . Sinh ra vốn đã là một thiên kim tiểu thư, được thương yêu chiều chuộng, đã quen được người khác quan tâm nên không mấy để ý đến người khác . Ba là một người đàn ông suốt cả ngày bon chen vất vả bên ngoài, khi về nhà chỉ mong được vợ con an ủi, chia sẻ . Nhưng mẹ con không làm được điều đó . Mẹ con có cuộc sống riêng của mẹ, một cuộc sống vui vẻ vô tư với những buổi tiệc tùng và những bộ quần áo thật đẹp . Vì vậy, ba luôn cô đơn, mỗi một trong chính cái tổ ấm của mình . Rồi con ra đời, những tưởng mẹ sẽ khác đi . Nào ngờ, mẹ lại vô tư dắt về một người bạn gái và giao hết mọi việc trong nhà cho cô ta, kể cả việc săn sóc ba.

Vậy con nói đi, ba phải làm sao đây ? Ba thật lòng không muốn, nhưng ba đã không làm khác được.

Ái Vân nhìn cha mình và thấy trên mặt ông hằn sâu vẻ già mua, mệt mỏi . Đúng là cha khác xa mẹ, một người đàn bà vẫn còn rùng rục sự sống, vô tư và xinh đẹp.

Cô gục xuống chân cha :

- Con xin lỗi ba . Nhưng mẹ đau khổ như vậy, nên con...

- Ba biết . Ba chỉ mong con hiểu ba và tha thứ cho ba là đủ.

- Con không dám . - Ái Vân nói nhỏ - Nhưng còn mẹ, con sợ...

Ông Khiết Minh nở một nụ cười héo hắt :

- Nếu được mẹ con tha thứ thì đó là hạnh phúc cuối đời của ba, còn không thì... ba cũng phải chịu chứ sao.

- Để con ráng giúp ba - Ái Vân hứa hẹn.

Ông kéo con gái vào lòng . Nếu không có Ái Vân, có lẽ cuộc sống chung giữa ông và Ngọc Chi đã không còn tồn tại . Ông thương con . Chỉ tiếc là ông đã không kiềm chế được . Để câu chuyện không hay này xảy ra, có lẽ nó buồn lắm . Nhưng cũng như ông, nó thương ông và thông cảm cho ông.

Với Ngọc Chi, ông biết sẽ khó hơn vì... (tm không biết chữ này) của bà bị tổn thương . Chỉ mong ông kịp hàn gắn mọi rạn nứt . Nếu không, ông sẽ ân hận lắm.

- Vậy ba vào với mẹ đi.

Ái Vân lay tay ông . Ông khẽ gạt và cố nói một câu pha trò làm dịu lòng con gái.

- Ba đang tưởng tượng ra phản ứng kể của mẹ con và mọi cam đảm của ba liền tiêu biến tức khắc.

Ông lè lưỡi, rùn vai . Ái Vân khẽ cười.

- Đàn bà nào chả thế, thưa ba . Nếu là con.

- Ông Khiết Minh tiếp lời :

- Con gái ba sẽ không như thế đâu . Ba biết mà.

Ông nháy mắt với cô và đẩy cửa phòng Ngọc Chi.

Ái Vân đứng đấy, lòng buồn cho cái ý nghĩ nếu là mình.

Cô cũng chẳng đã gạt rồi đó sao . Mẹ cô mất ba vì thiếu sự quan tâm, còn cô thì vì cố chấp và ngu ngốc . Thay vì lo hàn gắn mọi chuyện, cô lại tìm cách đẩy Nguyên Tân xa cô hơn . Để khi lòng thật sự thấy đau và hối tiếc thì dường như đã quá muộn . Cô đã lầm tưởng cô là một tiêu chuẩn lý tưởng để chọn lựa . Nhưng trong tình yêu, mọi cái sẽ trở nên vô nghĩa, nếu người ta không thật lòng với nhau và vì nhau.

Thế đấy, Ái Vân cúi đầu chưa xót . Trí óc cô lại quay về chuyện của cha mẹ mình . Không biết ba sẽ nói gì với mẹ, nhưng chắc là không dám nói những điều đã nói với cô . Bởi mẹ là một người kieu hãnh và cầu toàn . Thua một người đàn bà như dì Uyển Phần, chắc mẹ không chịu nổi.

Thật lòng cô cũng không thấy giận bà Uyển Phần . Cô đã lớn lên trong sự ân cần dịu dàng của bà . Cô biết bà cũng là một người hiểu lẽ phải . Nếu không, mọi chuyện đâu tốt đẹp đến ngày hôm Nhã Any . Có thể mẹ con cô đã ôm hận ở một xóm xỉnh nghèo nàn nào cũng nên . Và mẹ con bà đã phải sống khép mình nhục nhã như vậy.

Quả thật là cũng tội cho bà ấy lắm . Bao giờ trong lòng cô, bà cũng như một người mẹ thứ hai khó có gì thay đổi được .

33. Chương 33

Ái Vân lững thững đến bên cửa sổ và trông thấy Tùng Nam bóng bà Uyển Phần trên tay . Cô vội lao ra ngoài, gọi to :

- Tùng Nam ! Khoan đi đã.

Cô nhào tới bên anh, hỏi với giọng hốt hoảng :

- Dì làm sao vậy anh ?

Tùng Nam cúi đầu . Không dám nhìn Ái Vân.

- Mẹ anh có lẽ quá xúc động.

- Đưa dì vào nhà đi - Ái Vân sốt sắng.

- Không nên đâu . Đừng làm mẹ em phải khổ thêm.

- Vậy anh định đưa dì đi đâu ? Dù sao má con anh cũng đã ở đây kia mà.

- Bây giờ thì khác rồi . Anh cảm ơn sự quan tâm của em . Nhưng anh có thể lo ẹ được.

- Vậy... anh ráng chăm sóc dì chu đáo nhé, báo cho em biết chỗ ở để em ghé thăm . À ! Kỳ Cương đâu ?

Tùng Nam nói tránh :

- Nó đi trước rồi . Thôi, anh đi . An ủi mẹ thật nhiều đó Ái Vân.

- Em biết - Ái Vân gật đầu.

Cô nhìn theo Tùng Nam cho đến khi anh khuất hẳn rồi mới quay vào nhà.

Ông Khiết Minh còn chưa tìm được thông cảm nơi vợ thì Kỳ Cương lại gặp rắc rối.

Ngay sáng hôm sau, anh tự động xách vali quần áo đến, nói là để ở.

Kỳ Cương thân nhiên sắp xếp quần áo trong phòng của Tùng Nam lúc trước và gõ cửa phòng bà Ngọc Chi xin chào.

Ái Vân hoảng hồn xuống ngăn lại và lôi Kỳ Cương ra tận ngoài vườn.

- Cậu nói thật đi . Mục đích của cậu là gì ?

Kỳ Cương ngơ ngác :

- Tôi có mục đích gì đâu . Nhà ba thì rộng như vậy, còn tôi phải đi ở mướn . Chị không thấy tội nghiệp cho tôi sao ?

Ái Vân khoanh tay trước ngực, cô không ngại ngần nói thẳng vào mặt Kỳ Cương :

- Cậu đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì . Cậu định phá tan hoang cái nhà này, cậu mới vừa lòng phải không ?

Kỳ Cương cười nhạt.

- Nói gì nghe ghê thế ? Tôi thích ở với họ không được à ? Bộ mình chị là con chắt.

- Tôi không phủ nhận cậu . Một khi ba đã nhìn nhận thì không còn gì để nói nữa . Nhưng cậu phải nghĩ đến tâm trạng của mẹ tôi . Ít ra cũng phải chờ mẹ tôi nguôi giận đã chứ.

- Tôi không muốn vì ai nữa . Tôi chịu đựng bao nhiêu đó là đủ rồi.

Kỳ Cương bất ngờ quát lên và đẩy Ái Vân qua một bên để vào thẳng trong nhà.

Ái Vân sấm mặt vì giận . Cô định chạy theo Kỳ Cương . Nhưng chỉ được mấy bước, cô đành phải đứng lại vì bụng đau quặn.

Kỳ Cương gặp ông Khiết Minh tại phòng khách.

- Chào ba . - Anh nói.

- Con đi đâu vậy ? - Ông Khiết Minh ngạc nhiên.

- Con đi chào... Gọi bằng gì hở ba ? Má lớn nhé.

Ông Khiết Minh ôm ngực lão đảo:

- Đừng làm như vậy, Kỳ Cương.

Kỳ Cương không thể không đỡ ông, nhưng anh vẫn khẳng khái :

- Xin ba đừng ngăn con . Con quyết định sẽ về đây ở đây.

- Ba đã nói chờ ba một thời gian nữa mà . Ông Khiết Minh mệt mỏi.

- Con không muốn bị thua thiệt nữa . Và làm con muốn được gần ba.

Ông Khiết Minh ôm đầu.

- Ôi trời ! Tôi phải làm sao bây giờ ?

Kỳ Cương có vẻ tự đắc :

- Ba chẳng cần làm gì cả, để con nói chuyện với bà ấy.

Ông Khiết Minh la lên :

- Kỳ...

- Tôi đây . Ai có chuyện muốn nói ?

Bà Ngọc Chi xuất hiện bất ngờ . Về uy nghiêm của bà làm Kỳ Cương mất tự chủ hết mấy giây, cả ông Khiết Minh cũng vậy.

Bà khoanh tay ngồi xuống ghế, cố tạo ình một vẻ ngoài trưởng thành và kiêu hãnh, đưa mắt nhìn Kỳ Cương từ đầu đến chân rồi nói :

- Tôi thật bất ngờ khi biết cậu là con rơi của Khiết Minh . Ông ấy có thể chấp nhận cậu bằng tình cảm . Nhưng với tôi, mọi chuyện phải rõ ràng . Trước mắt, phải có xét nghiệm của y khoa đang hoàng . Sau đó mới đến những chuyện khác.

Việc cậu tự ý dọn đồ đến đây để làm người ta liên tưởng đến ý muốn dòm ngó tài sản của cậu . Chẳng lẽ cậu nôn nóng đến độ mất khôn như thế à ? Thật rõ là ngựa non háu đá.

Kỳ Cường mặt xanh như chàm . Trong anh là hai cảm giác: vừa tức giận, vừa sợ hãi . Vậy mà anh đã lầm tưởng là một người dễ qua mặt . Hóa ra...

34. Chương 34

Đúng lúc ấy, Ái Vân loạng choạng vào (tm không đọc được 2 chữ này)... cho Kỳ Cường.

- Ba, mẹ ! Con đau bụng quá.

Nhìn nét mặt tái đi và đau của con, cả hai ông bà Khiết Minh đều lao đến.

- Con làm sao vậy ? - Bà Ngọc Chi ôm lấy con.

- Đi bác sĩ ngay Kỳ Cường lái xe ra.

Ông Khiết Minh ra lệnh cho Kỳ Cường . Anh không một chút chậm trễ, đưa xe ra cửa trước ngay lập tức . Bà Ngọc Chi dìu con ra xe . Chiếc xe hối hả lao nhanh đến bệnh viện.

- Con sẽ không sao đâu.

Bà nắm tay Ái Vân và không ngừng động viên cô . Ái Vân cắn răng chịu đau . Đến cổng bệnh viện thì cô ngất đi . Trước khi ngất, cô còn kêu hai tiếng: “Nguyên Tân”

Nguyên Tân được tin, anh không thể không đến . Vì dù sao trên danh nghĩa họ vẫn còn là vợ chồng . Cho dầu lòng anh rất giận, nhưng anh vẫn là người đầu tiên Ái Vân thấy khi tỉnh lại . Một giọt nước lăn ra từ khóe mắt cô.

- Em nghĩ anh sẽ không đến - Cô thì thầm.

Nguyên Tân gượng cười :

- em còn yếu lắm . Ngủ đi.

Ái Vân nhõng nhẽo :

- Anh ngồi đây với em chứ ? Em muốn khi tỉnh giấc sẽ lại được thấy anh.

Nguyên Tân miềm cưỡng gật đầu :

- Anh hứa.

Ái Vân mỉm cười nhắm mắt . Nguyên Tân thấy lòng ngổn ngang trăm mối . Ái Vân cứ như sợi tơ vương vút, dầu là mong manh nhưng rất khó gỡ . Anh được bác sĩ cho biết cô đang có thai . Sau ca mổ ruột thừa này phải hết sức gìn giữ và dưỡng bệnh thì cái thai mới khỏe được.

Một tuần sau, Ái Vân xuất viện . Cũng chính Nguyên Tân là người đưa cô về . Anh đọc được vẻ sung sướng lộ lộ trên mặt cô nhưng giả vờ hỏi :

- Em thật khỏe rồi phải không ?

- Hơi hơi thôi.

- Trông em vui quá.

- Anh cũng biết rồi mà.

- Chuyện gì ?

Ái Vân hơi ngỡ ngàng trước câu hỏi rất ơ hờ của Nguyên Tân . Cô hỏi nhỏ :

- Anh không biết em có thai sao ?

Nguyên Tân hỏi lại :

- Chuyện đó làm em vui ?

- Vậy anh thì không ?

Ái Vân bắt đầu bực tức . Nguyên Tân thở dài.

- Em đâu còn là một cô bé mới lớn hử Ái Vân . Tình yêu không thể gượng ép, không thể bắt buộc . Và cũng chẳng phải là trường cửu nữa . Nếu có thể chết, nếu không được vun vén, chăm sóc.

- Nghĩa là anh không còn yêu em nữa phải không ? - Ái Vân run giọng.

Nguyên Tân quay mặt đi :

- Anh xin lỗi.

Ái Vân quắc mắt :

- Còn đứa bé này thì sao ? Nếu anh không nhìn nhận em sẽ nuôi dưỡng nó.

- Anh sẽ nuôi nó, nếu em giao nó cho anh . Nhưng trở lại một cuộc sống chung thì anh không thể.

Ái Vân lên tiếng :

- Ngồi xe đi !

Nguyên Tân nhìn cô :

- Mất bình tĩnh như thế không hay gì . Em cứ suy nghĩ lại xem . Cuộc hôn nhân của chúng ta có cần cứu vãn như vậy không ? Bên em còn có Tùng Nam . Đó mới là hạnh phúc của em.

“Bốp!” . Ái Vân dang rộng tay và Nguyên Tân lãnh trọn cái tát . Anh thắng xe thật gấp và nhìn cô đến tóe lửa :

- Em ình cái quyền làm chuyện đó à ?

Ái Vân nghiêng rằng :

- Anh là một người hẹp hòi, cố chấp đến độ ngu muội . Cái tát này tôi muốn anh tỉnh thức lại . Nếu tôi vì Tùng Nam, sao tôi lại cứ phải hạ mình van xin anh ? Chẳng qua tôi còn nhớ lời anh dùng, hôn nhân không phải là cái mà khi không vừa ý thì đi tìm cái khác . Huống chi đứa bé lại sắp ra đời . Cuộc sống của nó có được trọn vẹn không, nếu có cha mà không có mẹ hoặc ngược lại . Nhưng thôi, anh muốn như vậy thì tôi sẽ cho anh được như vậy . Một ngày không xa, anh sẽ thấy tôi cùng Tùng Nam . Chào anh.

Ái Vân xuống xe . Cô đóng cánh cửa xe thật mạnh . Nguyên Tân nghe tim mình nhói lên . Vậy là xong rồi đó . Sao anh không thấy lòng nhẹ nhõm vậy ?

Ái Vân thật sự ngây quy . Người đàn ông cô thật sự yêu lại không trân trọng tình cảm của cô . Ngay cả khi cô đang mang giọt máu của anh, anh vẫn nhẹ lfont thanh thản bước ra khỏi đời cô.

Cô thật chẳng có ý nghĩa gì với anh nữa . Điều này làm cho cô đau đớn đến muốn chết, nhưng cô còn cha mẹ và trên hết là đứa bé . Cô đành cố sức chịu đựng . Một sự chịu đựng thật không dễ dàng, khi mà mỗi ngày cái cảm giác cô độc càng to lớn đến nhức nhối.

Đã vậy, gia đình cô lại chẳng yên . Kỳ Cương cứ không ngừng quấy rầy đòi hỏi, khiến không khí gia đình cô căng lên như một sợi dây đàn sắp đứt.

Dì Uyển Phần thì biến mất . Chỉ còn Tùng Nam . Nhưng anh dường như rất ngượng khi gặp cô . Những cuộc nói chuyện nhạt nhẽo và chóng vánh làm cô chẳng còn hứng thú hỏi han hay gặp gỡ.

Có lần không dẫn được lòng, Ái Vân lang thang ngang qua tiệm hao để rồi sau đó là nằm đêm thức trắng cho hờn ghen, tủi phận .

35. Chương 35

Tùng Nam cảm thấy khó hiểu, khi Ái Vân cứ một mực đòi đi ăn tối cùng anh, trong khi anh thật lòng không muốn . Khi biết mẹ anh đã từng dạn dít với ba Ái Vân, anh chỉ muốn ngay lập tức biến mất để khỏi mặc cảm, bối rối trong những lần chạm mặt . Nhưng làm sao anh có thể bỏ mẹ trước một cái sốc kinh khủng như vậy . Thành ra, bữa ăn tối này với như một cực hình.

- Sao vậy ? Thức ăn ở đây không ngon à ? Ái Vân tinh ý hỏi.
- Không có . - Tùng Nam gạt phất.
- Anh cứ như người mất hồn ? Nếu anh có việc thì...
- Không đâu.

Tùng Nam lắc đầu . Anh không nỡ để Ái Vân buồn . Dầu sao thì mẹ con anh cũng mang ơn gia đình cô nhiều.

- Chắc anh muốn biết lý do của bữa cơm tối Nhà Any ? Chẳng có gì đâu . Em đang buồn thôi . Ái Vân chủ động nói.

Tùng Nam ngập ngừng :

- Vì chuyện của Kỳ Cương ?
- Cũng một phần, còn phần lớn là vì Nguyên Tân.
- Anh ta vẫn còn giận em sao ?

Ái Vân gật đầu :

- Không những thế mà còn đòi ly dị nữa.
- Vậy à ? - Tùng Nam ngỡ ngàng - Vì sao ?

Giọng Ái Vân nhẹ tênh :

- Anh ấy nói không còn yêu em nữa.
- Hèn chi . - Tùng Nam như hiểu ra - Có một lần, anh gặp Nguyên Tân và bảo, nếu không còn yêu em thì ly dị đi, nhưng anh ta khẳng khái không chịu . Bây giờ thì...
- Anh có cách nào giúp em không ?

Ái Vân buồn hiu . Tùng Nam chưa kịp nói gì, cô lại tiếp :

- Có như thế này hoài, chắc em chết mất.
- Nguyên Tân lúc này ở đâu ?
- Em cũng không rõ . Nhưng anh ta mở một tiệm hoa để bán chung với một cô gái.
- Anh sẽ gặp Nguyên Tân.

Tùng Nam quả quyết.

- Vô ích thôi - Ái Vân nhếch môi.

Tùng Nam kín đáo nhìn Ái Vân . Rõ là cô đang rất đau buồn . Một chút buồn man mác trong lòng anh . Không ngờ Ái Vân yêu Nguyên Tân đến thế.

- Vậy em định thế nào ?
- Anh còn yêu em chứ ? - Ái Vân trả lời anh bằng câu hỏi đột ngột.
- Anh... - Tùng Nam ngắc ngứ.

Ái Vân cúi đầu :

- Em xin lỗi . Thật ra, em có là cái gì đâu mà lại bắt anh quan tâm đến em như thế . Em chỉ là một người đàn bà tầm thường đến phát chán . Vậy mà chẳng chịu biết mình.

Ái Vân đứng lên.

- Xin lỗi đã làm phiền anh.

Cô mở bóp lấy tiền để lên bàn.

- Trả giùm em . Cảm ơn.

Và cô bỏ đi thật nhanh . Giữa con phố đông người, cô vẫn nghe tiếng bước chân của anh vang lên sao mà lẻ loi, sao mà tội nghiệp đến thế . Nước mắt ở đâu bỗng dưng ứa ra, đầu cô đã nhủ lòng: “không được khóc .”

Bất chợt một bàn tay níu lấy vai cô . Ái Vân ngỡ ngàng khi nhận ra Tùng Nam.

- Ái Vân ! - Giọng anh khàn đục - Khi em hỏi anh câu đó, em biết anh nghĩ gì không.

Anh nhìn thật sâu vào mắt cô . Ái Vân im lặng . Anh mỉm cười tiếp tục.

- Rằng không biết anh có đủ sức lấp đi khoảng trống trong lòng em không, khi mà tình cảm em dành cho Nguyên Tân quá lớn ? Xin lỗi Ái Vân . Em luôn là người con gái mà anh yêu thương . Nhưng rất tiếc là anh không thể.

Ái Vân chậm nước mắt :

- Thật ra, em cũng quá hồ đồ nên xúc phạm đến anh . Chẳng qua em chỉ vì muốn cho Nguyên Tân đau khổ mà thức tỉnh . Nhưng có lẽ em mới là người phải thức tỉnh trước . Phải quên anh ấy thôi.

Tùng Nam nắm tay cô :

- Giá như đừng có chuyện Kỳ Cương, anh sẽ không ngần ngại thử ỉnh một cơ hội . Tiếc là gia đình anh đã nợ gia đình em quá nhiều.

Ái Vân khẽ khàng rút tay về.

- Dường như phải có duyên mới có nợ với nhau được . Anh có nghĩ như vậy không ?

Tùng Nam gật nhẹ.

- Thôi mình về nhé.

Cả hai sánh vai nhau . Người ngoài không hiểu có thể nghĩ họ là một cặp tình nhân đẹp đôi và hạnh phúc . Ái Vân thoáng thấy một chút tiếc nuối . Nếu ngày xưa Tùng Nam ngổ lời thì có lẽ mọi chuyện đã khác đi nhiều .

36. Chương 36

Cô len lén nhìn anh . Không biết anh nghĩ gì mà đôi mày anh nhìn lại ghê thế.

Hai người đàn ông đứng đối diện với nhau . Cả hai đều căng thẳng vì không đoán được suy nghĩ của người đối diện . Nhưng nét mặt của Tùng Nam có phần dịu hơn, vì anh là người chủ động.

- Chúng ta vào quán nói chuyện nhé.

Tùng Nam đề nghị.

- Thôi được . - Nguyên Tân đồng ý.

Hai ly cà phê được mang ra . Tùng Nam bắt đầu câu chuyện . Anh nâng ly của mình.

- Mời anh.

Nguyên Tân cũng nâng ly đáp lễ.

- Cảm ơn.

- Tôi biết anh đang băn khoăn về cuộc gặp gỡ này - Tùng Nam nói một cách thân trọng - Tôi xin nói trước là tôi gặp anh chỉ vì thiện ý.

Nguyên Tân ngừng nói để dò xét thái độ của Nguyên Tân . Nhưng Nguyên Tân vẫn giữ bộ mặt kín bưng . Tùng Nam đành nói tiếp :

- Tôi nghe Ái Vân nói anh đã ký đơn ly hôn . Không biết anh đã suy nghĩ kỹ chưa ?

Nguyên Tân cười nhẹ :

- Tôi đâu phải là con nít.

Bất chợt, anh nhìn vào mắt Tùng Nam :

- Tôi nghĩ điều đó làm anh hài lòng mới phải chứ ?

Tùng Nam không chút bối rối :

- Trước kia thì có thể . Nhưng bây giờ thì không.

Nguyên Tân nhú mày ánh mắt anh như ngầm hỏi : “Tại sao?”

Tùng Nam nhấp một ngụm cà phê.

- Đơn giản là cô ấy không yêu tôi - Anh nói.

Nguyên Tân cười lớn :

- Hình như anh đang vờ vĩnh với tôi . Tôi không ngại khi nói là vì anh mà chúng tôi chia tay nhau đấy.

Tùng Nam sững sốt :

- Sao lại vì tôi ? Anh đừng nói như thế chứ.

Nguyên Tân cố giấu vẻ khó chịu :

- Nói ra điều đó thật không dễ chút nào . Nhưng sự thật là tôi đã thua anh.

Tùng Nam nóng nảy :

- Tôi...

Nguyên Tân đưa tay ngăn lại :

- Để tôi nói hết . Vì tôi cũng chẳng muốn mang mãi một nỗi hận lòng, nó khó chịu lắm.

Nguyên Tân bậm môi, hít một hơi dài :

- Ngay từ khi gặp Ái Vân lần đầu tiên, tôi đã thấy cô ấy đúng là mẫu người tôi mơ ước . Tôi thật sự không biết giữa anh và Ái Vân có mối quan hệ mật thiết như thế nào . Nhưng ngay đêm tân hôn, cô ấy đã làm tôi bẽ mặt . Hóa ra trong phút giây thiêng liêng nhất của đời con gái, cô ấy đã không quên được anh . Cái tên Tùng Nam bật ra khỏi bờ môi cô ấy làm tôi thấy lòng mình chết lịm . Tôi đã phải trải qua những tháng ngày đấu tranh tư tưởng dữ dội mới có thể bỏ qua chuyện đó được . Thế rồi anh lại đột ngột trở về, ác nghiệt thay cái cảnh quyền luyện tiệc cưới của hai người, tôi lại tận mắt chứng kiến . Để rồi sau một cuộc cãi vã, chúng tôi mất đi một đứa con . Điều đó làm Ái Vân giận dữ rồi lạnh nhạt với tôi . Nói trắng ra tôi đã quá mệt mỏi với cuộc hôn nhân như thế này . Tôi xin được rút lui . Mà anh thì... không nên bỏ lỡ một cơ hội như vậy, Ái Vân đâu sao vẫn rất trân trọng anh.

Tùng Nam chớp mắt . Điều Nguyên Tân nói quả là bất ngờ đối với anh . Nhưng nó có còn ý nghĩa gì nữa đâu, khi Ái Vân hết sức khổ sở vì mất Nguyên Tân.

- Tôi đã nói là nếu Ái Vân yêu tôi, tôi chẳng phải vất vả đến đây . Mối tình thâm lặng của hai chúng tôi ngày xưa đã thật sự chết rồi . Ái Vân bây giờ là vợ của Nguyên Tân . Sao anh cứ cố chấp, không mơ cho

gia đình mình một con đường thoát vậy ? Thật ra, anh chỉ tự huyễn hoặc mình . Tôi xin anh . Anh đừng tự làm khổ mình và khổ luôn cả Ái Vân nữa.

- Nhưng tôi không tin vào hạnh phúc sắp tới . Giữa chúng tôi đã có rất nhiều rạn nứt . Người này nhìn thấy rõ lòng dạ của người kia . Thật chẳng còn gì đẹp nữa.

- Anh thậm chí cũng không tin Ái Vân yêu anh sao ?

- Cô ta tự ái thì có . Nếu tôi cảm nhận được tình yêu của Ái Vân dành cho tôi, tôi đâu phải khốn khổ như vậy.

- Còn đứa bé ?

Nguyễn Tân nói thẳng :

- Tôi thật chẳng mong có nó chút nào . Nó làm người ta không dám đối diện với sự thật . Nhưng anh chẳng hạn . Nếu không có nó, tôi tin anh sẽ không từ chối Ái Vân.

Tùng Nam bắt lặc :

- Anh... Tôi...

Nguyễn Tân đứng lên :

- Chẳng có gì khó xử đâu . Anh cứ làm theo mệnh lệnh của con tim là được . Cám ơn thiện ý của anh.

Tùng Nam đứng dậy định gọi Tùng Nam . Nhưng rồi anh chán nản thả người xuống ghế . Xem ra Nguyễn Tân không còn nghĩ gì tới Ái Vân nữa . Thật là bất hạnh cho cô.

Tùng Nam lững thững ra về . Làm sao để giúp Ái Vân bây giờ ?

Ái Vân nhắm mắt . Tiếng hát chơi vơi của người ca sĩ và lời nhạc thật đúng tâm trạng của cô đã khiến Ái Vân dẫu không muốn cũng phải rơi nước mắt . Nhưng những giọt nước mắt thắm lặng này cũng chẳng mang lại cho cô điều gì.

Tất cả rồi sẽ kết thúc và mọi việc sẽ trở thành dĩ vãng.

Tình yêu, rốt cuộc thì cũng chỉ như một nụ hoa, nở rồi tàn đó . Chỉ có ký ức là đầy ắp những khắc khoải, khát khao và tiếc nuối . Từ trong thâm tâm, Ái Vân cũng biết lỗi không hẳn ở Nguyễn Tân . Nhưng cô có thể làm gì được nữa, khi mà tất cả đã chấm dứt .

37. Chương 37

Sáng nay, cô đã đem đơn nộp ở tòa án . Chẳng bao lâu nữa sẽ là một cuộc chia tay hợp pháp . Hẳn là Nguyễn Tân sẽ hài lòng lắm . Bất giác, Ái Vân đặt tay lên bụng . Tội nghiệp cho cái mầm sống nhỏ nhoi trong cô . Không biết là trai hay gái nữa đây ?

Ái Vân đưa tay nhấn nút Mode . Bài hát có thể trở đi trở lại . Và câu hỏi tại sao cứ xoáy mãi vào lòng thật nhức nhối.

Một tiếng “tách” vang lên tiếng hát giữa chừng ngang lại . Ái Vân mở mắt Tùng Nam nhìn đôi mắt long lanh của cô rồi lắc đầu, anh rút khăn tay.

- Em không còn thì giờ để khóc hận nữa đâu . Kỳ Cương đã làm cho công ty tiêu tán mọi phần vốn rồi đó. Ái Vân đứng dậy.

- Chuyện hôm nọ anh nói với em phải không ?

- Phải . Và dường như nó vẫn chưa muốn dừng lại.

- Làm sao để ngăn chặn Kỳ Cương đây Tùng Nam ? - Ái Vân lo lắng ?

- Nói ba em cho nó ra khỏi công ty . Chỉ có thế, nó mới không còn tự tung tự tác.

Ái Vân chắc lưỡi :

- Cái thằng ! Thật chẳng biết nó muốn gì nữa.

Tùng Nam có vẻ suy nghĩ :

- Anh vô tình gặp nó hai lần . Lần nào nó cũng đứng trước tiệm hoa của Nguyên Tân . Nó nhìn vào đấy với ánh mắt lạ lẫm . Một ánh mắt như là căm ghét.

Ái Vân hốt hoảng :

- Thật vậy à ? Sao lại có Nguyên Tân trong này nhỉ ? Chẳng lẽ nó ghét em rồi ghét luôn cả Nguyên Tân ? Mà Nguyên Tân có còn sống chung với em nữa đâu.

Tùng Nam trấn an :

- Em đừng lo . Anh đã cho người theo dõi nó . Có gì mình ngăn chặn ngay.

Ái Vân ôm ngực :

- Nó làm em mệt quá . Sao nó không giống anh chút nào nhỉ ?

Tùng Nam tỏ vẻ rộng lượng :

- Có lẽ nó chỉ nông nổi nhất thời thôi . Anh đang gắng tìm hiểu để thức tỉnh nó . Dầu sao nó cũng đáng thương hơn là đáng tránh, em à.

Ái Vân cầm lấy xác tay :

- Em phải về nhà gặp ba . Không chậm trễ với nó được nữa.

Tùng Nam đi theo cô xuống tới nhà để xe, anh chia tay cô :

- Em về cẩn thận . Máy hôm nay mẹ anh bệnh hoài . Anh cũng phải về lo ẹ.

- Vậy à ? Cho em gọi lời hỏi thăm dì . Em cũng chẳng còn đầu óc mà nghĩ tới dì nữa.

- Cảm ơn em . Mẹ con anh hiểu mà . Bye nghe . - Tùng Nam vẫy tay . Anh chờ cho Ái Vân đi khuất rồi mới nổ máy xe.

Bà Uyển Phần đi tìm Kỳ Cương trong tâm trạng hết sức nóng nảy . Những điều Tùng Nam vừa nói cho bà nghe làm bà nghe làm bà giận điên người . Bà không thể để nó cứ mãi hận thù rồi làm khổ gia đình Ái Vân như vậy.

Khi cánh cửa vừa mở, bà không ngần ngại túm lấy Kỳ Cương và hỏi anh bằng giọng hết sức giận dữ :

- Tại sao con lại làm như vậy ? Con điên rồi phải không ?

Kỳ Cương mặt trở ra, không một chút cảm xúc :

- Bao nhiêu đó thì ăn nhằm gì tới họ mà bà lo . Sao bà lúc nào cũng vì người ta hết vậy ?

- Mẹ không vì ai hết . - Bà lắc mạnh tay - Mẹ chỉ muốn con làm sao cho phải thôi.

- Thế nào là phải ? Như chuyện bà từng làm đó à ! - Kỳ Cương nhìn bà, khinh miệt.

Bà Uyển Phần như mất hết sức lực, bà buông Kỳ Cương ra.

- Thật trong lòng con thấy mẹ tồi tệ lắm phải không ? Mẹ phải làm sao thì con mới có thể thông cảm và thôi không thù hận nữa ?

- Khó lắm, thưa bà . Mãi mãi tôi sẽ không quên có một người vì cuộc sống ấm êm của bản thân mình mà đem bỏ tôi vào cô nhi viện . Mãi mãi.

Kỳ Cương gào lên . Bà Uyển Phần sụp xuống chân anh :

- Nếu vậy, con hãy trút mọi thịnh nộ lên đầu mẹ . Mẹ chịu được tất cả . Chỉ xin con để cho họ yên.

Kỳ Cương cúi xuống nâng mặt bà lên.

- Ôi ! Trông mới cảm động làm sao . Nào mẹ thân yêu ! Con với mẹ cùng đến xin lỗi họ nhé.

Giọng anh đầy châm biếm.

Bà Uyển Phần thấy toàn thân run rẩy :

- Con... muốn mẹ tức chết, con mới vừa lòng phải không ?

Kỳ Cương mở to mắt :

- Mẹ nói gì vậy chứ ? Bây giờ tôi đến xin lỗi họ, mẹ cũng không bằng lòng à ?

- Con đến xin lỗi ? - Bà Uyển Phần hỏi lại.

- Phải . Mẹ muốn như vậy kia mà.

- Thôi đi . - Bà hét lên - Con lại sắp sửa bày trò gì nữa phải không ?

- Thì sao ? - Kỳ Cương điềm nhiên - Và tôi rất vui, nếu bà cũng có mặt.

- Kỳ Cương !

Bà thốt lên một cách tuyệt vọng . Nhưng anh đã bỏ đi . Trong giây lát, bà hồi hải chạy theo . Linh tính cho bà biết một điều xấu sẽ xảy ra . Nhưng với ai ? Bà đành chịu .

38. Chương 38

Không còn cách nào khác nữa đâu, thưa ba . Nó thật sự không xem chúng là ruột thịt nên mới hành động như thế.

Ái Vân có vẻ rất khổ tâm khi kể cho cha nghe những chuyện Kỳ Cương đã làm . Cô thấy sắc mặt cha cô có tái đi và sự đau đớn lộ rõ trên nét mặt.

Cô hiểu những gì đang xảy ra trong lòng cha . Ông vừa mới mừng muốn phát điên lên và biết mình còn một đứa con . Bây giờ, những điều cô nói thật phũ phàng, đã dập tắt mọi ước mơ, mọi kỳ vọng của ông vào đứa con đó.

Cả cô và ông đều không muốn Kỳ Cương có những hành động nông nổi như vậy . Thật lòng, họ sẵn sàng đón nhận anh và rồi cũng sẽ yêu thương anh . Nhưng anh đã đem lòng đố kỵ ra ngăn chặn tình thương của họ.

- Dường như là nó cũng không cần . Đúng là như vậy . - Ông Khiết Minh lẩm bẩm.

- Dạ phải . - Ái Vân tiếp lời - Tiền cũng không và tình cũng không nốt.

- Chắc là nó đã bị quá khứ ám ảnh . Cái cảm giác bị bỏ rơi đó . Con hiểu không ?

Ái Vân lặng đi . Gì chứ cái cảm giác đó thì cô hiểu rõ . Nó khủng khiếp lắm.

- Vậy con định thế nào ? - Ông hỏi.

Ái Vân có vẻ khó xử . Chẳng thà Kỳ Cương là một người xa lạ . Bây giờ, một hành động không khéo sẽ như đổ thêm dầu vào lửa.

Cô thở dài :

- Con cũng rối lắm, thưa ba . Để Kỳ Cương trong công ty là một tai họa . Mà cho nó ra thì oán hận lại chất chồng.

Ông Khiết Minh âu sầu :

- Việc nó làm cũng là lỗi ở ba . Khi nhận ra nó là con, ba đã quá vui mừng mà chiều theo ý nó . Nhưng thế là đủ rồi . Ba sẽ lo mọi thủ tục hợp pháp để nhận nó . Và cho nó đi du học.

Ái Vân tươi nét mặt.

- Vậy cũng được đó ba.

Có tiếng chuông cổng, Ái Vân đứng lên.

- Để con ra.

Cô đi thật nhanh . Trông thấy Kỳ Cương, cô có hơi ngỡ ngàng.

- Vào nhà đi .- Cô đẩy rộng cánh cổng. Kỳ Cương cúi đầu kiễ cách.

- Chào bà chị . Bà vẫn khỏe chứ ?

- Khỏe . - Ái Vân đáp gọn.

- Thế thì vui rồi.

Kỳ Cương vào trong . Ái Vân nhún vai, điệu bộ cứ như diễn viên kịch . Cô định đóng cổng thì thấ bà Uyển Phần hốt hải xuống xe taxi.

- Kỳ Cương đến chưa con ?

- Dạ rồi . - Ái Vân đáp rất lễ phép - Dì khỏe chưa dì ? Con nghe Tùng Nam...

Bà Uyển Phần cắt ngang.

- Mẹ con có nhà không ?

- Dạ có . - Ái Vân ngơ ngác nhìn nét mặt nghiêm trọng của bà.

- Vào nhà ngay thôi . Kỳ Cương nó điên rồi.

Ái Vân đóng cổng thật nhanh.

- Sao vậy dì ? - Cô hốt hoảng chạy theo và Uyển Phần.

- Dì cũng không biết phải nói thế nào nữa . Nhưng dường như nó muốn quậy phá cái gì đó.

Trông bà rất mệt mỏi . Ái Vân không hỏi nữa . Cô đi như chạy vào nhà.

- Bà à ! - Cô thấy Kỳ Cương gục đầu buồn bã - Con thất bại rồi . Ba có tha thứ cho con không ?

Kỳ Cương làm như sắp khóc.

Ái Vân đứng im quan sát . Bà Uyển Phần cũng vậy.

- Ba có trách gì con đâu - Ông Khiết Minh bối rối.

- Nhưng con không thể tha thứ ỉnh được . Con phải hoàn trả lại cho ba số tiền đó, con mới thấy thanh thản.

- Không cần đâu . - Ông Khiết Minh cười hiểu - Ba có một chuyện muốn nói với con.

Kỳ Cương hồi hộp :

- Chuyện gì vậy ba ?

Ông nắm bay anh.

- Ba đang tiến hành làm giấy tờ hợp pháp nhận con, sau đó sẽ cho con đi du học . Con rất có khiếu về hội họa phải không ? Con theo ngành đó sẽ tốt hơn đây.

Quai hàm Kỳ Cương bạnh ra :

- Nếu con nói không thì sao ?

Một câu trả lời gần như là thách thức.

Ông Khiết Minh ngó ra :

- Tại sao ?

- Người hỏi câu đó phải là tôi mới đúng . Tại sao ông lại đẩy tôi đi xa ? Có phải là để cho công ty đó cho con gái của ông không ?

Bà Uyển Phần thấy không thể đứng im bà hét lên :

- Không được hỗn, Kỳ Cương.

Ông Khiết Minh ôm lấy ngực trái.

- Kỳ Cương !

Ông thốt lên đau đớn.

- Sao con có thể nghĩ về ta như vậy ?

39. Chương 39

Nguyên Tân lặng lẽ theo sao Ái Vân . Trước sự mất mát to lớn của cô, anh thấy lòng mình không tránh khỏi ngậm ngùi . Ông Khiết Minh thật sự là một doanh nhân đa tài, rất đáng khâm phục.

Thật tiếc, anh đã không thể theo ông đến trọn đời như anh muốn.

Anh cũng vừa được biết cái éo le trong gia đình họ . Rốt cuộc, một người đàn ông hết lòng vì vợ con như ông Khiết Minh cũng có một lỗi rẽ . Chắc là Ái Vân bị sốc lắm . Trong suy nghĩ của cô bấy lâu không hề có một sự chia sẻ để thích ứng, có lẽ cũng phải mất một thời gian.

Tiếng kèn tiễn biệt lại trỗi lên, gieo vào lòng những người ở lại nỗi đau thương khắc khoải . Nguyên Tân nhìn lên chiếc quan tài trước khi hạ huyệt và quỳ xuống dập đầu bái lạy ông.

Đàng trước, Ái Vân và bà Ngọc Chi khóc ngất . Thật đúng là không có nỗi đau nào bằng nỗi đau ly biệt.

Anh thấy Tùng Nam vội đỡ lấy lưng của Ái Vân . Cô như phó mặc mình, dựa hẳn vào Tùng Nam . Hình ảnh đó làm Nguyên Tân có hơi khó chịu . Anh khẽ lắc đầu . Mình không nên có ý nghĩ vớ vẩn như vậy . Chừng như thấy bao nhiêu đó là đủ, anh lầm lũi ra về.

Chợt anh khựng lại, trước mặt anh là Nhã Ân . Cô cũng khoác một bộ y phục đen và nét mặt cũng sầu thảm lắm.

- Sao anh về sớm vậy ? - Cô hỏi.

Nguyên Tân cho tay vào túi quần, ra vẻ thờ ơ :

- Thì cũng xong rồi còn gì . Mà em đến đây vì ai đó ?

Nguyên Tân thắc mắc . Nhã Ân đưa tay chỉ :

- Anh trông thấy Kỳ Cương không ?

- Tất nhiên . Anh là nhân vật chính của buổi lễ mà.

- Đó là người yêu của em lúc trước.

Nguyên Tân ngó ra :

- Người yêu của em ?

Nhã Ân cúi đầu nói nhỏ :

- Đúng vậy . Em đã vì tương lai của lai của nh ấy mà nhận lời làm việc cho Ái Vân . Biết được, anh ấy giận em và hận luôn anh . Rồi anh ấy trà trộn vào công ty để tìm cách trả thù . Chuyện ở khách sạn là do anh ấy gài . Không liên quan gì đến chị Ái Vân . Lúc trước, em không dám nói vì lo cho thân phận của Kỳ Cương . Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng em không dám giấu giếm anh nữa.

Nguyên Tân thở hắt ra :

- Thì ra thế . Ngay cả lúc anh thật lòng với em nhất, vẫn không tìm được sự thành thật nơi em.

Nhã Ân lúng túng :

- Em xin lỗi . Nhưng em không thể để anh ấy bị hại.

- Vậy anh thì được ?

Nguyên Tân hỏi gay gắt . Nhã Ân biết mình lỡ lời.

- Em cũng không biết nói sao nữa . Chuyện xảy ra em hối hận lắm.

- Hối hận thì làm được gì ? Em vì Kỳ Cương mà làm cho anh thân bại danh liệt, vợ chồng ly tán . Em yêu hẳn thế cơ à ? Vậy thì sao không đi theo hẳn luôn cho được việc ?

- Em làm sao có thể đi theo một con người thâm hiểm như vậy . Em chỉ nghĩ sẽ gặp anh đó nói chuyện thôi . Đầu dè đầu óc anh ấy độc ác làm ọi chuyện rối tung, nát bét . Bản thân em cũng không tốt đẹp gì hơn anh đâu . Em cũng chỉ là nạn nhân thôi.

- Nếu vậy, sao em không im luôn đi ? Nói ra làm gì cho thêm đổ vỡ ?

Nguyên Tân quỳ quả bỏ đi . Nhã Ân lúp xúp chạy theo.

- Là vì em muốn quay trở lại với Ái Vân . Chị ấy cần anh lắm đó.

- Cần anh ? - Nguyên Tân quay người lại - Em lại đằng kia mà nhìn . Cô ấy đã có chỗ nương tựa rồi.

- Là tại anh tự rút lui đó thôi . Sao anh lại kém tự tin như vậy ?

- Thôi đi - Nguyên Tân gắt lên - Anh đã ký vào đơn ly hôn rồi . Anh đâu phải là con nít.

- Đây là một chuyện không thể đem tự ái ra giải quyết . Anh hãy suy nghĩ lại đi.

- Em lo cho bản thân em kìa . Xem ra, em đối với Kỳ Cương tình sâu nghĩa nặng như vậy thì trốn tránh làm gì chứ.

- Em trốn tránh hồi nào ?

- Cái con bé này ! Thật là...

40. Chương 40

Kỳ Cương tỉnh dậy giữa bốn bức tường trắng toát . Hình ảnh đập vào mắt anh là khuôn mặt u buồn của Nhã Ân.

- Mẹ tôi ! Mẹ tôi sao rồi ?

Anh bật dậy và lao ra cửa . Nhã Ân níu anh lại :

- Mẹ anh vẫn còn đang hôn mê . Rất may người tài xế thắng kịp . Mẹ anh chấn thương não vì té đập đầu xuống đất.

Kỳ Cương ôm mặt:

- Mẹ không giận tôi lại còn cứu tôi . Tôi đâu đáng sống chứ.

- Cho dù anh thế nào, mẹ vẫn không muốn mất anh - Nhã Ân vỗ vai, an ủi.
- Nhưng anh đâu thể nào nhìn ai . Anh đã làm ọi người phải oán ghét anh.
- Không có đâu - Nhã Ân ráng cười - Mọi người đang chờ anh đó.
- Không . Anh không dám gặp họ đâu . Cha anh đã chết . Em có biết vì ai không ? Vì anh đó.

Nhã Ân nắm tay anh

- Nhưng chẳng lẽ anh không muốn nhìn mặt người một lần sao ?
- Không. - Kỳ Cương lắc đầu - Chỉ trừ khi nào anh chết.

Nhã Ân chống nạnh :

ng đang chờ anh với một chút tàn hơi . Lẽ nào anh để cho ông nhắm mắt tuyệt vọng như vậy sao ?

- Em nói sao ? - Kỳ Cương run rẩy - Cha anh vẫn còn sống à ?
- Phải . Nhưng không còn lâu nữa đâu.

Kỳ Cương lôi Nhã Ân :

- Dắt anh đến đi . Mau lên !

Kỳ Cương gần như nhảy hai ba bậc thang một lúc . Và anh xô cửa, ào vào phòng như một cơn lốc.

- Cha !

Anh úp mặt xuống ngực ông, nước mắt tuôn như suối.

Ái Vân và bà Ngọc Chi nhìn nhau, lòng mềm ra theo tiếng nức nở của anh . Và trong lòng họ không còn thấy giận anh nữa.

Ái Vân thấy ông Khiết Minh mấp máy, cô vội nâng đầu Kỳ Cương lên.

- Kỳ Cương ! Ba tỉnh rồi kìa . Dường như ba mới nói gì đó.

Kỳ Cương đứng thẳng dậy, anh căng ng... nhìn chăm chú vào miệng ông.

- Kỳ Cương !

Ông thều thào.

- Con đây ba . Con có tội với ba . Ba tha thứ cho con nhé.

Anh nói thật nhanh, như thể không còn cơ hội để nói.

- Ba... yêu... con.

Ông khép mắt thật nhanh . Kỳ Cương như thông tin . Anh trừng trừng nhìn khuôn mặt người ta thân yêu va cấn vào môi mình đến bật máu.

Xung quanh anh, tiếng nức nở của bà Ngọc Chi và Ái Vân nghe đến xé ruột.

Anh không thể như họ . Bởi vì nỗi đau của anh còn to lớn, khung khiếp gát mấy lần họ . Anh không thể . Chắc chắn suốt cuộc đời anh sẽ phải nhớ mãi giây phút này . Cái giây phút đón nhận... yêu đầu tiên của của người cha, cũng là giây phút anh mất cha mãi mãi.

Liệu bao nhiêu nước mắt có thể gội rửa được lỗi lầm của anh không ? Chắc là không có nói.

Anh sụp xuống, đập đầu xuống đất . Cha ơi ! Dù cha đã tha thứ cho con . Nhưng con thì không thể tha thứ ình được . Con xin hứa với cha là sau này dù như thế nào, con cũng không phải lòng yêu thương của cha . Con sẽ là một họa sĩ nổi tiếng như cha mong mỏi . Con hứa .

41. Chương 41

Nguyên Tân lặng lẽ theo sao Ái Vân . Trước sự mất mát to lớn của cô, anh thấy lòng mình không tránh khỏi ngậm ngùi . Ông Khiết Minh thật sự là một doanh nhân đa tài, rất đáng khâm phục.

Thật tiếc, anh đã không thể theo ông đến trọn đời như anh muốn.

Anh cũng vừa được biết cái éo le trong gia đình họ . Rốt cuộc, một người đàn ông hết lòng vì vợ con như ông Khiết Minh cũng có một lỗi rẽ . Chắc là Ái Vân bị sốc lắm . Trong suy nghĩ của cô bấy lâu không hề có một sự chia sẻ để thích ứng, có lẽ cũng phải mất một thời gian.

Tiếng kèn tiễn biệt lại trỗi lên, gieo vào lòng những người ở lại nỗi đau thương khắc khoải . Nguyên Tân nhìn lên chiếc quan tài trước khi hạ huyệt và quỳ xuống dập đầu bái lạy ông.

Đàng trước, Ái Vân và bà Ngọc Chi khóc ngất . Thật đúng là không có nỗi đau nào bằng nỗi đau ly biệt.

Anh thấy Tùng Nam vội đỡ lấy lưng của Ái Vân . Cô như phó mặc mình, dựa hẳn vào Tùng Nam . Hình ảnh đó làm Nguyên Tân có hơi khó chịu . Anh khẽ lắc đầu . Mình không nên có ý nghĩ vớ vẩn như vậy . Chẳng như thấy bao nhiêu đó là đủ, anh lầm lũi ra về.

Chợt anh khựng lại, trước mặt anh là Nhã Ân . Cô cũng khoác một bộ y phục đen và nét mặt cũng sầu thảm lắm.

- Sao anh về sớm vậy ? - Cô hỏi.

Nguyên Tân cho tay vào túi quần, ra vẻ thờ ơ :

- Thì cũng xong rồi còn gì . Mà em đến đây vì ai đó ?

Nguyên Tân thắc mắc . Nhã Ân đưa tay chỉ :

- Anh trông thấy Kỳ Cương không ?

- Tất nhiên . Anh là nhân vật chính của buổi lễ mà.

- Đó là người yêu của em lúc trước.

Nguyên Tân ngó ra :

- Người yêu của em ?

Nhã Ân cúi đầu nói nhỏ :

- Đúng vậy . Em đã vì tương lai của lai của nh ấy mà nhận lời làm việc cho Ái Vân . Biết được, anh ấy giận em và hận luôn anh . Rồi anh ấy trà trộn vào công ty để tìm cách trả thù . Chuyện ở khách sạn là do anh ấy gài . Không liên quan gì đến chị Ái Vân . Lúc trước, em không dám nói vì lo cho thân phận của Kỳ Cương . Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng em không dám giấu giếm anh nữa.

Nguyên Tân thở hắt ra :

- Thì ra thế . Ngay cả lúc anh thật lòng với em nhất, vẫn không tìm được sự thành thật nơi em.

Nhã Ân lúng túng :

- Em xin lỗi . Nhưng em không thể để anh ấy bị hại.

- Vậy anh thì được ?

Nguyên Tân hỏi gay gắt . Nhã Ân biết mình lỡ lời.

- Em cũng không biết nói sao nữa . Chuyện xảy ra em hối hận lắm.

- Hối hận thì làm được gì ? Em vì Kỳ Cương mà làm cho anh thân bại danh liệt, vợ chồng ly tán . Em yêu hẳn thế cơ à ? Vậy thì sao không đi theo hẳn luôn cho được việc ?

- Em làm sao có thể đi theo một con người thâm hiểm như vậy . Em chỉ nghĩ sẽ gặp anh đó nói chuyện thôi . Đâu dè đầu óc anh ấy độc ác làm ọi chuyện rối tung, nát bét . Bản thân em cũng không tốt đẹp gì hơn anh đâu . Em cũng chỉ là nạn nhân thôi.
 - Nếu vậy, sao em không im luôn đi ? Nói ra làm gì cho thêm đổ vỡ ?
- Nguyên Tân quỳ quả bỏ đi . Nhã Ân lúp xúp chạy theo.
- Là vì em muốn quay trở lại với Ái Vân . Chị ấy cần anh lắm đó.
 - Cần anh ? - Nguyên Tân quay người lại - Em lại đằng kia mà nhìn . Cô ấy đã có chỗ nương tựa rồi.
 - Là tại anh tự rút lui đó thôi . Sao anh lại kém tự tin như vậy ?
 - Thôi đi - Nguyên Tân gắt lên - Anh đã ký vào đơn ly hôn rồi . Anh đâu phải là con nít.
 - Đây là một chuyện không thể đem tự ái ra giải quyết . Anh hãy suy nghĩ lại đi.
 - Em lo cho bản thân em kìa . Xem ra, em đối với Kỳ Cương tình sâu nghĩa nặng như vậy thì trốn tránh làm gì chứ.
 - Em trốn tránh hồi nào ?
 - Cái con bé này ! Thật là...

42. Chương 42: Chương 42

Nguyên Tân đưa tay cốc đầu cô . Nhã Ân lè lưỡi . Cô thấy lòng nhẹ nhõm vì đã nói ra được những điều cần nói . Sau nữa, thái độ của Nguyên Tân cho thấy những điều tốt đẹp sẽ được hứa hẹn.

Nhã Ân tiếp tục tấn công.

- Em thì về trước cũng không có chuyện gì . Nhưng anh nên ở lại . Hãy phớt lờ mọi chuyện và lăn xả vào . Đồng ý chứ ?

Nguyên Tân lừ mắt :

- Không phải dạy khôn . Tôi thì lại thích làm ngược lại những gì những ta muốn đó.

Anh lại lằm lũi bỏ đi . Nhã Ân tức tối giậm chân . Thiệt là chướng mà !

Bà Ngọc Chi ngồi trầm ngâm bên giường bà Uyển Phần . Người đàn bà xanh xao yếu đuối nằm kia rốt cuộc lại chiếm được trái tim của người bà yêu dấu.

Bà biết ông Khiết Minh xem Uyển Phần như một mối tình thoáng qua . Bởi vì Uyển Phần đã đem đến cho ông những gì bà không thể đem đến . Sự ân cần dịu ngọt, sự quan tâm chia sẻ . Tất cả những thứ đó, bà đã vô tình đánh mất . Nào chúng có xao xa, khó khăn gì . Chỉ vì bà quá ư xem thường chúng mà thôi.

Bây giờ, khi nhận ra đâu mới là giá trị thực thì đã quá muộn . Ông ấy đã đi rồi . Trước lúc nhắm mắt, bà cũng chẳng phải là đối tượng để ông bận lòng nữa.

Nhưng bà không dám trách ông . Suốt cuộc đời, ông đã chỉ vì bà, chối bỏ tất cả cũng vì bà . Như thế đã là quá đủ.

Bà áp bàn tay Uyển Phần vào má . Dẫu sao người bạn này đáng thương hơn đáng trách . Nếu là bà, liệu bà có dễ sống phận nhỏ nhoi như vậy không ?

Uyển Phần ! Tôi thật lòng mong chị tỉnh lại . chúng ta đã từng là bạn và sao này cũng thế . Không có gì thay đổi được.

Thật ra, để có cảm giác này cũng chẳng dễ gì đâu . Tôi cố gắng hết sức để không trở thành một con người tầm thường . Cũng như chị, dù chị đã phạm một lỗi rất thường như những người khác, nhưng chị đã có một hành động sửa lỗi rất đẹp . Tôi biết, để xa rời Kỳ Cương, chị đau lòng lắm . Nhưng tôi hiểu hành động của chị.

Bây giờ, mẹ con chị đoàn viên, rất bất ngờ, nhưng có lẽ đó là ý trời . Chúng ta không nên nhớ những gì thuộc về quá khứ nữa nhé.

Bà Ngọc Chi đứng dậy, vén bức rèm cửa sổ . Ánh nắng ban mai lung linh ủa vào nhảy múa . Một giọt nắng đậu nhẹ trên mí mắt Uyển Phần . Ngọc Chi cũng sờ thấy bờ mi ấy chớp nhẹ.

- Tỉnh rồi.

Bà nhảy lên như một đứa trẻ rồi bấm chuông cho ý tá trực biết.

- Uyển Phần ! Có nhận ra tôi không ? - Bà nói rồi rút.

- Ngọc... Chi...

- Đúng rồi . Chị làm mọi người lo quá . May mà tỉnh lại . Thật cảm ơn Trời Phật.

Bà ng chấp tay với vẻ rất thành kính.

- Kỳ Cương có ao không ? - Uyển Phần hỏi rất chậm.

- Không sao . Chúng nó đã thức mãi với chị . Thấy chúng nó mệt quá, tôi bảo về rồi, chắc cũng sắp vào rồi đấy.

Bác sĩ cùng ý tá trực có mặt . Bà Ngọc Chi tránh sang một bên, hồi hộp quan sát cử chỉ của họ.

- Tốt rồi . - Bác sĩ gõ ống nghe - Tỉnh dưỡng vài ngày là có thể về.

- Dạ . Cảm ơn bác sĩ . Cảm ơn cô - Bà Ngọc Chi lịch sự tiễn chân họ đến cửa rồi lại quay vào.

- Mẹ con chị về ở với chúng tôi nhé ? - Bà nói rất chân thành.

Uyển Phần bối rối rồi chớp mắt.

- Tôi...

- Thôi, quên hết đi . Tôi và chị đâu còn trẻ nữa . Ông ấy cũng không conf . Chỉ cần chúng ta hiểu nhau là được.

- Chị rộng lượng quá . - Uyển Phần rơm rớm nước mắt - Cả đời này, tôi nợ chị không sao trả được.

- Sao lại là nợ nần ? Chúng ta có duyên với nhau mà . Sao khi chị ra viện, chúng ta làm một bữa cơm kết nghĩa chị em . Được không ?

- Nếu vậy, chị phải gọi tôi là dì như lúc trước mới đúng.

- Phải . - Bà Ngọc Chi cười tươi - Dì cứ nghỉ cho khỏe . Đừng bận tâm gì nữa nhé.

- Cảm ơn chị.

Uyển Phần quay đi, bà không muốn Ngọc Chi trông thấy những giọt nước mắt sấm hối của bà . Ngọc Chi càng rộng lượng, bà lại càng thấy mình không thể tha thứ . Những tháng ngày còn lại, bà sẽ cố gắng đền bù cho Ngọc Chi những gì bà có thể . Nhất định là như vậy .

43. Chương 43

Xét cho cùng, mẹ và ba con chỉ có nợ với nhau mà thôi . Ngọc Chi mới thật sự là người bạn đời có duyên với ông ấy . Bao nhiêu năm rồi, mẹ luôn sống trong day dứt, mặc cảm . Cái mặc cảm trộm cắp tình yêu

của bạn theo năm tháng ngày càng lớn dần khiến mẹ vừa muốn trốn chạy, lại vừa không muốn trốn chạy . Chắc là con không hiểu câu nói của mẹ phải không ? - Bà Uyển Phần khẽ cười, khi thấy nét mặt ngơ ngác của Kỳ Cương - Để mẹ nói rõ hơn cho con nghe . Nhưng trước tiên, mẹ con mình kiếm một chỗ ngồi cái đã.

Bà quay nhìn quanh quất rồi lôi Kỳ Cương đến bên gốc cây ngọc lan, đối diện với mộ Ông Khiết Minh.

- Đây cũng là một loài hoa mà ông ấy rất thích . Ngọc Chi đâu phải là người đàn bà không hiểu chồng phải không ?

Bà ngồi xuống, mắt đăm đăm nhìn ngôi mộ còn tươi màu vôi mới.

- Thật ra, mẹ ngã vào tay ông ấy không phải vì tình yêu mà vì cảm kích . Mẹ vốn là một người đàn bà yếu đuối . Khi ba của Tùng Nam mất đi, mẹ như con chim non ngơ ngác chơ vơ, không biết cả cách đập cánh như thế nào nữa . Cho nên khi được Ngọc Chi cứu mang, mẹ thật sự mừng đến nỗi chẳng còn nghĩ đến cách sống nào khác hơn và cứ sống gương tựa như thế cho đến khi xảy ra chuyện.

Cho đến bây giờ, mẹ vẫn không tin giữa mẹ và ông ấy có một tình yêu . Chẳng qua đó là do sự cô đơn và gần gũi, quen thuộc quá mà ra như thế . Và trên hết là cái cảm giác mắc nợ mà không biết làm thế nào để trả . Ông ấy phải nó là rất tốt . Ông đã coi Tùng Nam như con, lo lắng chăm sóc đầy đủ khiến mẹ không thể nghĩ mình ở một vai trò nào nữa . Cuộc sống yên ổn thế là đủ rồi.

Nhưng cái cảm giác giả tạo như thế rồi cũng qua mau, khi mẹ biết mình có mang . Mẹ lo lắng, sợ hãi đến nỗi chỉ muốn tìm cái chết . Tất nhiên là mẹ sợ Ngọc Chi . Đến lúc đó, mẹ mới biết đối mặt với Ngọc Chi là điều không thể . Làm sao mẹ dám nói với Ngọc Chi là vì mẹ mang ơn Khiết Minh . Hóa ra, để trả ơn người này, mẹ lại vô tình mắc nợ người khác . Thế mới biết khi không suy nghĩ chín chắn, khi không phân định rạch ròi một việc nào đó, con người ta sẽ đi từ sai lầm này đến sai lầm khác . Mà cái sau lại còn tai hại hơn cái trước.

Mẹ đau khổ, trần trở rồi mẹ quyết định rời khỏi nhà Ngọc Chi . Nhưng một người quen sống mang tựa như mẹ thì làm sao có thể cứu mang nổi hai đứa con chứ . Thế là mẹ lại đầu hàng số phận . Gởi con vào cô nhi viện rồi, mẹ lại quay về . Lần này thì mẹ quyết định làm thân trâu ngựa để trả nợ họ, hay nói đúng hơn là trả nợ Ngọc Chi . Vì vậy, mẹ mới dứt khoát đoạn tuyệt với ông ấy . Tất nhiên là không dễ gì . Nhưng mẹ đã làm được . Cái cảm giác nợ nần Ngọc Chi nhẹ dần đi thì cái cảm giác có lỗi với con càng nặng trĩu và mẹ thật sự chẳng biết làm sao thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn này nữa.

- Mẹ ! - Kỳ Cương vỗ về bà - Mẹ đừng tự trách mình làm gì nữa . Thật ra, con đã quen với ý nghĩ mình là một đứa trẻ mồ côi . Cho nên khi biết được cha mẹ còn sống mà lại sống giàu sang nữa, con đã không thể không mang lòng oán hận . Con luôn bị dẫn dắt bởi lòng ghen ghét đố kỵ . Sao con không được một chút tình như mẹ đã dành cho anh Nam chứ ? Cho đến khi mẹ lao ra trước mũi xe để cứu con trong cái tích tắc của sống chết, con mới hiểu tình mẹ dành cho con không có gì sánh được . May mà mẹ vẫn còn đây . Nếu không, cả cuộc đời này, con sẽ phải sống trong ăn năn thống khổ.

Kỳ Cương ngả đầu vào ngực mẹ . Bà Uyển Phần lùa năm ngón tay gầy guộc vào tóc con . Nhưng tưởng bà đã không thể gặp lại nó nữa là tồn tại . Vậy mà... Thật là cảm ơn Trời Phật.

- Mẹ ! - Giọng Kỳ Cương bỗng trở nên ướn sùng - Nhưng với ba thì con thật sự không có lời bào chữa . Con là nguyên nhân khiến ba phải chết . Cứ nghĩ đến điều đó là con thấy đau đớn, chẳng muốn làm gì nữa.

Bà Uyển Phần khuyên con:

- Biết lỗi là một điều tốt. Nhưng cứ sống mãi với ám ảnh của quá khứ thì chẳng làm gì được cho tương lai.

Ba con ngoài bệnh tim, còn bệnh ung thư máu đã đến giai đoạn cuối. Chuyện sinh lý tử biệt không thể do ý con người. Vì vậy, tốt nhất là con đừng suy nghĩ gì nữa. Hãy sống thật tốt và tránh đừng sai phạm gì nữa.

Kỳ Cương thở dài:

- Con sẽ cố gắng, thưa mẹ.

Bà Uyển Phần mỉm cười hài lòng.

Ngày mai, Kỳ Cương sẽ lên máy bay đi du học ở nước ngoài. Xa con là một điều bà không muốn, bởi hai mẹ con đã không có cơ hội gần gũi từ lâu rồi. Nhưng vì tương lai của nó, bà đành phải chịu vậy.

- Này ông! - Bà nhìn sang ngôi mộ của ông Kiệt Minh, thì thầm - Trước lúc đi xa, Kỳ Cương đến đây để tạ lỗi cùng ông. Tôi biết ông rất yêu nó và đã không trách nó. Nhưng xét cho cùng thì mọi chuyện đều do tôi mà ra cả. Tôi vừa bảo nó không nên để quá khứ ám ảnh. Vậy mà tôi lại không thể xóa bỏ những gì thuộc về quá khứ, cho dù mọi chuyện đã tốt đẹp. Bởi vậy nói là một chuyện mà làm được hay không là một chuyện khác, phải không ông?

- Nhưng thôi, ngày mai nó đi xa rồi. Ông nhớ phù hộ cho nó học giỏi và gặp nhiều may mắn, ông nhé.

Một tia nắng rọi thẳng vào tấm ảnh ông Kiệt Minh gắn trên tấm bia, khiến đôi mắt ông như lấp lánh, bừng sáng.

Bà Uyển Phần kép tay con đứng dậy:

- Mình về thôi con, còn chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai nữa. Ba con biết mọi chuyện được như vậy chắc là cũng mãn nguyện lắm rồi.

Kỳ Cương đứng trước mộ cha, cúi đầu xá rất cung kính.

Hẹn ba, ngày con trở về.

Cố gắng giữ vẻ rắn rỏi, anh nhủ thầm như thế.

Những ký ức về người cha cũng lùi dần và một hình ảnh khác lại hiện lên trong tâm trí Kỳ Cương càng lúc càng rõ nét.

Đúng lúc ấy, bà Uyển Phần hỏi một câu:

- Chuyện con và cô gái đó như thế nào rồi, Kỳ Cương?

44. Chương 44

- Tiệm hoa Nhã Tân phải không?

- Dạ phải. Xin quý khách cứ nói.

Nguyên Tân trả lời rất lịch sự.

- Thế này nhé. - Giọng một người đàn ông như đang bệnh - Anh làm cho tôi một lẵng hoa với một trăm bông hồng nhung, đem đến nhà hàng... vào lúc tám giờ tối nay. Tôi sẽ chuyển tiền đến cho anh ngay. Anh cho biết giá là bao nhiêu nhé.

- Vâng, thưa ông. Giá của nó là... . Hoa mùa này hơi mắc.

- Không thành vấn đề. Miễn đẹp là được.

- Ông yên trí. Chúng tôi sẽ đem hoa đến đúng giờ và đúng nơi theo ý ông. Cảm ơn ông.

Người khách đã gác máy. Nguyên Tân khẽ lắc đầu. Lại thêm một anh chàng hóm của rồi. Thôi kệ. Một trăm bông hồng. Chà! Một ông khách mở hàng rất đáng yêu đấy nhé.

- Nhã Ân!

Nguyên Tân kêu to.

- Gì vậy?

Nhã Ân đang cầm bình nước phun sương vào những chậu hoa. Cô hỏi mà không quay lại.

Nguyên Tân đến sát bên cô và quàng vai cô:

- Này cô bé! Có một ông khách mua đến một trăm đoá hoa. Em nghĩ sao?

Nhã Ân im lặng không đáp, Nguyên Tân cụt hứng:

- Nghĩ sao hả, cô bé?

- Em đang tính xem mình lời được bao nhiêu mà - Nhã Ân đáp tỉnh bơ.

- Trời ơi! - Nguyên Tân cốc đầu cô - Em càng ngày càng thực dụng đó nhé. Bộ không nghĩ được điều gì lãng mạn hơn sao?

Nhã Ân lườm anh:

- Vậy chứ anh nghĩ sao?

- Anh nghĩ... - Nguyên Tân đưa tay sờ mũi - Người khách đó là một chàng công tử giàu có, một là muốn tạ lỗi cùng người yêu, hai là muốn ngỏ lời cầu hôn với người đẹp. Nếu em là cô gái đó thì sao hả, Nhã Ân?

- Em còn phải xem chàng trai đó là ai. - Nhã Ân nói đùa - Nếu là anh, em sẽ vất ngay cái lãng hoa đó vào thùng rác.

- Trời! Thật là tàn nhẫn! - Nguyên Tân đưa tay ôm lấy ngực - Và nếu anh là chàng trai đó, anh sẽ không ngại ngần...

Nhã Ân chớp mắt:

- Làm gì hở anh?

Nguyên Tân gầm gừ:

- Nhảy xổ vào cô ta... và hôn cô ta cho đến chết.

Nguyên Tân như định nhảy xổ vào Nhã Ân thật, khiến cô hoảng sợ định bỏ chạy, miệng không ngừng la chối lối:

- Đồ quỷ! Bộ anh không đang hoảng được sao? Đầu óc lúc nào cũng đen sì như bã cà phê vậy.

Nguyên Tân cười hắc hắc:

- Thôi đi cô nhỏ ơi. Nếu anh mà là chàng trai đó thì anh đem tiền đi nhậu còn sướng hơn. Một trăm bông hoa. Thật đúng là xem tiền như rác.

Nhã Ân cong môi:

- Một người đầu óc trần trụi như anh thì một cái lá cũng chẳng có nữa là. Ai mà không biết chứ. Nhưng mà này, có lẽ anh cũng phải bắt chước người ta về làm lành với vợ đi. Nếu không, mai mốt chị ấy sinh con rồi, thì không chỉ một trăm đoá hoa mà một ngàn đoá hoa đem tới hàng ngày chưa chắc chỉ thêm ngó. Ừ chà! Tưởng tượng đến lúc ấy, cái mặt của anh chảy dài ra, đẹp trai phải biết.

Nhã Ân phá ra cười nắc nẻ. Nguyên Tân đang vui bỗng xụ mặt xuống:

- Bộ em không nhắc tới cổ là không được sao? Định lấy điểm với bà chị chồng hả?

- Chị chồng? - Nhã Ân dài giọng - Anh thì chỉ né tránh vấn đề là giỏi. Để rồi coi. Đến lúc đứa bé kêu một người khác là cha thì đừng ngồi đó mà hối hận.

Nguyên Tân không trả lời. Anh mơ màng như thấy những điều Nhã Ân vừa nói. Một đứa bé kháu khỉnh, cứ cho là trai đi, lẫm chẫm bước những bước đầu tiên và miệng thì không ngừng gọi ba, ba, mẹ, mẹ. Giả dụ như nó vấp té mà người đỡ nó không phải là anh. Nếu vậy thì buồn lắm.

Từ hôm được Nhã Ân cho biết mọi chuyện, anh thấy lòng dụi lại đi rất nhiều. Suy nghĩ sâu hơn, anh thấy có thể thông cảm cho hành động của cô lúc đó. Trong cuộc sống vợ chồng, đâu phải lúc nào người ta cũng ở mãi trong trạng thái yêu. Và cái giây phút tưởng như ghét người bạn đời của mình cũng không phải là hiếm.

Cho đến lúc tất cả qua đi, cõi lòng lắng lại người ta lại thấy khó có thể kiếm một ai đó thay chỗ cho người bạn đời của mình. Ái Vân đã như vậy, và anh hiện giờ cũng vậy. Anh thấy nhớ xiết bao cô vợ bé nhỏ xinh đẹp. Cứ tưởng tượng cảnh cô ra vô một mình trong ngôi biệt thự thênh thang đó là anh lại nôn nao. Những kỷ niệm đẹp giữa anh và cô không nhiều, nhưng không phải là không có. Và nếu như anh tưởng chừng chưa bao giờ có nó thì những ngày qua, nó đã xuất hiện trong anh ồ ạt và mãnh liệt.

Chỉ cần anh dẹp bỏ lòng tự ái, chạy đến bên cô nói lên ý muốn đoàn tụ thì mọi việc sẽ chấm dứt.

Nhưng sao mọi việc đơng giản như vậy, anh lại làm không nổi chứ? Thật là bực quá! Lắm lúc anh đã muốn nhờ Nhã Ân làm một nhíp cầu cho anh và Ái Vân, nhưng con bé lanh chanh này chỉ giỏi cái mồm lý sự chứ chẳng hiểu bụng dạ người khác gì cả. Rõ là chán mả.

Nãy giờ, thấy anh ngồi trầm tư như thế này chẳng hiểu Nhã Ân có thông minh đột xuất mà làm dìm anh không. Hay lại ngồi đoán già đoán non mà đắc ý một mình không biết.

Nguyên Tân thở ra một cái rồ mạnh. Đúng là chuyện người thì sáng mà chuyện mình thì quáng.

- Nguyên Tân!

- Cái gì? - Anh giật mình vì Nhã Ân gọi bất ngờ.

- Suýt nữa em quên mất. Có giấy tòa án gọi anh lên giải quyết vấn đề ly hôn.

Nguyên Tân muốn nổi sùng:

- Bao giờ vậy?

- Em không biết vì không dám đọc.

Nguyên Tân lăm bầm:

- Thật là... . Nhưng giấy đến hồi nào?

- Mới lúc nãy, lúc anh đi uống cà phê.

Nguyên Tân xé bao thư Ngày mai. Có phải đây là lúc anh có thể thực hiện điều anh muốn? Ngày mai. Anh biết mình phải làm gì rồi.

45. Chương 45

- Cô ơi! Có người gọi cho cô cái này.

Một thằng bé lạ mặt rụt rè gõ cửa, trao cho Nhã Ân mảnh giấy gấp tự Cô mở ra và đọc:” Rất mong được gặp Nhã Ân tại góc đường... ngay tức thì. Xin đừng từ chối.”

Một tờ giấy được đánh máy, nên cô không thể biết là ai gọi.

- Bé ơi!

Nhã Ân ngẩng lên. Thằng bé đã biến mất lại càng làm cô thêm khó hiểu.

Đúng lúc ấy. Nguyên Tân đi giao hoa về tới. Nhã Ân vội vàng nói với anh:

- Em về sớm một bữa nghe. Anh dọn hàng hộ. Được chứ?

Nguyên Tân vờ chau mày:

- Có chuyện gì vậy?

- Có việc cần.

- Không nói thì không được đi.

- Phải anh không? - Nhã Ân la lên - Anh đi đâu cũng được. Sao lại làm khó em vậy?

Nguyên Tân bịt tai:

- Nhỏ tiếng một chút đi cô Hai. La một cái muốn rách màng nhĩ. Người ta đùa một chút mà đã quỳnh lên. Chắc là đi chơi với người yêu phải không?

Nhã Ân thở hắt ra rồi lườm anh:

- Đang lúc người ta lo lại đùa. Thôi em đi đây.

Nguyên Tân nhún vai.

- Làm gì mà hấp tấp vậy không biết? Ê! Về nhớ mua quà đó.

Nhã Ân vẫy một chiếc taxi Nhã Ân nói tên đường cô cần đến rồi ngồi thừ ra suy nghĩ.

Có khi nào là Kỳ Cương không? Sao anh lại làm ra vẻ mờ ám như vậy? Hay là Ái Vân? Chị ấy muốn nói một điều gì đó cho buổi ra tòa ngày mai? Thiệt là rối quá!

Tám giờ tối. Thành phố đã lên đèn từ lâu.

Qua cửa kính xe. Nhã Ân thấy đường phố nhộn nhịp và náo nhiệt. Từ khi mở tiệm hoa, Nhã Ân ít đi đâu. Nhưng cảnh vật tối nay chỉ lướt qua mắt cô vậy thôi, cô chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm cho kỹ nữa.

Đến đúng góc đường đó, xe ngừng. Nhã Ân trả tiền xe rồi bước xuống. Cô đảo dác ngó quanh và thất vọng vì chẳng thấy ai có vẻ là muốn gặp cô cả.

Nhã Ân bối rối. Ai có thể đùa với cô vậy? Cô lại mở tờ giấy ra đọc lại, “Xin đừng từ chối” lời lẽ rất thật tình cơ mà. Thôi thì đành chờ một chút nữa.

Nhã Ân lóng ngóng trên lề đường hết vài phút. Đứng như thế này thật ngại. Nhất là ánh mắt của những gã đàn ông mất nết.

Đúng lúc ấy, một chiếc xe hơi tấp sát vô lễ. Kỳ Cương mở cửa xe bước xuống.

- Xin lỗi đã để em đợi. Nhưng xe anh hết xăng bất ngờ.

Nhã Ân liếc anh thật sắc rồi thở ra.

- Sao anh không nói là anh đi/ Làm người ta lo muốn chết.

Kỳ Cương cười cầu hòa.

- Anh xin lỗi. Chỉ vì anh sợ em không tới.

Nhã Ân hắt mặt.

- Sợ gì anh mà không tới? Bây giờ đứng đây nói chuyện hử?

- Đâu có. - Kỳ Cương cuống quýt - Em lên xe, anh chở đi.

Nhã Ân chui vào xe. Giọng cô cộc lốc.

- Đi đâu đây?

- Đi ăn tối. Chắc là em chưa ăn gì phải không?

- Đúng thế. Quán nào bình dân thôi.

Nhã Ân nhận lời không một chút khách sáo.

Kỳ Cương dừng xe trước một nhà hàng nổi tiếng, cách chỗ cô đứng chờ khi này không xa lắm.

Nhã Ân có vẻ phật lòng.

- Em đã nói quán nào bình dân thôi mà. Bộ dạng em như vậy, làm sao vào đó được chứ.

Kỳ Cương xuống trước, mở cửa xe.

- Em làm gì mất tự tin dữ vậy? Mình ăn mặc đàng hoàng là được rồi.

- Anh... lúc này ra về công tử lắm rồi. Em chắc không dám nhận lời đi đâu với anh nữa đâu. Toàn là những nơi sang trọng, chẳng phù hợp với em chút nào.

Nhã Ân nói rất thật, Kỳ Cương bây giờ đi xe hơi, ăn nhà hàng, đâu còn là Kỳ Cương bình dị, mộc mạc của ngày nào nữa. Tốt hơn hết là tránh xa anh cho được việc.

Kỳ Cương đưa Nhã Ân vào thang máy. Nơi họ dùng cơm là sân thượng của nhà hàng này. Cả một khoảng sân rộng đã đầy nghẹt khách, chỉ còn bàn Kỳ Cương đặt trước là trống.

- Ngồi đi em.

Kỳ Cương kéo ghế. Chiếc bàn của họ sát với lan can của sân thượng. Nhã Ân nhìn xuống, cô thấy hoa cả mắt vì độ cao đáng ngại của nó.

- Em thấy khó chịu phải không? - Kỳ Cương tỏ vẻ quan tâm - Chút nữa sẽ quen thôi. Em chọn thức ăn đi. Anh đẩy thực đơn về phía cô Nhã Ân lắc đầu.

- Em ăn gì cũng được.

- Vậy anh chọn nhé.

Kỳ Cương gọi những món mà cô thích khiến Nhã Ân không khỏi bối rối. Có lẽ anh vẫn còn nghĩ về cô nhiều lắm.

Món ăn đầu tiên được dọn ra. Kỳ Cương lấy chén múc cho Nhã Ân và giục cô ăn ngay cho nóng. Nhã Ân cũng chẳng khách sáo, cô đón lấy chén và ăn rất ngon lành.

Nhã Ân có vẻ lạnh vì sân thượng trống trải và lộng gió. Kỳ Cương thoáng thấy, cởi ngay chiếc áo vest khoác cho cô, Nhã Ân bối rối cúi đầu, nói nhỏ.

- Cảm ơn. Nhưng như vậy anh sẽ...

- Không sao. Anh đâu có yếu như em vậy.

Kỳ Cương cười trấn an.

- Anh cứ nói thế. Em còn nhớ anh rất hay bị sổ mũi mỗi khi trời trở lạnh.

Nhã Ân vội im bặt. Ánh mắt của Kỳ Cương rất lạ, khiến cô biết mình hớ hênh đã để lộ tâm tình. Cô ngượng ngùng ngoảnh đi chỗ khác.

- Nhã Ân! - Kỳ Cương gọi khẽ - Em có muốn biết lý do của bữa cơm tối nay không?

- Tất nhiên là em muốn - Nhã Ân nói ngay - Anh nói đi.

- Hơn một tiếng nữa là anh sẽ rời khỏi đây. Bữa cơm này là để chia tay đó - Kỳ Cương nhìn thẳng vào mắt cô.

- Anh đi đâu vậy? - Nhã Ân thẳng thốt.

- Anh đi du học. Và có thể sẽ định cư luôn ở đó.

- Vậy à! - Nhã Ân ráng nhoẻn miệng cười - Thế thì chúc mừng anh.

Kỳ Cương cúi đầu.

- Để được định cư, anh sẽ phải kết hôn với một cô gái, con của bạn ba anh. Anh xin lỗi. Cô ta không đẹp bằng em, nhưng...

Nhã Ân chặn ngang.

- Không cần đâu. Chúng ta đâu có gì để gọi là khó xử.

- Anh biết. Nhưng những gì anh đối với em vừa qua, khiến anh không thể suy nghĩ. Anh thật lòng xin lỗi.

- Còn gì nữa không?

Nhã Ân đứng dậy.

- Anh muốn đền bù cho em. Em cứ thành thật nói cho anh nghe em cần gì.

Nhã Ân vợ lấy túi xách, giọng khô khốc.

- Cái tôi cần, anh không mang đến cho tôi được đâu.

Nhã Ân dùng dằng quay đi. Cô ra khỏi nhà hàng với những bước chân nặng trĩu và một tâm hồn như muốn nổi loạn.

Sao Kỳ Cương lại nói với cô những chuyện như vậy chứ? Thà rằng anh cứ âm thầm biến mất khỏi nơi này, còn hơn nói ra những lời chia tay phũ phàng như vậy. Cái vẻ mặt vờ ăn năng sấm hối của anh nữa. Sao mà giả tạo và đều giả!

Kỳ Cương! Nhã Ân nghiêng rằng. Rốt cuộc thì anh cũng chẳng thay đổi gì. Lúc nào cũng muốn thấy tôi đau khổ, uất hận. Nhưng anh sẽ không toại nguyện đâu. Đừng có mơ.

Tuy nghĩ thế, nhưng nước mắt Nhã Ân vẫn rơi lả chả. Sao lại thế cơ chứ? Lẽ nào Kỳ Cương thật sự không cần tới cô, không nghĩ gì tới cô nữa? Và sao cô lại không thể hận anh, như đã từng hận anh? Sao cô lại tha thứ và mong mỏi ở một con người chẳng hề xứng đáng?

Nhã Ân chùi nước mắt. Cô không muốn Nguyên Tân thấy cô âu sầu thảm não. Về thôi. Nhã Ân thầm nhủ. Mình đã nói lời chia tay với anh lâu rồi. Việc gì phải thảm não như vậy chứ.

- Nhã Ân!

Kỳ Cương đột ngột xuất hiện trước mặt cô Anh khệ nệ Ôm theo một lẵng hoa.

- Em sẽ nhận chứ?

Nhã Ân sửng sốt khi trông thấy lẵng hoa đó.

- Thì ra người khách hồi sáng là anh à?

- Phải. Anh không còn nhiều thì giờ nữa. Anh đã đùa để thử lòng em. Bây giờ, em sẽ nhận nó và chờ anh trở về chứ?

- Chỉ có một trăm đóa hoa mà đòi hỏi cao như thế sao? - Nhã Ân khàn giọng.

- Còn chứ. - Kỳ Cương cầm tay Nhã Ân.

Chiếc nhẫn nhỏ lấp lánh được lồng vào tay cô một cách trang trọng.

Nhã Ân chớp mắt. Cô nhào vào lòng anh, khóc như một đứa trẻ. Kỳ Cương cũng vậy. Anh bồi hồi vuốt ve nhẹ mái tóc của người yêu. Những tưởng suốt cuộc đời này, anh sẽ không còn có cô Rất may là anh đã không vô duyên như thế.

- Em đi tiễn anh nhé? - Kỳ Cương thì thầm.

Nhã Ân nuốt tiếc rời khỏi vòng tay anh.

- Đã đến giờ anh đi rồi phải không?

- Ừ. Cả nhà hẳn là đang sốt ruột - Kỳ Cương kéo Nhã Ân ra xe.

- Vậy anh đi đi. - Nhã Ân gỡ tay anh - Em ngại gặp Tùng Nam và Ái Vân lắm.

- Quên chuyện đó đi. Mọi người đều biết chuyện và rất thông cảm cho chúng ta.

Nhã Ân cương quyết:

- Ngày anh về, em sẽ đón. Tạm biệt.

Kỳ Cương thở dài.

- Thôi cũng được. Nếu em thấy mất tự nhiên, anh cũng không ép.
Anh vậy một chiếc taxi Chờ Nhã Ân đi khuất, anh mới cho xe chạy.

46. Chương 46

Khi Kỳ Cương quay lại vẫy tay lần cuối rồi khuất hẳn, gia đình Ái Vân mới ra về.

Bà Uyển Phần đi cạnh bà Ngọc Chi, cứ không ngừng xẹt sẹt, khiến Tùng Nam và Ái Vân đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười.

- Thôi mà Uyển Phần. - Bà Ngọc Chi lên tiếng - Đi mấy năm rồi nó lại về. Chẳng lẽ đi không muốn nó thành tài sao?

- Tất nhiên là muốn, nhưng em rất nhớ nó. - Bà Uyển Phần lấy khăn hỉ mũi.

- Còn con thì sao? Mẹ làm con buồn quá đi. - Tùng Nam vờ giận dữ.

- Con là con, Kỳ Cương là Kỳ Cương. - Bà Uyển Phần vội giải thích - Chẳng lẽ con không biết câu “Năm con năm nhớ” sao?

- Con biết, nhưng mẹ nhớ nó nhiều hơn con đấy. - Tùng Nam làu bàu.

Bà Uyển Phần phì cười.

- Thôi thì không nhớ nữa. Vậy đã đều chưa?

Tùng Nam ôm mẹ và nháy mắt với Ái Vân.

- Nhờ vậy mới ngăn được dòng suối nước mắt này đây. Rõ là khổ! Sao phụ nữ lại lấm nước mắt thế không biết?

Bà Uyển Phần với tay cốc lên đầu anh.

- Thật đúng là đồ khổ con!

Ái Vân mỉm cười khi thấy Tùng Nam xuýt xoa ôm đầu. Hạnh phúc sao mà đơn giản đến thế. Chợt một bóng dáng quen thuộc lăm lăm lướt qua họ. Ái Vân chờ mẹ, Tùng Nam, dì Uyển Phần rẽ vào bãi đậu xe, cô mới chạy theo.

- Nhã Ân!

Nhã Ân bối rối cúi đầu.

- Chào chị.

- Cô biết Kỳ Cương đi à?

- Dạ.

- Sao cô không ra mặt vậy?

Nhã Ân quay nhìn chỗ khác. Ái Vân thấy mắt cô sưng mọng. Khóc nhiều quá đây mà.

- Cô vẫn còn yêu Kỳ Cương?

Nhã Ân gật nhẹ.

- Vậy sao cô còn ở bên Nguyên Tân? Thật ra là cô muốn gì? - Ái Vân hỏi lớn tiếng.

- Em đã nói là giữa em và anh ấy chỉ là hợp tác làm ăn. Bây giờ, em coi anh Tân như anh trai của em, và anh ấy cũng thế. Sao chị lại không tin?

Nhã Ân trách móc. Đến lượt Ái Vân bối rối.

- Tôi... không biết... . Xin lỗi.

- Anh ấy rất yêu chị. Chẳng qua anh ấy hiểu lầm. Em đã nói rất cặn kẽ cho anh ấy nghe rồi. Bây giờ, chị phải làm gì để anh ấy có thể trở về là chuyện của chị. Em chỉ xin hai người đừng đặt tự ái lên cao nữa.

Ái Vân vẫn cố chấp.

- Đó chỉ là suy nghĩ của cô. Tôi vẫn còn nhớ, anh ấy đã nói đứa bé này ra đời chẳng đúng lúc chút nào. Cô bảo tôi phải làm sao đây? Với giọng điệu chán ngán đó thì anh ấy làm gì còn tình yêu dành cho tôi nữa chứ?

- Chị và anh ấy đều hay suy nghĩ rắc rối. Lúc giận, người ta có thể nói những điều thật ghê gớm. Chẳng lẽ cứ nhớ những lời đó đến suốt đời? Như em và Kỳ Cương, nếu cứ như chị và anh ấy thì có lẽ suốt đời ân hận. Chị nhìn đây - Nhã Ân đưa tay lên - Đây là chiếc nhẫn đính hôn mà Kỳ Cương vừa trao cho em. Chị hãy suy nghĩ lại mà mở ra inh một lối thoát. Thôi, chào chị.

Ái Vân đứng ngơ ra. Nhã Ân đã đi khuất mà cô vẫn cứ ngây người ra suy nghĩ. Nghe Nhã Ân nói thì mọi chuyện rất đơn giản. Nhưng để thực hiện nó, cô thấy rất khó. Bởi cái cảm giác bẽ bàng mà Nguyên Tân tặng cô hôm xuất viện thật khó lòng quên.

° ° °

Ái Vân tần ngần mãi trước cửa phòng mẹ. Cô vừa sợ làm bà phiền lòng, lại vừ không biết bày tỏ cùng ai những băn khoăn trắc trở mà cô đang ôm trong lòng đến nặng trĩu. Sau cùng, Ái Vân quyết định gõ cửa. Cô nghe có tiếng dép cùng câu hỏi vọng ra.

- Ai vậy?

- Dạ, con.

Và mở cửa ra trước mặt cô.

- Con còn chưa ngủ à?

Bà Ngọc Chi quay lưng đi về phía giường, vừa đi vừa hỏi.

- Dạ, con không ngủ được mẹ ạ.

Ái Vân đáp nhỏ. Cô đóng cửa phòng lại.

- Sao thế?

Bà Ngọc Chi ngạc nhiên nhìn con gái. Đạo này, Ái Vân trông có vẻ đầy đà hẫng ra. Cái bụng đã nhô cao sau lớp áo ngủ màu hồng quyến rũ. Nhưng thật khổ! Nó và Nguyên Tân cứ giận dỗi nhau hoài. Bà chẳng biết bảo chúng làm sao nữa.

Ái Vân nằm xuống bên mẹ. Cô vòng tay ôm bà.

- Hôm nay, con ngủ với mẹ nhé.

Bà Ngọc Chi xoay Ái Vân lại và đưa tay vuốt ve cái bụng của cô.

- Bụng con nhỏ gọn lắm. Cái thai đạp khỏe chứ?

- Dạ, đạp rất nhiều mẹ ạ. Mẹ này! Mẹ thật không giận dì Uyển Phần à?

Bà Ngọc Chi xoay người thẳng lại, mắt nhìn lên trần nhà.

- Sao con lại hỏi thế?

Ái Vân có vẻ suy tư:

- Là vì con muốn biết sau những chuyện va chạm không hay như vậy, thì thật sự trong lòng mỗi người như thế nào?

Bà Ngọc Chi ngồi dậy, dựa lưng vào tường.

- Biết nói thế nào nhỉ? Đầu tiên là cảm giác giận run, tưởng có thể nắm vằm cả hai người đó ra mới hả giận. Sau thì nó lắng dần, nhất là ở tuổi này, mẹ còn trẻ trung gì nữa đâu. Rồi thì ba con đột ngột mất đi. Mẹ thấy hận thù, giận dữ chẳng còn ý nghĩa gì nữa hết. Ai không có những giây phút lỡ lầm. Nếu như mẹ là một người vợ hoàn hảo thì ba con đã chẳng ngã vào tay người khác. Vì thế, thôi thì bỏ qua tất cả. Dù gì cũng còn thế hệ chúng con. Mẹ và Uyên Phần nếu cứ mãi đối mặt với nhau thì con và Kỳ Cường, Tùng Nam sẽ rất khó xử.

Ái Vân đột ngột chuyển đề tài.

- Mẹ Ồi! Hồi xưa, lúc mẹ có bầu con, chắc là ba hạnh phúc lắm?

Bà Ngọc Chi mỉm cười, mơ màng nhớ về những ngày tháng cũ.

- Mẹ cũng thuộc dạng chậm có con. Lấy chồng năm năm mới có thai. Ba con sau những tháng ngày mòn mỏi vì chờ đợi đã muốn phát điên lên vì sung sướng. Ngày nào cũng chở mẹ đi ăn cả. Lúc nào cũng chỉ sợ mẹ đói rồi con đói. Cho đến khi con ra đời, ba suốt ngày cứ luẩn quẩn bên con. Tiếc là mẹ đã không sinh thêm cho ông ấy thêm một đứa con trai nữa. Chắc! Bao giờ cũng vậy, đứa con luôn là chiếc cầu nối cho hai vợ chồng. Dầu gì nhau trăm ngàn lần không muốn hòa giải thì đứa con sẽ luôn khiến người ta nghĩ lại.

Ái Vân buồn hiu.

- Vậy mà chúng con lại không được như vậy. Ngày mai, con và Nguyên Tân phải ra tòa để giải quyết chuyện hôn nhân giữa tụi con đây.

- Vậy à? - Bà Ngọc Chi sững sốt - Nó có vẻ gì muốn hòa giải không?

Ái Vân lắc đầu.

- Ảnh là người viết đơn mà mẹ.

- Mẹ vì chuyện của bao con rồi lại quên mất chuyện của con - Bà Ngọc Chi âu sầu - Con đối với nó thế nào hả Ái Vân?

Ái Vân giấu mặt xuống gối:

- Con cũng muốn con mình có cha lắm. Nhưng những tháng ngày lủi thủi một mình với sự hành hạ của thai nghén, con thấy tủi quá. Lắm lúc nửa đêm thức giấc, con thèm nghe một câu hỏi han, an ủi. Vậy mà... Có lẽ Nguyên Tân giận con đến nỗi cạnh tình luôn rồi.

- Mẹ không tin như vậy đâu. Nó đeo đuổi con bao nhiêu năm, đâu dễ gì quên như vậy. Chỉ vì nó chưa đứng trước cái cảm giác mất nhau vĩnh viễn nên còn tự cao thôi. Như mẹ đã nói, khi ba con thật sự mất đi thì cảm giác nuối tiếc, hối hận ồ ạt kéo đến với mẹ không sao cưỡng lại được. Nhưng tất cả đã muộn.

- Con cũng muốn tránh cảm giác đó. Nhưng một mình con thì làm gì được hả mẹ? Chắc là con phải đồng ý thôi.

Bà Ngọc Chi khẽ gật.

- Chắc cũng phải như vậy, chứ làm sao được bây giờ.

Ái Vân thở hắt ra một mối. Cô tìm mẹ đâu mong được nghe giải pháp đó. Làm thế nào đây?

47. Chương 47

Dường như Nguyên Tân quá nôn nóng nên ngủ không được. Suốt một đêm trằn trọc suy nghĩ và sau cùng anh ra khỏi giường khi trời còn mờ tối. Trong cái không khí se lạnh của sáng sớm, Nguyên Tân khẽ so vai rồi trầm ngâm ngóng chờ bình minh tới.

Lát nữa đây, phản ứng của Ái Vân sẽ như thế nào khi nghe anh nói câu đó nhỉ? Nguyên Tân thở dài. Thật ra, anh không thấy tự tin cho lắm.

Từ sau lần đưa Ái Vân từ bệnh viện về, anh chẳng nói chuyện với cô lần nào nữa.

Hôm ông Kiệt Minh mất, cô dường như quá đau đớn nên chẳng ngó ngang đến anh. Đã vậy, Tùng Nam luôn kề cận sát bên cô, khiến anh thấy mất tự chủ.

Mình thật có lỗi khi không ra mặt chia buồn với mẹ và cô ấy.

Có lẽ điều này sẽ gây khó khăn cho quyết định hôm nay của mình.

Nguyên Tân buồn bã nghĩ thầm rồi đứng dậy. Trời đã sáng hẳn. Tiếng chim hót ríu rít trong vườn cây của nhà kế bên làm dịu nỗi lo của Nguyên Tân đôi chút. Anh vươn vai. Có lẽ không nên quá căng thẳng như thế.

Nguyên Tân đến cửa hàng hoa sớm hơn thường ngày. Sắp xếp mọi thứ đâu đó xong xuôi rồi anh ngồi chờ Nhã Ân tới.

- Chào. - Nhã Ân ngạc nhiên - Sao hôm nay anh siêng quá vậy?

Nguyên Tân nhìn Nhã Ân chăm chăm, anh cũng gơ tay.

- Chào. Sao hôm nay mắt em bé quá vậy.

Nhã Ân cười ngượng ngùng trước câu trêu chọc của Nguyên Tân. Cô nhắm mắt lại rồi... xoa hai mí mắt sưng mọng.

- Tối qua xem một cuốn phim tình cảm, em đã phải cảm động đến phát khóc. Thành thử mới có đề tài cho anh trêu chọc đây này.

Cô trả lời rất tỉnh nên Nguyên Tân tin ngay. Anh đứng lên, vẻ nghiêm trang.

- Thôi, giao cửa hàng cho em. Anh đến tòa án đây.

- À! Phải rồi. Hy vọng anh sẽ làm được một điều lạ.

Nhã Ân nhìn anh, chờ đợi. Nguyên Tân khẽ cười.

- Vậy thì chúc anh một câu đi.

Nhã Ân nhảy lên khi nghe câu nói này:

- Ya! Chúc anh thành công.

Nguyên Tân gơ cao ngón cái.

- Nhất định.

Nguyên Tân đến tòa án với một tâm trạng phấn khởi hơn.

Nhã Ân đúng là một cô gái dễ thương. Xong chuyện này, anh sẽ cố hàn gắn cô với người yêu cũ mới được.

- Anh ngồi đó đi.

Viên thư ký tòa án chỉ chỗ cho anh. Anh ta gơ tay xem đồng hồ rồi nói.

- Cũng sắp đến giờ rồi đó. Ngồi chờ nhé.

Nguyên Tân gật nhẹ. Một mình ngồi trong căn phòng rộng thênh im ắng, tự dưng anh lại thấy buồn.

Khi lấy Ái Vân, anh đâu nghĩ sẽ có lúc vợ chồng lại phải đưa nhau ra tòa như thế này đâu chứ.

Thật đúng là cuộc đời luôn có những bất ngờ không ai có thể đoán được.

Có tiếng chân bước nhẹ ngoài hành lang. Thần kinh Nguyên Tân căng lên. Chắc là Vân?

Nguyên Tân trăn mình chờ một cuộc đối mặt chắc chắn là rất ngượng ngập.

- Xin lỗi anh.

Cửa mở và viên thư ký lại xuất hiện. Cùng đi với anh là hai người khác. Anh ta gơ tay giới thiệu.

- Đây là thẩm phán của tòa án. Còn đây luật sư riêng của vợ anh. Hôm nay cô ấy không đến được, nên nhờ luật sư đây giúp hộ.

- Tại sao?

Nguyên Tân ngỡ ngàng, quên cả phép lịch sự để hỏi trống không như vậy.

Người luật sư riêng của Ái Vân điềm tĩnh trả lời:

- Vợ anh nhờ tôi nói lại là cô ấy bằng lòng ly hôn. Không gây khó khăn trở ngại gì và cũng không đòi hỏi gì.

- Nhưng tôi muốn biết vì sao cô ấy không đến? - Nguyên Tân nóng nảy.

- Là vì vợ anh phải có mặt tại phi trường cho chuyến bay sang Pháp lúc chín giờ.

- Cô ấy đi Pháp?

- Phải. Sẽ định cư luôn ở đấy.

Vừa nghe hết câu, Nguyên Tân xô cả ba người qua một bên. Anh lao ra cửa.

Chuyến bay chín giờ. Bây giờ là hơn tám giờ. Phải nhanh lên mới kịp.

Nguyên Tân sai những bước thật dài ra khỏi khuôn viên tòa án.

Ra đến đường, anh vẫy ngay chiếc taxi vừa trở tới.

- Cho tôi đến phi trường thành phố.

Nguyên Tân thở hổn hển vì mệt. Nhưng anh cũng chẳng ngả lưng vào ghế để nghỉ mà không ngừng nhìn đồng hồ rồi thúc giục người tài xế.

- Nhanh lên. Nhanh lên, bác tài ơi. Không thì vợ tôi đi mất.

Anh tài xế tò mò:

- Vợ anh đi xa à?

- Phải. Nhanh lên đi. Tôi không thể mất cô ấy được đâu.

Anh tài xế kín đáo trề môi. Chọc giận chỉ cho khổ vậy chứ.

Đến cổng ngoài của phi trường, chiếc xe phải dừng lại vì kẹt một phái đoàn đi đưa tin quá đông. Nguyên Tân sốt ruột trả luôn tiền xe rồi chạy bộ vào trong. Sau lưng anh, người tài xế phì cười rồi lắc đầu.

Nguyên Tân vừa đi vừa ngó dáo dác. Trong cái đám đông hỗn độn này, tìm sao cho ra Ái Vân thật nhanh đây?

Rồi thì trời cũng không phụ lòng anh. Anh tìm thấy cô khi cô đang đẩy chiếc xe hành lý chuẩn bị vào trong. Trông cô xúng xính trong chiếc áo bầu rộng mà thấy thương. Hình như cô khóc vì đưa tay vẫy mẹ.

- Ái Vân!

Nguyên Tân hét to, xô đại những người trước mặt, miệng không ngừng xin lỗi.

Ái Vân giật mình và thất sắc khi trông thấy Nguyên Tân.

- Ái Vân!

Nguyên Tân nhào tới trước mặt cô và thở hào hển.

- Em đừng đi. Anh xin em.

Ái Vân quay đi, giấu khéo mắt rưng rưng.

- Muộn rồi.

Nguyên Tân sụp xuống dưới chân cô.

- Anh xin em mà.

Bà Ngọc Chi tiến lên đỡ anh dậy.

- Đừng làm như thế, ở đây có rất nhiều người.

Nguyên Tân nắm tay bà.

- Mẹ Ơi! Mẹ giúp con đi. Con không thể mất cô ấy được.

Bà Ngọc Chi nghiêm nghị:

- Mẹ rất muốn nhưng biết làm sao được. Thôi thì hãy để cho nó đi, sau này rồi tính.

- Không. - Nguyên Tân la lên. Anh xoay qua chụp nhanh chiếc vé máy bay trên tay Ái Vân. “Xoẹt!”. Chiếc vé rách thành hai. Anh nhìn cô, thách thức.

- Đi đi!

Ái Vân bặm môi, cố giấu một nụ cười. Cô vờ hùng hổ đẩy chiếc xe hành lý ra khỏi đám người hiếu kỳ. Bà Ngọc Chi lật đật chạy theo cô.

Nguyên Tân cho tay vào túi quần, nỡ một nụ cười đắc thắng rồi cũng theo sau.

Ra đến chỗ vắng, anh thấy Ái Vân trừng mắt nhìn anh. Anh làm mặt bình thản, xách chiếc vali ra khỏi xe.

- Anh làm gì vậy?

Ái Vân giậm chân.

- Về nhà. - Nguyên Tân nói cộc lốc.

- Tôi...

Nguyên Tân chặn câu nói của vợ bằng một nụ hôn.

- Em tha thứ cho anh nhé? - Nguyên Tân thì thầm khi rời khỏi môi cô Ái Vân lườm chồng.

- Không.

Đôi môi cô bĩu ra phụng phịu. Nguyên Tân mỉm cười.

- Vậy thì xin lỗi lại.

Anh vừa ghé sát mặt cô.

- Hừm!

Bà Ngọc Chi tăng hắng. Nguyên Tân và Ái Vân giật mình nhìn mẹ, mắc cỡ.

- Về nhà cái đã. Cứ như là trẻ con vậy.

Bà đi ra xe trước. Nguyên Tân nháy mắt với vợ.

- Mẹ làm quê quá.

Ái Vân làu bàu.

- Anh vô ý thì có.

Nguyên Tân nhìn khuôn mặt đỏ như gấc của vợ rồi phá ra cười. Anh hạnh phúc cầm lấy bàn tay cô, tay kia anh xách vali.

- Về thôi em.

Ái Vân bước bên chồng, thấy lòng lâng lâng hạnh phúc. Ơi! Thật xa mà cũng thật gần đây, con thân yêu của mẹ.

Ái Vân đặt tay lên bụng. Đứa nhỏ không biết có hiếu hay không mà đập trả một cái thật mạnh khiến Ái Vân nhăn mặt.

- Ui da!

Nguyên Tân hốt hoảng.

- Gì vậy?

Ái Vân nũng nịu.

- Con nó bảo ba xấu lắm và đập bụng em một cái đau quá trời.

- Đâu? - Nguyên Tân để tay lên bụng vợ - Ái chà! - Anh reo lên khi cảm nhận được những cái quẫy đạp mạnh mẽ của đứa con.

- Nói con yêu ba thì đúng hơn. Mẹ xạo quá.

Ái Vân đưa tay nhéo anh.

- Ừ da! - Nguyên Tân nhảy lên. Cả khuôn mặt anh sáng bừng rạng rỡ.

Đang xa, bà Ngọc Chi khẽ lắc đầu rồi mỉm cười. Rốt cuộc thì bà cũng tìm được cách giúp con. Bà tin rằng sau này Ái Vân của bà sẽ mãi mãi được hạnh phúc. Chắc chắn là như vậy.

48. Chương 48

Biệt thự của vợ chồng Nguyên Tân ngày hôm nay tưng bừng, long lẫy và trang trọng cho bữa tiệc mừng đầy năm bé trai Nguyên Vũ.

Từ ngày hôm qua, cả gia đình họ đều rất bận rộn.

Nguyên Tân suốt ngày tính đi tính lại số khách mời đã đủ những người quen thuộc chưa. Và cách đãi như vậy có thiếu sót không?

Ái Vân chỉ chăm chú xem con có bị trầy xước hay muỗi cắn gì không, để mặt mũi ngày mai chụp hình cho đẹp. Rồi cô hết thử bộ đồ này đến bộ đồ khác, để lựa ra bộ đồ ưng ý nhất cho bé.

Bà Ngọc Chi và bà Uyển Phần thì loay hoay với một lò bánh trái đến nỗi Ái Vân phải kêu lên hai bà mới chịu thôi.

Nhã Ân lo đảm nhận việc trang hoàng nhà cửa. Hoa được cắm rực rỡ từ ngoài vào trong khiến Ái Vân cứ tặc lưỡi. Chắc là phải hết cả một tiệm hoa của Nhã Ân chứ chẳng chơi.

Tùng Nam cũng lăng xăng phụ người này một chút, người kia một chút. Rồi anh vờ vai Nguyên Tân.

- Tôi đến phát ghen lên với anh đó. Điều này, ngay ngày mai, tôi cũng phải xúc tiến cho chuyện hôn nhân của mình mới được.

Nguyên Tân cười hà hà.

- Thì anh tranh thủ đi. Sang năm, chúng ta cho hai bà sản xuất một lượt. Anh nghĩ sao.

- Tùng Nam búng tay.

- Ý kiến hay Mẹ duyệt chứ?

Bà Uyển Phần hừ nhẹ:

- Có mới nói đó nhé.

Nhã Ân vọt miệng:

- Mẹ Ồi! Con thấy anh Nam chở một cô rất đẹp ngang qua tiệm hoa hoài. Con nghĩ mẹ không phải chờ lâu đâu.

- Thì cũng mong thế. - Bà Uyển Phần chép miệng. - Để rồi còn lo cho con và Kỳ Cương nữa. Hơn một năm nữa là nó về rồi.

Tùng Nam lên tiếng.

- Ái chà! Nếu vậy, thím Nhã Ân đây rất mong tôi có vợ phải không? Để tôi tính xem... Năm năm nữa, thím nhé.

Nhã Ân ném một cuống hoa về phía anh.

- Thì anh cứ thử. Anh mà để chúng tôi chờ lâu quá thì cũng không yên với chúng tôi đâu.

- Trời ơi! Mẹ! Mẹ có thấy con dâu tương lai của mẹ “nai” ghê không? Điều này Kỳ Cương nhà tôi... - Tùng Nam lên giọng than van.

Nhã Ân đến sát bên anh, ngọt ngào.

- Kỳ Cương nhà anh thì sao?

Tùng Nam gãi đầu:

- Thì... thì... phải đợi vợ lên đầu chứ sao.

Tùng Nam chạy đi thật nhanh. Cả nhà cười nghiêng ngả. Nhã Ân nói với theo.

- Không biết anh hay là anh đó.

Rồi cô cũng cười theo hạnh phúc.

Được Nhã Ân báo tin cho biết, Kỳ Cương âm thầm trở về chia vui cùng gia đình.

Suốt trong chuyến bay, anh cứ mỉm cười một mình khi nghĩ đến sự sống sót của mọi người. Chắc chắn sẽ thú vị lắm đấy.

Phi cơ hạ cánh. Anh bước ra cái không khí oi nóng quen thuộc của xứ sở mà nghe lòng bồi hồi. Cho dù là buổi tối, không khí mát dịu đi nhiều, nhưng sự khác biệt giữa hai đất nước vẫn không thể nhầm lẫn được.

Kỳ Cương hít một hơi thật dài, anh thong thả bước xuống cầu thang máy bay.

Khi đã ngồi yên trong xe taxi, Kỳ Cương chợt nhớ đến những gì xảy ra cách đây hơn một năm, và xa hơn nữa...

Sự xúc động dâng trào trong anh. May là mình đã gặp được những con người độ lượng như thế. Kỳ Cương thầm nghĩ. Nếu không, chẳng biết bây giờ mình ra sao nữa.

Xe ngừng. Kỳ Cương trả tiền rồi đứng lặng nhìn vào ngôi biệt thự đang ồn ào. Trong đấy, anh sẽ gặp lại mẹ, Nhã Ân, Tùng Nam, Ái Vân... Sao mà bỗng dưng anh run thế.

Đột nhiên, anh không muốn mọi người vì mình mà sơ sót trong tiếp đãi, nên lặng lẽ xách chiếc vali đến một chỗ không xa cổng lắm và ngồi im đấy chờ đợi.

Khi người khách cuối cùng rời khỏi biệt thự, Kỳ Cương lững lững xách vali vào.

Người đầu tiên trông thấy anh là Nguyên Tân. Anh vừa tiễn khách về và chưa kịp vào nhà.

- Úi trời! Sao cậu về mà không báo vậy!

Nguyên Tân trợn cả mắt. Kỳ Cương đưa tay lên môi ra dấu im lặng rồi anh theo sau lưng Nguyên Tân đi vào nhà.

Trong nhà, mọi người đều đã mệt nhoài. Ai nấy ngồi dựa lưng vào ghế salon rồi lim dim hai mắt như nghỉ mệt. Chợt Nhã Ân lên tiếng.

- Thôi, để con dọn dẹp hộ chị Vân một tí. Nếu không, ngày mai là chỉ...

Nhã Ân tròn mắt rồi im bặt.

- Kỳ Cương! - Cô hét lên và nhảy tới, đu cổ anh.

Sau tiếng la đó, những người còn lại đều mở choàng mắt. Bà Uyển Phần sau giây phút sững người cũng lao tới bên con, mừng rỡ.

Kỳ Cương muốn nghệt thở trong vòng ôm của mẹ và Nhã Ân, lòng ngập tràn hạnh phúc.

Rồi sau đó là phút giây hàn huyên, thăm hỏi tưởng chừng như bất tận.

- Thôi, ta về chứ. Để Nguyên Tân và Ái Vân nghỉ ngơi nữa.

Tùng Nam lên tiếng:

- Hay là... - Ái Vân đề nghị - Ngủ hết ở đây đi.

- Không được - Bà Ngọc Chi phản đối - Nhà bên ấy không có ai cả. Chúng ta về thôi.

Bà đứng lên. Thế là mọi người lục đục kéo nhau ra về.

Căn nhà im ắng trở lại.

Nguyên Tân nắm tay vợ, kéo về phòng ngủ.

- Vào đây, anh có chuyện muốn hỏi em.

Về mặt Nguyên Tân nghiêm nghị làm Ái Vân lo lắng.

- Có chuyện gì vậy?

Nguyên Tân ấn vợ ngồi xuống giường.

- Em phải nói thật mới được đó.

Ái Vân bồn chồn.

- Thì anh nói ra đi, rào đón hoài sốt ruột quá.

Nguyên Tân:

- Chắc em còn nhớ chuyện em ra phi trường ngay ngày chúng ta ly hôn chứ?

Ái Vân ngẩn ra.

- Thì sao?

- Có thật là em định xa anh không?

Ái Vân ngập ngừng một chút rồi rần giọng.

- Sao lại không?

- Nghĩa là em không cần anh nữa?

- Thì lúc đó người ta đang giận. Mà sao tự nhiên nhắc chuyện cũ như vậy?

Nguyên Tân giận dữ.

- Thì tức.

Ái Vân ngạc nhiên.

- Tức cái gì chứ?

- Mắc bẫy người ta.

Ái Vân chột dạ.

- Bẫy gì nữa?

Nguyên Tân móc túi, lấy ra hai mảnh giấy.

- Cái vé này mà đi Pháp hả?

Ái Vân giật mình, chớp lấy thật nhanh.

- Anh vẫn còn giữ sao?

- Tất nhiên.

Ái Vân bối rối xoắn hai tay vào nhau.

- Em xin lỗi. Đây là ý của mẹ. Mẹ bảo phải để anh trước một mắt mát thật sự, thì anh mới tỉnh ngộ.

Nguyễn Tân cười xòa.

- Anh có nói gì đâu. Nhờ mẹ mà chúng ta mới có được ngày hôm nay đây.

Ái Vân thở ra:

- Vậy mà anh làm em hết hồn. Sợ lại có chuyện giận hờn...

Nguyễn Tân ghé sát mặt cô.

- Rồi anh lại đi mất phải không?

Ái Vân bấu môi.

- Xí! Làm như quý lắm.

- Cỡ nào thì không biết, nhưng cũng có người lo quýnh cả lên đến phải chui vào phòng mẹ một đêm để tìm kế.

Nguyễn Tân nói tỉnh bơ Ái Vân quơ một cái gối ném vào anh.

- Mẹ kể cho anh nghe hết rồi phải không? Bây giờ làm mặt vênh vang tự đắc để chọc người ta.

- Không phải. - Nguyễn Tân chụp tay cô khi cô chuẩn bị lấy cái gối thứ hai - Là vì anh muốn cho em biết anh rất hạnh phúc, khi thấy em yêu anh như vậy.

- Còn anh thì sao chứ? - Ái Vân nũng nịu.

- Còn phải hỏi nữa à? - Nguyễn Tân vờn môi cô - Anh “ghét” em nhất trên đời này đây.

Anh cắn nhẹ vào môi cô Ái Vân vòng tay ôm lấy cổ chồng. Hạnh phúc nào có xa xôi gì. Nhưng nếu không khéo, nó sẽ như quả bóng tuột khỏi tay và bay mãi vào bầu trời cao rộng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-tinh-mong-manh>